serçe

Ocak *January*
2021 | 01

Ceysu Korkmaz

İlk defa 2019 yılı Ağustos ayında beraber Çukurcuma'da Masumiyet Müzesine gittiğimizde konuşmuştuk Serçe'ye başkanlık yapma hayalimizi. Füsun'un hayatından kesitler gösteren pencerelerden bakarken yapmak istediklerimizi, yapabileceklerimizi düşündük. Hayata bakış açımızın değiştiği bu dönemde, hiç tahmin etmediğimiz bir şekilde de olsa hayalimiz gerçek oldu. Bu süreçte bütün perspektiflerimizi sorguladık ve ilk temamızı seçtik: Pencere.

Kendimize sorduk: Pencere nedir? Ne işe yarar? Kime ne ifade eder? Kim pencereden bakar? Sadece dışarısı mı gözlenir? Kafamızda birçok soruyla çıktığımız bu yolculukta sadece kendi düşüncelerimizi keşfetmekle kalmayıp aynı zamanda bu keşiflerimizi sizlere de aktarmak istedik. Pencere; hava ve ışık için kullandığımız açıklık, her sabah yataktan kalkıp gördüğümüz manzara, hayata nasıl baktığımız, bir bakıma kimliğimizin bir parçası ve çok daha fazlası... Bunları ele alırken; pencerelerin önüne sardunyaları koyduk, fotoğraflar çektik, resimler yaptık, filmler izledik, kitaplar okuduk. Beğenmeniz umuduyla bütün bu keşiflerimizi bir araya getirdik.

Emekleri için tüm Serçe üyelerine, paylaştıklarıyla dergimizi dolduran okulumuz öğrencilerine, hala Serçe'nin bir parçası olan mezunlarımıza, dergimizi olduğu hale getiren Resul Bey'e ve değerli danışman öğretmenlerimiz Ayşin Tahaoğlu, Melike Oğuzhan ve Justin Christensen'a en derin teşekkürlerimizi sunuyoruz. Son olarak, en büyük teşekkürü Serçe'yi "Serçe" yapan siz okuyucularımıza ve Serçe'nin kendisine ayırıyoruz.

Serçe'nin bizim için olduğu gibi sizler için de edebiyata açılan bir pencere olması dileğiyle,

Keyifli okumalar!

Cansu Çağıran & Mehmet Efe Kılıç
Serçe Kulüp Başkanları

Throughout the process of putting together this edition of Serçe under quarantine, windows have been our only connection to the outside world. From the harrowing spears of the summer sun to the chilly fogs of fall, we almost always found ourselves gazing out our windows, jealous of blooming Judas trees and the glittering seagulls of Istanbul.

In this issue, our theme "window" meant different things to our contributors. For some, it was what reflected the change, the bars of a neverending prison cell, the gate to life. For others, like the two of us, it meant an opportunity to write more poems. The creative energy inside of us kept visiting, leaving, and revisiting us, just like the repeated lockdown announcements, like window jambs as we opened and closed them, over and over again. The products of this creative reclusion were nothing short of a spectrum of different perspectives, filling the pages of English Serçe. They say eyes are the windows to the soul, so through the eyes of our many authors, we saw distinct interpretations of the multivocal theme "window."

To be the editors in chief of this edition of English Serçe, parallel to the theme, was a breath of fresh air to us. Just like us, as you read this issue, you will jump from window to window, reading how the authors interpreted the theme while also being welcomed to allow the writers' imagination to shine through your mind, like beams of sunlight entering through your windows, illuminating your room early in the morning.

As we cherish this opportunity of being the editors-in-chief, we would like to extend our gratitude to our advisor Justin Christensen for guiding us.

We hope you have a joyful read.

Güneş Yıldız, Kayra Ali Özturan
Editors-in-Chief of English Serçe

Selin Elif Köse

künyecredits

serçe

Editör
Cansu Çağıran
Mehmet Efe Kılıç

Danışmanlar
Ayşin Tahaoğlu
Melike Oğuzhan

Serçe Kulübü Üyeleri
Su Şimşek, Albina Boran, Armağan Gül, Aslı Keskin
Ayda Melek Özmutlu, Begüm Burçak, Bengisu Sağol
Cansu Çağıran, Cansu Kavuzlu, Cemre Bahar Boz
Ceylin Gün, Deniz Özgencil, Deren Özarslan
Dilara Çiçek, Dilara Nur Şahin, Doğa Şenyurt
Eda Orakçı, Elif Aydın, Elif Demir, Duru Polatateş
Fatma Duru Zincirli, Feyza Nil Şahin, Güneş Yıldız
Güz Dolanmaz, Işık Tütüncü, İnci Büyükçayır
İnci Zeynep Topak, Kayra Ali Özturan
Mehmet Efe Kılıç, Mehmet Ekin Doğan
Mert Ali Topak, Nazlı Derin Yolcu, Nil Turnaoğlu
Selin Deniz Akdoğan, Subutay Ata Akçalı
Türkiz Nur Çepni, Zeynep Deniz Hazırolan
Zeynep Dorman, Zeynep Naz Çağlar
Zeynep Nehir Gökçe

Posterler
Cansu Çağıran
Ayda Melek Özmutlu
İnci Büyükçayır
Nil Turnaoğlu
Deren Özarslan

Kapak (Ön ve arka)
Armağan Gül

Tasarım: Resul Buksur

English Serçe Editor
Güneş Yıldız
Kayra Ali Özturan

English Serçe Advisor
Justin Christensen

Katkıda Bulunanlar
Armağan Gül, Cansu Çağıran, Mehmet Efe Kılıç
Güneş Yıldız, Kayra Ali Özturan, Dilara Nur Şahin
Selin Deniz Akdoğan, Mehmet Ekin Doğan
Bengisu Sağol, Doğa Şenyurt, İnci Büyükçayır
Selin Eryiğit, Dilara Çiçek, Hakan Özkan
Irmak Akcagöz, Zeynep Dorman, Alara Su Şimşek
Cansu Kavuzlu, Deniz Özgencil, Deren Özarslan
Duru Polatateş, Fatma Duru Zincirli,
İnci Zeynep Topak, Mert Ali Topak, Nehir Elkin
Nil Toker, Hande Naz Kavas, Fethi Can Yaşar
Zehra Deniz Sezgun, Çağan Kemerli,
Doğu Boran Şentürk, Mehmet Ender Erturan
Albina Boran, Defne Cılız, Türkiz Nur Çepni
Ece Adaş, Begüm Burçak, Deniz Cenikli
Serra Damgacı, Kaan Eroltu, Kerem Kahveci
Aylin Demir, Can Kın, Işık Tütüncü,
Aslı Keskin, Zeynep Nehir Gökçe

Resim ve İlüstrasyonlar
Armağan Gül, Ceysu Korkmaz
Alisa Mercan Aşar, Nilsu Tüysüz, Ece Adaş

Fotoğraflar
Melis May Sarfati, Cemre Bahar Boz,
Nazlı Derin Yolcu, Eda Gümrah, Cansu Çağıran
İnci Büyükçakır, Dilara Çiçek, Selin Elif Köse,
Ceysu Korkmaz, Deran Akın, İnci Zeynep Topak
Sabutay Ata Akçalı

Serçe
Sayı: 2021-01

İmtiyaz Sahibi
Funda Cüceloğlu

Üsküdar Amerikan Lisesi
Vakıf Sokak No: 1
Üsküdar • İSTANBUL, Türkiye

Melis May Sarfati

içindekiler*contents*

03 Editör
04 Künye

07 Öykü_ Fiction
08 *Olmayan Küre* • Dilara Nur Şahin
10 *Ay Işığı* • Selin Deniz Akdoğan
12 *Versailles* • Kayra Ali Özturan
14 *Nüğ Ikea* • Mehmet Ekin Doğan

20 Dosya: Pencere_ Window
22 *Pencereden Kapılar* • Bengisu Sağol
24 *Toplum Penceresinden Edebiyat* • Cansu Çağıran
26 *Dünyaya Açılan Pencereler* • Doğa Şenyurt
28 *Kalkan* • Selin Eryiğit
30 *What is a "Window"?* • Hakan Özkan
31 *Animals and Windows* • Irmak Akcagöz
32 *Stained Glass Windows* • Mehmet Efe Yardım
34 *What If?* • Zeynep Dorman
36 *Gök Dolabilir İçeri* • Alara Su Şimşek
38 *Çiçek Tezgâhı* • Cansu Kavuzlu
40 *Tek Bir Pencere* • Deniz Özgencil
42 *Pencereler* • Deren Özarslan
44 *Hayata Bakılan Pencereler* • Duru Polatateş
46 *Düş Oyunu* • Selin Deniz Akdoğan
48 *Benim Penceremden Anneannem* • Fatma Duru Zincirli
50 *Takım Yıldızı* • İnci Büyükçayır
54 *Hikâye Kahramanları* • İnci Zeynep Topak
56 *Nereden Başlamalı* • Mehmet Efe Kılıç
58 *Cuma Akşamı* • Mert Ali Topak
60 *Sarı* • Nehir Elkin

Cemre Bahar Boz

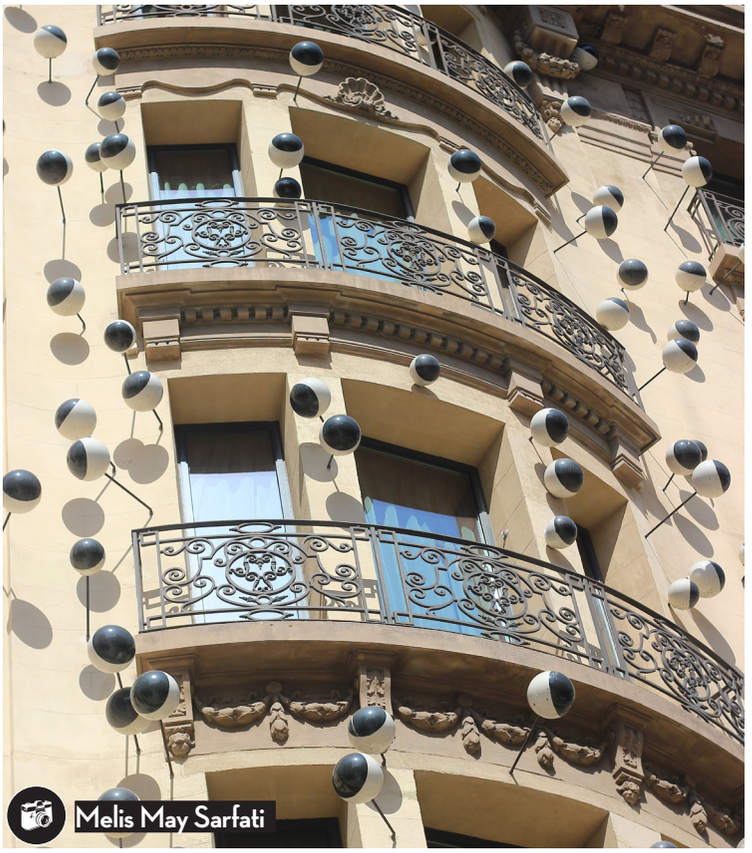
Melis May Sarfati

62 *Soğuk Kahve* • Nil Toker
64 *The Window Room* • Hande Naz Kavas
66 *Kırık Pencere* • Deran Akın
67 *Hi / I* • Fethi Can Yaşar
68 *Hanımeliler Açmış Penceremin Önünde* • Nazlı Derin Yolcu
69 *Hüzünler Gece Başlar* • Zehra Deniz Sezgun
70 *Hug* • Armağan Gül
71 *Window* • Çağan Kemerli
72 *World Without Windows* • Doğu Boran Şentürk
73 *Inside the Window* • Mehmet Ender Erturan

74 Makale_ Essay
Türk Yayıncılığının Unutulmuş Öznesi: Babıali • Albina Boran
76 ***İnceleme_*** *Şimdiden Bir Kaçış: Midnight in Paris* • Defne Cılız
78 ***İnceleme_*** *Modern Toplumda Kimlik Arayışı: Perfect Blue* • Ece Adaş
80 ***İnceleme_*** *Deha ve Delilik Arasında* • Türkiz Nur Çepni

82 Şiir_ Poetry
83 *Yalnızlığı Unutmak* • Begüm Burçak
84 *Sümerler, Asurlar, Babiller: Bunlar Kimler?* • Deniz Cenikli, Serra Damgacı, Kaan Eroltu, Kerem Kahveci, Aylin Demir, Can Kın
86 *Züccaciye Dükkanına Giren Fil* • Işık Tütüncü
87 *Koza* • İnci Büyükçayır
88 *Bal Badem* • Kayra Ali Özturan
89 *Kasım Böceği* • Kayra Ali Özturan
90 *The Night Sky* • Aslı Keskin
91 *Raincloud* • Kayra Ali Özturan
92 *Snowdrop* • Kayra Ali Özturan
93 *Anywhere in the World* • Nehir Gökçe
94 *Lovers in a Chateau • Ode to Sylvia* • Güneş Yıldız

öykü — fiction

Melis May Sarfati

Dilara Nur Şahin UAA'22

Olmayan Küre

Güneşli bir gün. Mavi gözlü tombul bir kız çocuğu boğum boğum elleriyle esmer annesinin serçe parmağını tutmuş, altın buklelerini hoplatarak pazara gidiyor. Annesinin solgun kollarında siyah bir pazar çantası, kara gözleri sokağın ucuna odaklanmış. Bir yabancının bile kolayca bulabileceği pazar, köyün meydanında bulunuyor. Küçük köyün tekdüze sokakları, yerdeki gri çakıl taşları, sonunda pazara götürüyor minik kızı ve annesini.

Cumartesi gününün tembelliği ve havadaki baharat kokusu insanın içine hafif bir ağırlık çöktürüyor. Anne elma standının önünde duruyor ve hızlı hareketlerle pazar çantasını pazarcıya uzatıyor. Pazarcı ilk bakışta içten görünen ama gözlerine yayılmayan bir tebessümle çantayı alıp kadına selam veriyor. Meydandaki herkes hantal ama istikrarlı bir saatin çarkları gibi hareket ediyor. Kuru bir sohbet. Çocuklar nasıl? İyi. İşler nasıl gidiyor? N'olsun abla... Her zamanki gibi...

Altın bukleli kız yerinde duramıyor. Cumartesi pazarı onun için bu sıkıcı döngünün parçası değil ne de olsa. Parlak gözleri döngünün parçası olamayacak kadar acemi ve bu sebeple her şeye daha bir iştahlı bakıyor. Zıp zıp zıplarken masmavi gözleri her yeri tarıyor, kısaca göz gezdirip hemen başka yöne bakıyor.

Ve tam o sırada görüyor.

Meydanın ortasında kocaman, koskocaman bir küre var. Taşın yüzeyi o kadar pürüzsüz ki doğal bir nesne olmadığı bariz. Belli ki birisi, ya da birileri, bu taşı itinayla oymuş, meydana koymuş. Niçin böyle devasa bir küre oyar ki insan? Küre yenir mi? Oynanır mı onunla? Yoksa konuşulup dertleşilir mi? Görülsün diye konmuş, öyle düşünüyor altın bukleli kız. Uzun uzun küreye baktıktan sonra yüzünü annesinin solgun yüzüne çeviriyor. Anne sakin bir tebessümle, elmaları koyan pazarcıyla sohbet etmekte hala. Sabırsızlanan kız, annesinin kapkara eteklerini çekiştirip soruyor.

Anne, merkezdeki küre nedir?

Anne donuyor. Pazarcı donuyor. Meydandaki herkes ve zamanın kendisi bile saniyenin onda biri kadar bir süre sessiz kalıyor. Herkesin kara gözleri tek bir şeye bakıyor. Küre değil, hayır.

Küçük kız üzerindeki bakışlarla altın buklelerinin ürperdiğini hissediyor. Annesinin, pazarcının, meydandaki herkesin kara, kapkara bakışları bir olup kızı yargılıyorlar. Kızın kalbi küt küt atıyor. Sessizce yutkunuyor.

Sonra hiçbir şey olmamış gibi pazarcı işine koyuluyor. Meydan arı kovanı gibi uğuldamaya devam ediyor.

Anne kara gözleriyle kıza bakmaya devam ediyor ama bakışlarındaki yargılama yok olmuş, sadece kafa karışıklığı var.

Efendim tatlım? Bir şey mi dedin?

M-meydanda...

Yutkunuyor.

Şey v-var...

Meydanda ne var?

Ş-şey...

Annesi bakmaya devam ediyor. Kara gözleri, ucu belirsiz bir boşlukla kızın bakışlarını içine çekiyor adeta. Küçük kız gözlerini ayıramıyor.

Meydanda hiçbir şey yok.

Kız karanlığa bakıyor, karanlık kıza. Sessiz bir savaş oluyor mavi ve siyah arasında.

Ve kızın gözleri önce lacivert, sonra siyah oluyor...

Meydanda hiçbir şey yok.

Kara gözlü anne ve kız el ele pazar meydanından ayrılıyorlar. ■

Melis May Sarfati

Selin Deniz Akdoğan UAA'22

Ay Işığı

Piraye, dönemin en zengin ve en tanınmış kişilerinden birinin kızıydı. Babasının servetinin kendisine sağladığı sınırsız imkanlar içinde, çok mutlu bir çocukluk geçirmişti. Babasının prensesi, annesinin incisi ve köşkün küçük hanımıydı. Bir akşamüstü göğünün en muhteşem kızıllığını saklardı saçları. Ve ormanda, rüzgârın huzuru ve ağaçların sesine uyum sağlarcasına tatlı tatlı akan uslu nehirlerin en güzel yeşilinden yaratılmış iki yeşil inciydi gözleri. Piraye, çok güzeldi. Köşkün küçük hanımlığından, yeni olgunlaşan güzel vücuduyla göz alıcı bir genç kıza dönüştüğünde bile ne ruhunun ne de yüzünün güzelliğinden bir şey kaybetmişti. Annesi ve babası onu, paranın ve itibarın köşkün etrafına ördüğü güçlü duvarların dışındakilerden hep korumuştu. Belki de bu nedenle Piraye hep, küçücük bir çocuğun ruhu etrafında, yalnızca bedeni değişim geçirirken, her şeyden habersiz, hissiz mutluluklarla kendini avutmuştu.

Bu hissiz mutluluklar, saf ve el değmemiş yüreğine, daha önce adını dahi duymadığı, yabancı bir duygunun girmesiyle yavaşça ve habersizce hiçliğe karışmıştı. Her şey, babasının uzaktan bir akrabasının onları ziyarete geldiği gün başlamıştı. O gün Piraye, kuşların daha neşeli cıvıldadığı, güneşin daha güçlü parladığı ve ilkbahar çiçeklerinin açmaya başladığı bir sabaha uyanmıştı. Köşkteki yardımcıların bir oraya bir buraya koşturmalarından, o gün bir misafirin geleceğini anlamıştı. Güzelce giyindi ve merdivenlerden indi. Annesiyle babası, her zamankinden de şıklardı. Eve, bir bayram havası yerleşmişti.

"Sabah şerifleriniz hayırlı olsun babacığım. Acaba bugün bir misafirimiz mi olacaktı? Siz ve anneciğim, bugün her zamankinden de şık, her zamankinden de zarifsiniz. Merakımı mazur görünüz, ancak böylesine önemli bir misafirin kim olduğunu sormadan edemeyeceğim."

"Günaydın benim güzel kızım. Evet, bugün mühim bir misafirimiz olacak. Teyzemin oğlu ve onun müstesna ailesi bizi ziyaret edecekler. Kendileriyle uzun yıllardır görüşmemiştik. Onları güzel ağırlamak isterim doğrusu."

Öyle de oldu. O gün, gökyüzü henüz maviliğini yitirmemişken köşkün kapısı çaldı. O gece köşk, en keyifli, en neşeli akşam yemeklerinden birine şahit oldu. Babasının kuzeni, kuzeninin karısı ve oğlu, o köşkte çok güzel ağırlandı. Yılların özlemi giderildi, sohbetler edildi. Her aile buluşmasında rastlanması beklenildiği üzere, her iki aile de kendi çocuklarını övdüler; kibarlık sınırları içerisinde, saman altından çocuklarını yarıştırdılar. Yemekler yendi, tatlılara geçildi. Piraye, o gece, yemek boyunca üzerinden hiç eksikliğini hissetmediği bir çift gözü, elinden geldiğince yok saymaya çalıştı. Ancak bu çabasına rağmen yine de o bir çift göze bakmadan edemedi. Çok güzeldi bu bir çift göz. Hatta nedense kendi yemyeşil, güzeller güzeli gözleri bile ona; sıradan ve açlık dolu bu gözlerin yanında çirkin geldi.

Tatlılar da bitince Piraye, bu bir çift aç gözün kendisine yaklaştığını sezinledi. Kendisine doğru atılan her adımda, kalbinin daha hızlı attığını hissetti. "Küçük hanım, acaba sizinle bu muhteşem köşkün muhteşem bahçesinde kısa bir yürüyüşe çıkma şerefini bana lütfeder misiniz? Sizin kadar güzel ve zarif bir hanımefendiyi daha yakından tanımak isterim."

"Ne de güzel düşündün evladım. Kızım, hadi bir yürüyüşe çıkın siz. Hem, çevreyi gösterirsin ona. Zaten hava da pek güzel bu akşam." Gerçekten de öyleydi. Gece, bir pusu misali tüm güzelliğini gözler önüne sermişti. Piraye utanarak teklifi kabul etti.

Gecenin karanlığı içinde, bir süre yalnızca ıslak çimenlerin ezilme sesi eşliğinde, yan yana yürüdüler. Piraye, sessizliğin gereğinden fazla uzadığını düşünerek, "Siz tüccardınız zannedersem. Nelerin ticaretini yapmaktasınız?" dedi. "Ben, daha çok mücevher satarım. Değerli taşlar, gerdanlıklar, yüzükler... Aslında, bu gece size vermek için en değerli kolyelerimden birini getirmiştim. Umarım niyetimi yanlış anlamazsınız. Yalnızca sizin kadar zarif bir hanımefendiye yakışacağını düşündüğüm bir hediye vermek istedim." Piraye gülümsedi. Bu gülümsemeden cesaret alarak cebinden kolyeyi çıkardı ve Piraye'nin incecik boynuna taktı. Eli, Piraye'nin boynuna deyince Piraye, hemen yanı başlarındaki güller kadar kızardı. Ancak karanlıkta bu hiç belli olmadı. Piraye, Kalender ile böyle tanıştı. ■

Melis May Sarfati

Kayra Ali Özturan UAA'22

Versailles

After I threw myself out the door, I saw the mirroring lights of the twilight shadowed sky, throwing crystalline glass pieces all the way to the palace. I was walking, walking, walking past the fountain, the delicately cut decorative trees. Oh what a maze they were! I was walking past the roses, the lavender that missed her homeland, Provence, the narcissus flowers that wilted once they saw my face. They were all glittering green. I was walking past the ghost of Marie Antoinette, her *belle poule* wig, her clunky shoes echoing the slice of a guillotine, her tropic tonic lipstick. Then I stopped for a while, right there, behind yet another statue where I felt the November chill kiss my neck through my shawl. He whispered a cheesy song that you would hear in a karaoke contest.

Then I walked past Apollo, his lonely chariot and lyre, his sandy sandals, slithering with the moonlight. He was visiting his sister that night, the victims of her silver arrows, the victims of her deathly hallows. A stag, a spider, all melted down in a pot, thrown in a labyrinth that even the minotaurs can't solve. Oh Apollo, Apollo! You couldn't hear the oracles that guided you through the windy waves of the Aegean Sea. You couldn't even stand the bright teeth of a python, you asked where Leto was. You can't even, can't even stand the flash bombs of tourists, of curious toddlers trying to jump in the fountain. You can't break your sunshine curse and fly to the indigo blue sky, fighting for you. It's starting to rain, I better get inside.

I started running towards the gate. The rain is lashing my back; I feel the droplets freezing my spine. I was probably the last visitor that slid through the gates that day; they almost didn't give me one of those audio guides that screech in your ear in a metallic tone. A *bonjour*, a *bonne soirée*, it's the opening act. The cloakroom smelled like oud, a weird blend, dare I say. A smell that I trusted to guard my soaked coat. A smell way overused in men's cologne. After a damp walkthrough of the garden, I climbed the stairs and saw the portraits. Feathered eyes, tethered hats, and threaded guns I saw. I saw violet velvet, vermillion vases, vaseline soaked in pale, pale hands that never tasted the sweet prick of the roses that graced the entrance. Then the cement-like petticoats and gasping corsets caught my attention, fur coats thrown on carved chairs for decoration. My eyes devoured the gilded *fleur-de-lys* pattern smacked all over the building, the salons, the grave and swaying sprints of long-gone servants. I played the piano of royal blue in the antique coat of arms, sprinkling shimmers towards the ceiling. (Don't tell anyone I touched the exhibit, by the way, I don't know how the museum guard didn't see me.) Then I accidentally inhaled the dusty gaze of stacked books; it gave a bitter aftertaste.

Gate after gate after gate, after passing brass and copper blended doorknobs, after passing by *natures mortes* and other dead things, I finally reached the heart of the palace, the Hall of Mirrors. The waltzing steps of nightgowns and white, chalky powder residue welcomed me. The mirrors' musky grenadine blush filtered the glacier blue light that bounced off of paintings, frescoes almost. Myths and protruding wings, golden columns and floating silky fabric crossing the Rhine in the presence of enemies. A sea of blood, a sea of biting frost I saw on the ceiling, a sea of greed. I just could not take my eyes away from all of it. My pupils raced on fake candles,

Nazlı Derin Yolcu

on dripping chandeliers, on gilded ropes, tied almost like a noose to dangle soft soft lighting. Then they skated across the renewed floorboards, the lonely and decaying footstools, the brown marble with whisper pink veins. I stepped forward as if it was a coronation ceremony. Suddenly, the mirrors hit me with their grids, their gritted teeth chomping my image. Oh my, oh my....

How old have I become? A day old? A century? A minute or an eon old? I saw a ceramic doll, a broken ceramic doll. His eyes popping out, his irises faded and clumped together like tired eyelashes, his lips bitten and chapped, his child-like round hands teasing me with teal capillaries, his fat fingers not so fat anymore, dangling from the sides. I saw my fingers, my hands, my lips, my eyes in those ruthless mirrors. I saw colored plastic rings in those mirrors. I was able to say their colors when I was one year old or something, how mythical. I saw my dad's balding head, my grandmother's soft lullaby, her gentle touch, and rocking motion. I saw the blue crescent moon which put me to sleep with his sing-song voice; I saw my rabbit. I saw the rabbit which sits and shields me from the shadow demons all night. I saw the mosaic cake I always make with my mom, the licked wooden spoon, and the scraped bottom of the saucepan, the residual cocoa. I saw my brown t-shirt with an iguana on it. I saw the birthday gifts, the dinosaurs out of Legos, the Hot Wheels race tracks which I bent and broke to fit into the palms of my toy gorilla. I saw the pink Disney princess car in which I zoomed all over the living room, no carpet, no chair. I saw Ariel and Aurora and Cinderella and Belle; I saw Snow White.

Then I saw the exam papers, a bitter hay color, torn with graphite mechanical pencils. I saw hospital beds, nurses, bags filled and filled with blood. I saw elevators that went up and down from intensive care to the morgue, from the cafeteria to the harp players in the lobby, to the car park. I saw the ringing telephone; I didn't hear them, the nurses didn't either. I just saw its tinkling beige, the burnt acorn desk that the landline sat on. I saw the marble corridor, any marble corridor, maybe the one that went to the balconies that smiled at the busy streets of Paris, maybe the one that scooted towards room 314A. I saw many many chords, an orchestra of tubes and disinfectants, the soap dish that was somehow always empty. Finally I saw it, the writing on the wall, "Do not touch," do not touch the black cloth like a cloak over a wooden box. A large wooden box, it's not empty; it carries a present inside. A present to Hades, my present, our present. I saw my parents' tears, they were blurry too, all foggy and grey like the underbelly of a cawing crow. Breathe in, breathe out. Two days later, see the closed gates and the pink buildings, some guy named Huntington.

Then I blinked. I blinked once. I blinked twice. Then I blinked three more times. I could not see the ceramic doll anymore; I just saw flesh. During the rest of my visit, I looked at the hall through a smokey lens; my eyes could not sprint and skate anymore, neither could my legs. I just let them carry me through the echoing announcement: *"Notre musée sera fermé dans dix minutes!"* This time I went down the marble stairs, got my coat that still smelled like wet soil, and heard the slamming door behind me. I walk past the crackling thunder, the lightning, the shaking sound of Notre Dame, and then the curtain falls. ■

Mehmet Ekin Doğan UAA'22

Nüğ Ikea (New Ikea)

It just came to my mind that this journey was too linear. We are inside my mind, or a clone or something like that, so why do I have to follow the path presented to me at all times?

The room with light pink walls which had various kinds of posters stuck on it was cold. The sunshine breaking through the windows didn't, couldn't, change it. However, she woke up smoothly. Smoother than usual. Staring at the roof, she thought: *Huh?* She didn't believe at the moment presented to her. Checking her phone she realized it was 6:20. Her alarm was set to 6:30. *I did it, I did wake up early, she grinned.* WOOSH! It all broke with a swipe. She jumped out of the bed. The wind was wiping the windows. So, she went to the bathroom next to the ironing board leaning on the wall. It was relatively warmer. Pwusshhh cried the faucet staring at her sleepy but clear face. *You, again? Why d'you have to wake up so early every goddamn morning. Don't you see that it's a pain for me to get rid of those icicles from last night? Brrgh! It sure was a rough night... Mmm... Whaateeever, go on with what you were doing, lassie.*

She observed herself in the mirror in the hall. The black rings under her eyes... The relics of the last night were all gone. What a surprise! It was as if some fairy came and gave her a touch of fortune in her sleep. She removed her pyjamas and observed more carefully. *There, there is a black mole. The birthmark on my shoulder is still there :(* She had a body that would be considered "beautiful" if not a little chubby - only a little. She didn't adore her body nor hated it. It was successful at what it was supposed to do. She could do any sport with ease and had a faster than average metabolism which meant she could eat more and not gain that much weight (in her mind, at least). She put on her favorite light grey panties and bra. It was cute <3 Then moved on to get her feet into the tight opening of her long socks. After that, she wrapped her green chequered school skirt around her thighs. *Will that be enough to seduce them?* And It was now time to get in her favorite v-necked school top. It was dark blue. Finally, she tamed her hair a little and put on her small earring on her right ear. It was a present she got from a very special person at the end of last month.

She ate a cream and honey toast with enthusiasm and put on her long grey trench coat after that. It was now time to leave with the backpack on her back. *Good morning and goodbye, little lady. It's always pleasant to see you so beautiful every time. Let me guess, are you leaving for school? Don't forget to take the English notebook you took out last night. Remember, it is on the second shelf right next to the red pencil case.* She gasped: "Shoot! Thank you for that." Then, she ran and came back in an instant. She kissed the doorknob goodbye before leaving. The oldie saved her again.

The metal belt was clanking around her waist as she walked through the snowy street. All the trees were now pale and naked but the cerement covering their skinny fingers. The few cars on the street were kind enough to go slow and not splash the mud on the road on her brand new coat. The dim sunshine was enough to lead her way to the subway station which was supposed to get her to school. Just before the entrance, she stopped and contemplated. *Why am I doing this? Going to school like nothing's wrong. Pretending my life is perfect... I am the lowest scum of the earth, the lowest of*

Eda Gümrah

all, lowest, lowest, lowest! I can't face the truth of my world. Thus she threw herself at the void.

Tch- *what was that? Did I do it to myself? Pathetic. Besides, I have no need to get out of this dream, for now. Not until I finish what is supposed to be finished.*

The Guide was watching over my back while I paid my redemption to my soul. He surely felt the change but talked to me as if he didn't:

-You ok? Gotta tell a few things before we reach, though I'm sure all this info is buried deep somewhere in your brain and you'll remember it crystal clear after we have a few words. The Sanctuary-

It was a hot, hot day and we were walking with fast steps in the left-wing of the compound. This was the way to the gymnasium which also housed the multipurpose stage (weird name, or so it felt like that for a then middle schooler). My companion opened the glass door as I stepped into the small lobby that granted entrance to the garden (left door), courtyard (right door) and the gymnasium (the door in front of me which I held open for my companion to pass through). We saluted the crowd playing ping pong and dashed to the door on the left of the corridor. It was better if we weren't spotted by anyone. We stepped down from the stairs and went down to the lower floor (there were only two floors which rendered the fancy stairs a little useless). There stood our objective. The door (gosh, how many doors has it been?) diagonal to our exit had a sign on it which read "Kulis (Eng: Backstage)." We first knocked and checked if there was any light coming. When the results turned out negative, it was time to infiltrate and illuminate the cramped room. We took a short break and nodded at each other as if to confirm our illegal actions. The room consisted of a chair, a cupboard, a few boxes and a small staircase leading to the stage. Me on one edge and my companion on the other, we pushed the cupboard aside. Hidden behind it was a hatch. I tapped the upper left and right corners, then released the metal bars holding it from the inside.. *Click*, *Click*, I nodded my head twice (this meant that the lock breaking was successful). He searched his pocket and took out a flashlight. We observed. There were rows of columns supporting the stage and the rest was void. We could see some insects crawling on the floor, which was only normal for somewhere not used for years. There were also some other bits and crumbles but nothing too alien. Lastly, I put my hand in the hatch and pulled out a bag stuffed in a bunch of nylon sheets. We carefully unwrapped it, took a good look at the insides, counted, marked the checklist and put it back to the hole. It was now time to close down the hatch and cover it with the large cupboard. This was the Sanctuary. The name had nothing to do with its functioning, we chose it because it sounded the coolest. We had this belief that if the unimaginable happened (earthquake, nuclear attack, school shooting?) we would be the ones to survive. Thus we prepared a backpack full of supplies we would need in case of emergency and deployed it there. We checked it every afternoon just like the many other packs and indicators scattered around our school, all so we would have a headstart in the new world. The chance never came for us to use any of the gadgets and we graduated from middle school before we knew it. This is what the sanctuary meant for me, however, the one my guide was about to show was clearly bigger and functional even today.

"is the representation of your consciousness. That's where the control mechanism is. That's why it's heavily protected and designed to be un-understandable. It's like those shifting stairs in Hogwarts, except it doesn't shift. Not occasionally. Ehem, even though most parts are immobile it's likely for a stranger to get lost and die out of exhaustion trying to reach the light at the end of the tunnel. While in reality, it's the headlight of an oncoming train whose siren resembles the calls of the sea-dwellers. The impact is sure to burst your organs out of every single gap. However, I say you are no stranger to such concepts. Not at least when you follow. Anyway, as I said it's a little hard to navigate in the vastness of the facility. We occasionally walk or take the Thochel. Thochels may diverge in length and methods but they all deliver. There are some launching platforms like the one we are currently using which are, yes in fact, Thochels. I'm ten billion percent sure our head machinist will give you a proper explanation on what a Thochel is. For now, just think that every single way of transport here is a Thochel. That being said we're about to see it." Dazzling enlightenment covered the previously dim-lit through the transparent wall as we descended. The parallax effect which made the scenery almost fixated demonstrated the vastness of this...

"What's this?"

"We're at the upper sections of the great fault. "

"Oh... Where's the light coming from?"

"Education is enlightenment!"

"So it's coming from the school? How does that even work?"

"I heard they used glowstone in the substructure of the establishments. Though the light won't go that far into the fault. Our destination is in the seventh layer: the Sanctuary. "

Silence.

"Sooooo, the Sanctuary is the name of the layer or the destination?"

"Both.

"Huh... Why do we even have to descend that far anyway?"

Silence.

"Oh yeah, you said it was supposed to be un-understandable. That's why, isn't it?"

Silence.

There he stood with eyes wide as oranges oriented to the ceiling --yes, even though it was a supposed fault, it had a ceiling. It was like his whole body was being pulled. Not in a sense of a literal pull, but some sort of energy-sucking. Like, like, his spirit was leaving the body and the only thing that remained was the empty shell. Moved by future satisfaction, unwillingly but curiously, I touched his arm: unresponsive. Then I touched his torso: unresponsive. Tilted his head: unresponsive. A pinch on the cheek: unresponsive. Finally, a kick in the crotch: a painful screech let out at the top of his lungs. He collapsed to the ground as he covered his crotch with his hands and gave me a slit-eyed look as his mouth blew air like a form of gathering relief. "Oouughhh! Aghhh... Yo- aughhh! Why would you do tha- aughhh that to someone in stasis! Aughhhh..." And I felt a chill, a crush, a zap go through my body as his fist ascended to my crotch. "Auuuuuuuuuggghhh"

He was observing outside as I woke up. His revenge must have put me out. I still had the feeling as somebody was squeezing me but I well understood it was my fault, so I was not mad. Instead, I approached him. "Where are we?"

"No idea. I usually fall asleep around two minutes into the trip. Not sure if it's because of the gas the R&D team keep talking

Melis May Sarfati

about or the fact that the background colors slowly converging to red stimulates some part of my brain causing me to forget everything. Or, it could simply because I over un-sobered up before I took the ride. Heck, it could even be tributed to the fact that we didn't move at all but actually the background moved to trick us into believing we are launching ourselves deep into underground while we either slowly teleported from one place to another while meticulous workers changed the scenery behind the background to make it look different than where we started. Well, maybe saying I had no idea was an overstatement (or understatement from where you look) but the point is no matter what I say we can't be sure of it. No, no matter what I did say. Not everything is a mystery. For example, I can somewhat explain the shade of red covering the outside". He was right. There was red in the air. It was like somebody put a cheap Instagram filter on the whole place on top of the thicc mist which made me question my eyesight. "Which is very much like a cheap Instagram filter from where you look at it. You may even question your eyesight considering everything seems so distant and beyond a thicc layer of mist" "Thank you for the rephrasement" "U'r welcome." "I bet nobody that went into the mist without didn't come back!" "And nobody who went into the mist without protection didn't come back." "And the creepy sounds-" "And the strange whisperings and groanings you hear are certain proof to the undeniable truth of the blood-craving mist!" "Which is not quite true because it echoes" "From the blanket-like structure between the mist and just what the heck is above which turns into solid" "just like the rest of the mist" "which reflects any force from outside" "as the typical characteristic of an oobleck squid. Just as it is explained in the" "universally acclaimed scientific encyclopedia '99 Marvelous States of Sapper' " "Which is commonly mistaken for the Times best-seller novel 'Ninety Nine Shades of Fapper' " He squeezed my hand with a flaming glow in his eyes, indicating he was glad I was who I was, or so I have thought. Then, he giggled: "Do you want to get a drink? There's a sick venue at Goldseas, I say we go try."

Not long after, but long enough for the mist to clear, we landed. Or, should I say pulled? It seemed as if they used a tractor beam to change the dropping angle of the platform. I'm not surprised by anything after this point, though it was a soft landing for a vessel falling at such a high speed- "Remember, we are not falling, the background is going up" he corrected. This soft landing could have been due to the gravitational anomalies that occur around Goldseas, many working towns carved into the walls of the fault. While most were out of granite, I suppose Goldseas is one of the rarer and older ones which actually use cobble and stone bricks as a base. In its huge carved interior, many windows were starting to light up and smoke started to come out of chimneys. The clocktower that stood out from the other stalagmites due to the fact that it was a stalactite and covered in shining red crystals chimed to indicate that the morning shift was about to start and everyone was expected to gather at the independence square which was directly under the clocktower. Then, beams that are supposedly reflect-

ed from the surface illuminated the whole town and many crystals on the ceiling shone on the now slightly red town. People with ropes on their shoulders, segmented backpacks on their backs and flashpacks clutched in their hands emerged in the streets. Many were shivering, others were bidding farewell to the rest of the family who never pleased to go out from their living quarters out into the cold roads. The boots thumped the muddy streets and chains clinked as a soothing hum emerged. Then, the voices raised and the lyrics became audible:

"Us the workers of the underground,
Raise and wait to be crowned,
Days and Weeks slip off from my hands,
As I wait for the console of my dear Anne's.

Sun shines upon thee, oh so carefree,
I see the conclusion is incomplete,
Sig-figs unaligned, data incorrect and only one trial
You'll get eliminated says my mom though I don't believe,

Sure I'll I say to wake up next morning,
To see that there's only rejects and defers,
Nowhere to go but Patagonya Meslek Lisesi...
Now I see why I should have... too late to act"

"Now that escalated quickly."

"The real surprise kicks in when you realize they don't work in a mine but actually forge exam papers."

"Sounds profitable." I stopped, it was dead silent and almost everybody was gathered under the clocktower, even flooding and clogging the streets. Then, a cranky voice started to speak through the intercom:

"It's Superior Comrade Macmillan speaking, I salute you all. What a charming morning, it is, it surely is. The rays of glowstone reflected through the crystals sure illuminates us all. But you know what would illuminate us better? Getting a freakin' 95+ on the exams! Guys, I can't believe what you did with the last batch but there sure seems to be a mistake of some sort. Just who do you think will have to pay for your mistake, who do you think will be responsible for your lack of attention, huh? My superiors have called me to meet with them, at 10 am. Luckily, unlike you, I have perfected the art of flattery and managed to postpone it by seven hours. You have a total of eleven hours to reforge all this crap! You hear me? I won't tolerate any more of this! Remember, life is a marathon and those who stagger will be the ones that will be eliminated during the demonstration this evening. I wish luck to y'all, though I prefer you didn't need it at all. Oh, and I want M3157 to pay me a visit, it is urgent."

"A hard-skull madman. What kind of speech was that?"

"Don't blame him, he's only a slave to his superiors. If you want to help with this situation, study better the next time so these poor souls won't have to suffer anymore trying to fix your mistakes."

"Now it is me they are fixing? I'm the problem? Sir, I don't get it, why would they forge documents for my sake? I don't remember using these while I studied!?" I scratched my head as I tried to recall traces of unholy study material.

"Of course you didn't! That's why they fail. Most of these papers won't even get to be evaluated by the final committee. Even if they do, you never study. Playing games all night or watching anime may be convenient but I'm sure they have some long-term consequences you won't like." He lifted his hands and rolled his eyes indicating my stupidity.

"My what? I'm sorry, I need some clearance on that 'study material' thingy you keep talking 'bout."

"Oh, of course, you have not realized. Excuse me for my prejudice. From the first grade to today you have 'attempted' many worksheets, exams, and exercises. They were all forged from scratch by our meticulous workers here. The reason why I use the term 'forge' is that they do not create new exams but simply translate and transform."

"Lolwut?" I asked in confusion.

"You are illiterate to the unknown language in which exams are written. That's why the ones prepared by others must go under extensive check and sometimes replaced by the ones from the stock example catalog."

"Fascinating! No doubt my homework folder is this large (89GB) only because of this." I tried to save my reputation.

"Ehem, anyway. I shall take you to Macmillan, I'm sure we will find something to talk 'bout." He turned his back

6 A.M

My 14mm diameter fingers were separated into four joints compared to the usual three which worked quite efficiently while typing. As I felt the chill wind from the window I left opened yesterday afternoon, I caressed my hard yet brittle now icy nose with my icepick fingers which I was afraid would end up breaking my nose. It was not the case. I did my usual stretch for five minutes which usually helps me wake up. Arms up and down. Legs forward and arms forward. Arms stay! Legs stay! Bend over! One, two, three, four, five, and... release! Arms and legs loose. Roll over. Right. Right. Ri- don't fall. Left, left le- bam. My first reaction was to think heaven was slightly darker than I expected. A subtle pain kicked in and I left myself with my arms. My nose! I must have fallen on top of it. Luckily, it's still intact. I fully stand up after a stimulating awakening.

6.15 A.M

Aleo vera flavored steam rising in the shower cabin had a myorelaxant effect. I had to get out before much happened and I became an all-consuming gelatinous blob. I have never seen it happen before but I have read in an "intellectual" book that spending a long time in the shower may melt one's heart and body. I sometimes feel like I'm going through the first phases of the transition as my skin wrinkles but I have never gone too far as to test this theory. I then dry my hair and the rest of my body which would surely make me sick if left soaked.

6.35 A.M

I look myself in the mirror to check any impurities which are always present no matter how much I try to fix myself. Then, I put on my lead-fortified underwear and shackled undershirt. I then proceed to put on the all-black jumpsuit with the tight headpiece squeezing my head into a lemon. Luckily, after a few buttons pressed and sliders adjusted the garment grabs my body perfectly and feels comfortable enough to make a 100m run in 7.8 seconds. Finally, I put on my kevlar pants and jacket -which are quite offi-

Eda Gümrah

cious btw- with my 30cm fortified-leather boots. I'm ready for my nourishments.

6.55 A.M

I drink a glass of pineapple juice prepared by the grandma and a loaf of dark bread with a sweetened marmite spread. I almost never fill my belly which would incapacitate my movement pattern (not like I have to move much). Then, I proceed to grab my pre-prepared fortified suitcase which contains crucial samples that will be reviewed by the committee at 10 a.m today. I don't find them particularly brilliant but they are certainly not the worst. Though it is still unacceptable for my precious forgers at Goldseas to create such a product that does not match their real talent. I suppose I need to give them a few words of encouragement before I retire to my office and do some not favored bureaucracy.

7.15 A.M

I'm here on the balcony, stressing as usual. Though, no matter what I'm not supposed to show any sign of weakness, or the society I have worked so hard on would crumble into ashes. I glance through the one-way glass over my people and press the button. "It's Superior Comrade... "

7.20 A.M

"...and I want M3157 to pay me a visit, it is urgent," I added at the end of my marvelous motivational monologue. It wasn't on the plan but I have just received a telefax saying an inspector from the upper echelons was visiting our glorious town. Preparations must be carried out without alerting the other workers, or else this may cause some commotion. I believe M3157 would do a good job of leading the guy to the meeting room. In the meantime, I must prepare the snacks and beverages.

8.10 A.M

The clocks strike 8 in the room with white walls and slightly light blue tiles. As I snack on the tastiest food I have had over some time, my guide grabbed me by my collar and pulled me. Because my feet were fixated, this action resulted in a rotation similar to a lever. I quickly regained balance and straightened my posture. Then, he informed me "I suppose the clocks are off by ten minutes." I truly couldn't care less about time, I didn't put anything in my belly for over ten hours and this is not supposed to be the treatment I get. These foods are put here so we could dig in. I mean, it would be a waste to leave these scrumptious pieces untreated.

"Behold!" remarked the gentle servant who had brought us here while bowing with a 60-degree angle to the light grey door. There, it stood open to let the strict yet funny looking officer into the room. Then, he lifted his arms as if talking to a superior being and said: "The game shall begin!" ■

Dosya:

Pencere

Melis May Sarfati

Window

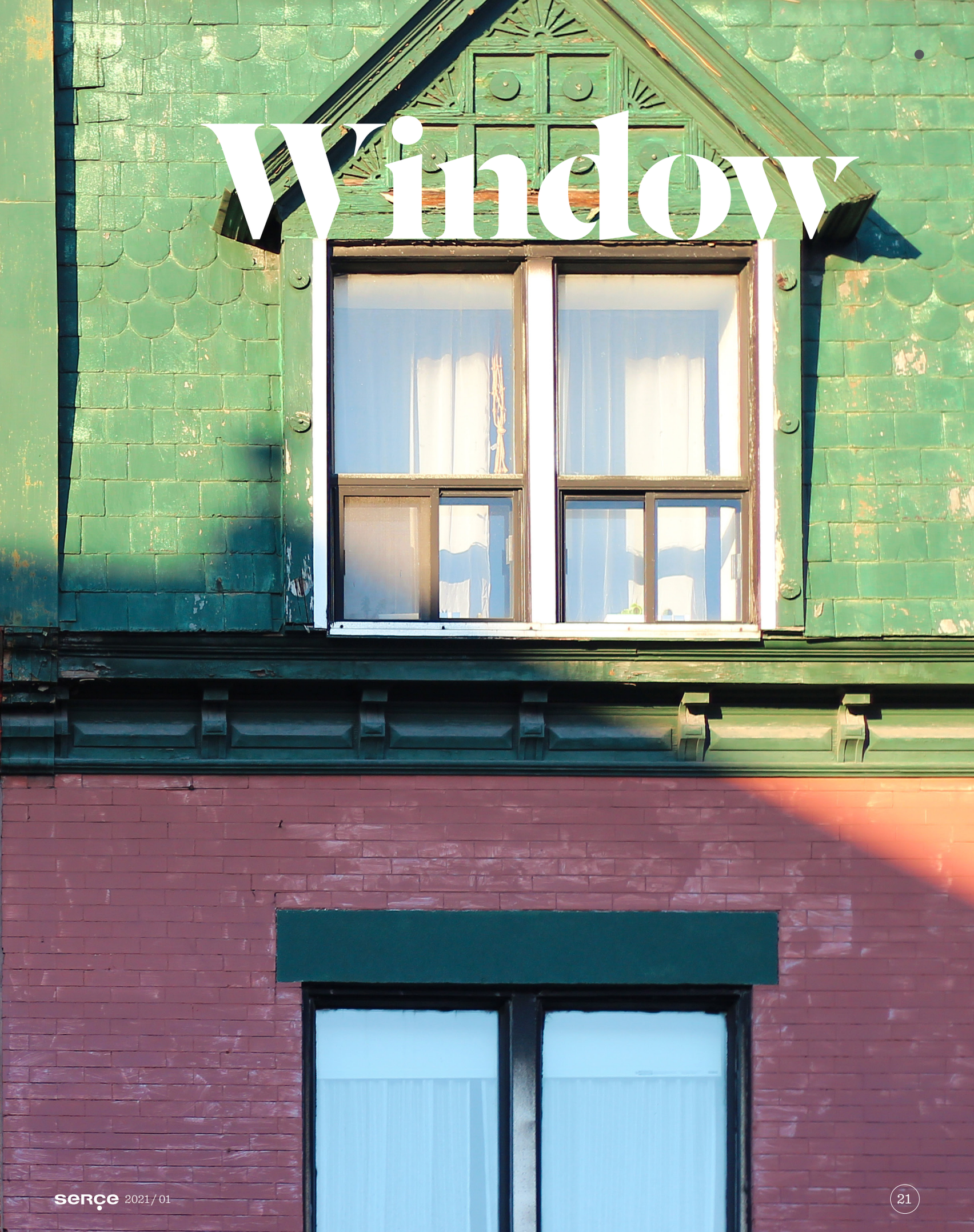

Bengisu Sağol UAA'22

Pencereden Kapılar

Bir kafede hiçbir şey yapmasam bile saatlerce oturup pencereden insanları izlemek, bana büyük bir keyif vermiştir her zaman. Öylece oturup sessizce insanları seyretmek... Kimi buna delilik diyebilir. Fakat niye bilmem ama diğer insanları izlerken insan kendi dertlerinden uzaklaşır. Ha, illa öyle büyük dertleri olması gerekmiyor insanın uzaklaşması gereken. Bazen bu dertler kafamızı kemiren bir soru, bazen işle ilgili bir problem, bazen de basit bir fazla düşünme sendromu olabilir. Geçen insanlar da nedense hep bir koşturuyor olur. Hayatın telaşesinden olsa gerek. Hep bir telaş içindedir insan. Bu kimi zaman deri evrak çantasıyla, son derece önemli bir toplantıya yetişmeye çalışan başarılı bir iş adamı, kimi zamanda onun arkasından koşturan iş hayatına daha yeni atılacak bir stajyer, kimi zaman da okula yetişmeye çalışan küçük bir çocuk... Hani derler ya, herkes kendi derdine yanar diye. Gerçekten kendimizi bazen ağacının dalından kopmuş, ordan oraya savrulmuş, yolunu bulmaya çalışan bir yaprak gibi bitkin hissetmez miyiz? Ya da kendi hayatımıza öyle kaptırmışızdır ki kendimizi, şöyle bir durup; "Ya aslında Dünya ne kadar büyük; oysa ben onun içinde bir karınca kadar ufak ve her canlı gibi gelip geçici..." diye geçirmez miyiz içimizden? Benim şahsen bu hep aklıma gelir. Özellikle uçak seyahatlerinde kilometrelerce yükseklikte, bizi donduracak soğuktan ayıran oval şeklindeki o küçücük camdan bakarken. Bu her insanın başına gelmiştir eminim. Hele bir de biraz duygusal, sakin bir müzik dinliyorsanız kaçınılmazdır bu. Herhangi bir kafede saatlerce oturmayalı uzun... çok uzun zaman oldu ama yine böyle bir sonbaharda, mis kokulu sade Türk kahvemi hazırlamış ve bu yazıyı yazarken dinlediğim şarkıyı açmış penceremin önündeki sıcacık koltuğa kurulmuştum. Evde kimse yoktu. Sadece camın önünden geçen martılar, ben ve kahvem. Sonra pencereden bakarken gözüme tarihi yarımada ve onun çaprazında kalan, oraya mahkum bırakılmış Kız Kulesi ilişmişti. İçimden, "Vay be, bizlerden önce ne hayatlar varmış burada." diye geçirmiştim. Hakikaten, ne güzel bir yerdi burası. Adeta bir zaman makinesi gibi içine çekmişti beni pencere. Hakim olduğum bazı tarihi bilgilere ve bununla birlikte hayallere kaptırmıştım kendimi. Bu diyeceklerim, siz okurlara gülünç gelebilir ama bir noktada öyle kaptırmıştım ki kendimi, elimdeki kahveden olsa gerek, bir baktım Kösem Sultan'la, oğlu kahveyi yasaklamasına rağmen gizli gizli kahvemizi yudumluyor, devletin o günkü durumunu tartışıyorduk. Evet, kabul ediyorum. Kelimelere dökünce bana da biraz garip geldi bu hayalim. Tam bu sırada bir martıyla göz göze gelmiştik. Camın öbür tarafından, o muhteşem sarıya çalan turuncu renkteki gagasıyla simsiyah gözleri sanki ayrı bir manalı bakıyordu. Kim bilir, burdan benim kahveme eşlik ettikten sonra, ta uzaklardaki Galata Köprüsü'ne süzülüp oradaki ekmek parası derdine düşmüş balıkçıların oltalarına takılan talihsiz balıkları onlardan kurtaracak ve mideye indirecekti. Çoğu insan başkalarının hayatlarına sadece kapıdan girilebileceğini düşünür. Fakat bana göre pencereler daha idealdir dışarıdan bir gözle bakmak için, hem kendi hem başkalarının hayatlarına. Fakat insanların hayatlarına şahitlik etmek için camdan bakarken her zaman mükemmel bir manzaraya da ihtiyaç duymazsınız. Gerçi manzaranın güzelliği de kişiden kişiye değişir ya. Misal benim gibi doğma büyüme bir Ankaralı için, bir deniz manzarası büyüleyici güzellikte beni içine çekerken; kimi İstanbullu için bu alışıldık bir durum olabilir. Ya da bir yetişkin için evinin penceresinden bakıp bir oyun parkı görmek pek bir şey ifade etmezken, bir çocuk için pencereden baktığında oyun parkında oynayan arkadaşlarının onu çağırdığını görmesi tarifi olmayan bir mutluluğa kapılmasını sağlar ve koşar adımlarla arkadaşlarının yanına inmesi an meselesidir. Kişiliğimiz bir pencereye olan bakış açımızı, dışarıda gördüklerimizi şekillendirir biz fark etmesek de. Pencere, birçok insan için farklı şeyler ifade edebilir. Kimi için özgürlük, kimi için tutsaklık, kimisi için de sadece bir penceredir. Benim içinse bir kapıdır pencere, farklı dünyalara açılan bir kapı.

Cansu Çağıran

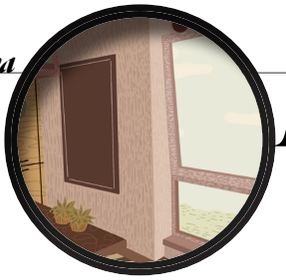

Cansu Çağıran UAA'22

Toplum Penceresinden Edebiyat

Edebiyat ve toplum kavramlarının arasındaki ilişkiyi idrak edebilmek için bu iki kavramın ne olduklarını ayrı ayrı bilmek ve anlamak gerekir. Edebiyat; duygu, düşünce, hayal ve olayların yazılı veya sözlü bir şekilde biçimlendirilmesiyle oluşan sanattır. Kelime olarak Arapça bir kelime olan "edep" kelimesinden türemiştir. Edebiyatı sanat yapan ana etken ise dildir. Bir ressam için boya, fırça, tuval; bir müzisyen için ses, müzik aleti ne ise, bir yazar veya şair için de dil odur. Yazar veya şair, dil aracılığıyla okuyucuda estetik duygular uyandıracak bir biçimde düşüncelerini, olay ve imgeleri anlatırlar. Peki ya toplum nedir? Belli bir alan içerisinde ortak bir kültürü paylaşan pek çok sayıdaki insan toplumu oluşturur. Dünya üzerinde farklı yerlerdeki farklı toplumlar birbirlerine benzeyebilir, fakat toplumları birbirinden ayıran en önemli özellik kültürleridir. İnsanları bir araya getiren, bir toplumu toplum yapan ortak kültürlerinin büyük bir kısmını da edebiyat oluşturur. Toplumun da edebiyatın da yapı taşı insandır. Edebiyat ve toplum iç içe kavramlardır. Bu iki kavram birbirini tamamlar, bütünler.

İnsanların davranışları, yaşadıkları dönem, başlarına gelenler, o dönemin edebi eserlerine yansır, yani bir eserden o dönemde yaşananlar, yazarın hayatından izler ve çok daha fazlası öğrenilebilir. Aynı zamanda, bir insanın okuduğu eserler, bunlardan çıkarttığı dersler de seçimlerini ve yaşama biçimini etkiler. Edebiyat bir insanın dünyaya baktığı pencereyi tamamen değiştirme gücüne sahiptir. İnsan ne okursa odur.

Bir toplum hakkında o toplumun tarihine, kültürlerine ve geçmişine dair birçok şey çıkartılabilir. Ayrıca, edebi eserler ve edebiyat, insanları aydınlatır ve geliştirir; insanlara düşüncelerini özgürce paylaşma ve başka insanların düşüncelerinden yararlanma şansı verir. Özgür düşüncenin olduğu ortamda gelişme için daha fazla olanak olur. Bu yönüyle, edebiyat bir insanın düşünce yapısını tamamen değiştirme gücüne sahip olmakla beraber, uzun vadede bir toplumun bile yapısını büyük ölçüde etkileyecek güce sahiptir. Bu da, atalarımızın da dediği gibi kalemin kılıçtan keskin olduğunun kanıtıdır.

Özetlemek gerekirse, edebiyat ve toplum kavramlarının arasında çok güçlü bir bağ vardır. Bir toplumun edebiyatını ve tarihini öğrenmek, o toplumun şu anda geldiği noktaya nasıl geldiğini anlamamıza yardımcı olur çünkü edebiyat bir bakıma ait olduğu toplumun aynasıdır, toplumun o döneme baktığı penceredir. Toplumsal değişmenin ve gelişimin en önemli etkenlerinden biridir. Dolayısıyla bu iki kavram arasındaki ilişki zamansız bir ilişkidir. Toplumdan uzaklaşmış bir edebiyatın mümkün olmadığı gibi, edebiyatsız bir toplum düşünülemez. ■

Melis May Sarfati

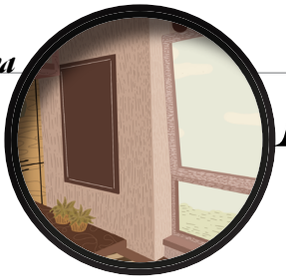

Doğa Şenyurt UAA'24

Dünyaya Açılan Pencereler

Her insan hayata kendi penceresinden bakar. Bu pencereyi, geçmişte yaşadıkları belirler. Kiminin penceresi karanlıktır. Kimininse aydınlık... Hayata karanlık bir pencereden bakan insanlar, doğanın insanlara armağan ettiği güzelliklere sırtlarını çevirmiş, onlara karşı körleşmişlerdir. Aydınlık pencereler ise güneşin o sıcacık gülüşünün ardındaki ışıltının hayatlarına, evlerine ve yüreklerine girmesine izin veren insanların pencereleridir. Bu yüzden de bu insanların yüzlerinden tebessüm eksik olmaz. Dünyanın daha güzel, yalanlardan ve kötülüklerden arınmış bir yer olacağına dair umutlarını asla kaybetmezler.

Yaşadıklarımız her ne kadar hayata baktığımız pencereyi belirlese de yaşattıklarımız bizim gerçekte kim olduğumuzu belirler. Kimse ne iyi ne de kötü bir kalbe sahip olarak doğar çünkü. Zamanla büyürüz. Bu büyüme olayı da tıpkı değişim gibi kaçınılmazdır. Sen istesen de istemesen de hayat seni büyümeye zorlar. Eğer ona direnmeye çalışırsan da sana cezaların en büyüğünü keser. Elli yaşına da gelsen yetmiş yaşına da gelsen, senin olgunlaşmana izin vermez. Büyürsün ama asla olgunlaşamazsın. Hayata baktığın pencere genişleyeceğine daralır ve gün geçtikçe küçülür. Ve sonra bir gün gelir, bu pencere yok oluverir. Güneşe hasret kalırsın, bedenini saran dondurucu soğuk yüreğine de sıçrar. Kaskatı kesilir kalbin. Gülmeyi, sevmeyi, hissetmeyi unutursun. Kapkaranlık bir odanın içerisinde çürümeye mahkum kalırsın. Ne bir pencereyi ne de o pencerenin ardında kalan, yaşamın insana armağan ettiği mucizeleri bir daha görememek üzere.■

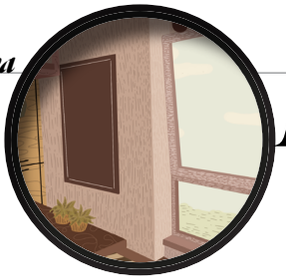

Selin Eryiğit UAA'21

Kalkan

Evinizin pencerelerini ne sıklıkla değiştirirsiniz? Hiç. Belki 20 yılda bir. Peki zihninizdeki pencereyi? Hayat görüşünüzü, olaylara bakış açınızı, perspektifinizi oluşturan pencereyi. Belki de haftada bir, ayda bir. Neden? Neden evimizi dışarıdan, soğuktan, sesten, kardan, yabancılardan, rüzgardan, hayvanlardan, insanlardan koruyan pencereleri hiç değiştirmezken, bilinçaltımızın dış dünya ile tek bağlantısı olan pencereyi sürekli değiştiririz? Halbuki zihnimiz evlerden daha kırılgan, güçlü tutmak için değiştirmemek gerekmez mi?

Hayır. Bahsettiğim iki pencerenin doğalarında yatan zıtlık bu farkı yaratır. Hayat sürekli değişir, insanlar değişir, durumlar istemediğiniz şekilde gider, elinizde hayatı kontrol edebileceğiniz sihirli ipler yoktur ve zihin bu gerçekle başa çıkamaz. Bunu kabul etmek fazla zor ve istem dışıdır. Yani dışarıya karşı tamamen savunmasızız... Bırakın dışarıyı, kendimize, bilinçaltına karşı bile savunmamız yoktur. Ne olduğunu, niye olduğunu bilmediğimiz olaylarla doludur, hem içimiz hem dışımız. Ne kadar bilmek için çabalarsak o kadar uzaklaşır bizden. Kendini kayıp hissettiğinle kalırsın. Bir zihin, içinde sen ve kayıp olmuş hissi. İnsanı delirtmeye hayli hayli yeter bu ikili. O zaman ne yapılır peki? Kendinle yalnız kaldığında, hiçbir şeyi kontrol edemediğini hatta bilemediğini, tahmin bile edemediğini fark ettiğinde ne yaparsın? Bir saniye sonrası bile büyük bir gizemdir o an senin için. Parmaklarını kıpırdatmak bile zor gelir o an. Nefes almak, etrafına bakmak, hareket etmek anlamsızlaşır. İşte tam da bu duruma gelmekten bizi koruyan şeydir pencere. Beynin savunma mekanizmasıdır. Bir duruma ayak uydurmak için haberimiz bile olmadan, bukalemunun renk değiştirmesi gibi adapte olur penceremiz. Bizim için, akıl sağlığımız için her farklı durumda başka bir hal alır. "Penceremi değiştirmem lazım" diye düşündürtmez zihin çünkü bunu fark ettiğin an zaten acizlik hissinden nefes alamadığın andır. Bu histen korumak için habersizce, usulca bakış açımızı değiştirir. Zihin; hayata yaklaşımımızı, dünyayı kavrama ve anlama yeteneğimizi değiştiriverir kendi kendine. Ruhumuz bile duymaz.

Dışarısı belirlidir, kesindir. Ev penceresinin direneceği etmenler hiçbir zaman değişmez, aynıdır. Bu yüzden eskilikten bizi koruyamayana kadar yenilemeye gerek kalmaz. Fakat soyut dünya bunun tam tersidir. "Zihin penceremiz" sürekli farklılaşmak, adapte olmak, gelişmek zorundadır. Değişmezse düşeceğimiz çukur çok derindir, tekrar ayağa kalkıp o çukurdan tırmanmak herkesin harcı değildir, o yüzden beynimiz bizi korur. İyi ki de korur. Penceremizin her an değişebildiği ve değiştiği gerçeğiyle ne kadar yüzleşirsek ve kabullenirsek, o kadar huzurlu ve kendimizle barışık oluruz. Penceresiyle dost olamayanlar için konuşursak, ne yapıp edip bir yolunu bulun. Barışmak için kendi yönteminizi keşfedin. Çünkü pencereni sevmek, değişik hallerine saygı duymak kadar güzel bir his yok. Dost olanlara bir şey söylemek gerekirse, sizinle gurur duyuyorum. Çok meşakkatli fakat asil bir iş başarmışsınız. Kendinizi ve pencerenizin doğasını sevmek kadar tatlı bir hissi tanımak, yaşamak var mı! Zihin kalkanınızın tadını çıkarın! ■

Dilara Çiçek

Hakan Özkan UAA'25

What Is a "Window"?

Window in its literal meaning is a piece of glass that helps to let light in. But in its figurative meaning, a window is more. Window in its figurative meaning can be a barrier that only lets us see outside but doesn't allow us to go there. A window is a cage that imprisons us inside and allows our connection with the outside world only via our eyes. Imagine you are in a cage made out of 4 big glass pieces and a glass roof that you can't break (I consider these pieces of glass as a window for this topic). You can see the outside world, but you can't go out and can't speak to people, because you are inside a cage that prevents your voice from going outside. The only thing you can do is watch people having fun and enjoying life while you are sitting there. This, if you think about it, makes you feel like a ghost that can't move, which is useless and ignored because the only thing an immobile ghost can do is watch.

But let's look at an exact opposite hypothetical situation. Imagine you are in a cage made out of 4 big concrete walls and a roof that is concrete as well with only one small window. In this position that window is not imprisoning us, the window becomes the hope that we can eventually get out of that cage one day. When we look at these two extremely opposite situations, we can see that they have some similarities. The first similarity, in these hypothetical situations, is that you are imprisoned in a cage that you can't break out of. Another similarity is that these two situations use a figurative meaning of a window, which has a logic associated with the literal meaning. These meanings, even if they have a logic associated with them, are the exact opposite and mean something very different for us. In the first situation, windows are torturing us and are caging us in while killing our life energy; but in the second one, the window was the hope, and it was the savior of our life energy. Thus, we can say that our meaning of some things can change with the difference in situation. ■

Cemre Bahar Boz

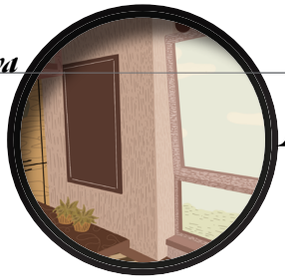

Irmak Akcagöz UAA'25

Animals and Windows

As both a dog and cat owner, I noticed something years ago. Whenever I came home from school or any place, I always saw my dog and cat looking out the window when I entered the room. They always prefer to sit near the window, and they just love watching the garden. When I need to comb their fur or make them take their vitamins, I usually take them near the garden window. It makes my job way easier, as looking out the window makes them calmer and watching the garden is the best distraction for them.

They're trying to discover every square inch of the places they're in. That is the main reason why animals tend to look out the window if they are living inside a house. As human beings, we get depressed and stressed when there is a lack of sunlight or we don't go out enough. Imagine that you are living in a house with no windows. You would probably feel extremely claustrophobic, as if those walls were closing in on you. It is the same logic for animals. The animals who are raised and live inside can sometimes have trouble exploring the outside world, they don't have much knowledge about it. That is the reason why they are even more curious about it. They really like to observe what is happening there, especially what other animals and humans are doing. For example, my dog gets crazy over seeing other animals in our garden. I try to put extra cat food in our garden in an attempt to feed other cats on our street. When other cats come to eat, my dog just runs to the window, then starts watching intently what they are doing, which makes him feel more enthusiastic and curious. Unlike my dog, my cat just sits near the window and observes what is going on in a really calm way.

Windows have a big part in your pet's life. You should encourage your dog or cat to look out the window in order to decrease their chance of depression and make them feel more comfortable in your area. ■

İnci Büyükçayır

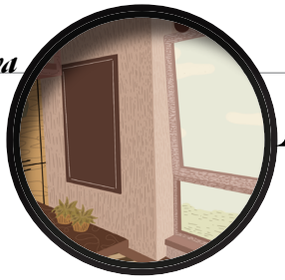

Mehmet Efe Yardım UAA'25

Stained Glass Windows

Are you bored of normal windows? There is nothing to talk about with them. They are just normal windows that every house has. Do you ever think it would be good if all houses were made with stained-glass windows? It would definitely look better and more colorful. Stained-glass windows are basically the same as normal windows. The only difference is that they are colorful. If we want to make stained-glass windows, we need to mix potash and sand at 3000 degrees Fahrenheit. Then we add metallic oxide powders to the mixture. The type of the metallic oxide powder is based on which color window you want to make. After that the glass is smoothed into sheets. Finally, the glass is placed into came. Came are thin sticks which are used to hold glass pieces together. Stained-glass windows are used in buildings, in some houses and in some sanctuaries. Also, stained glass is used in decoration of some wares, e.g. tables, shelves, doors and shower cabinets. The Augsburg Cathedral, Christ of Wissembourg, Chartres Cathedral, Suleymaniye Mosque, Hagia Sophia and Blue Mosque are some of the places where stained-glass windows are used. I think if stained-glass windows would be used in all houses that would be casual and fantastic. People can make harmonies with their walls in their houses. I think that they can also affect people's psychology in a good way. Other benefits of these stained-glass windows are that they increase privacy, as it's hard to see through this type of window. Another benefit is that you can save money on energy costs with the help of them. If you double glaze the windows, you can save even more money. At last we can say that if you want to save energy or want to have a different and stylish room, you can use stained-glass windows for that! ■

Selin Elif Köse

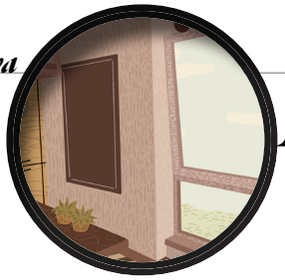

Zeynep Dorman UAA'23

What if?

There are millions of windows in this world. Some closed, some open, some wooden, some plastic. Therefore, there are trillions of different perspectives to look at what is going on around us. Even though this makes it hard for us to understand each other, it also gives us power. The power of humanity: empathy. Some who know other windows exist can internalize this power, while others who don't accept the possibility of other windows are not able to. "A Hanging" by George Orwell, is a story about the death penalty in Burma, a place where other windows were not accepted. It's told from a police officer's window which opens up to a scene where death is drawn with solid colors--no emotions, no comments.

But what if we were able to see this world from other peoples' windows? What if we were able to see this scene from an unaccepted window? What might we see from the prisoner's window?

Today, breathing is not a reflex anymore. It's a duty which I should carry on until they come and take it from me. My vision has never been clearer. Death was created to be unknown, but it is breaking its rule for me. Today is clear. There aren't any unknowns anymore. There was a begging; now the end is coming, sharp, without any doubt. Hope is a luxury from now on. It's only dreaming of that which cannot be true. I was scared of the unknowns while I was free, so why am I scared of the known now? Now, what is known is walking towards my cell. Breathing is not a reflex anymore. Every breath I take is screaming its presence. My destiny is tied. Walking. I feel my feet hitting the ground. Cold and light. It's early in the morning. I feel the cold on my bare feet, the sun on my bare back, the water in front of my eyes. I can still feel my breathing, the oxygen I take screams. I can still protect myself. Avoid the puddle. Walk. Hear. A dog is barking. He came. An angel to take me to the other side. He knows the known. They don't want him here. They want me to be alone. But the dog is here. The cold is here. The sun is here. My breath is here. Now is the time. No more cold, just a wooden feeling under my feet. No more light, just darkness. But still a barking noise, still breathing. Now with every breath I chant. Still here, ram, still here, ram, still here, ram... Nothing, no dark, no light, no cold, no sun, no barking, just nothing...

Now the prisoner is gone, and we are only left with what-ifs. It seems cruel, doesn't it? Being left with questions to which you will never be able to get answers. The world we live in is no different than this Burma. Society only accepts white, plastic closed windows while there are thousands of others out there. Are others wrong? Bad? Inappropriate? No. They just don't fit in these expectations, so they have to be fixed or else executed. What if that window didn't want to be that skinny? What if this window didn't want to wear a suit? What if these windows wanted their hair short while these wanted it long? What if this window wanted to live its dreams on stage instead of being an academic? What if these windows were happy with how they were instead of hating themselves for being the plastic window they were forced to be? What if we would accept every window as to how they are rather than being left with what-ifs? ■

Cemre Bahar Boz

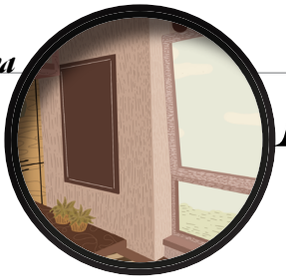

Alara Su Şimşek UAA'22

Gök Dolabilir İçeri

Eskiden, yani küçük bir kız çocuğuyken Rapunzel'i ve onun kapısız şatosunun nasıl var olduğunu bir türlü anlayamazdım. Hele masalı ilk defa okuduğumda aklım ermemişti. Nasıl bir kalenin, sarayın, evin kapısı olmazdı ki? Nasıl bir insanın hayatla tek bağlantısı sadece ufacık tefecik bir pencere olabilirdi? Dışarı hiç çıkmadan yaşanabilir miydi gerçekten? İnsan buna nasıl dayanırdı? Tabii ki altı yedi yaşlarındayken belki de gereğinden derin olan bu sorulardan ve tüm bu sualleri en başta yaratan Rapunzel'in kapısız şatosundan çok masalın içindeki kötü üvey anneden kurtuluş macerasına ve mutlu sonla biten büyüleyici aşk hikayesine odaklanmıştım. Hal böyle olunca da aklımdaki soru işaretleri oluştukları hızla yok olmuşlardı. Ben de bu durumdan bugünkü aklımla olacağım kadar rahatsız olmamış ve bu sorularımın cevapsız kalmalarına izin vermiştim. Ben büyüdüm. Büyüdükçe o büyüleyici masalların maalesef hayatımdaki yerleri azaldı. Bırakın kapısız, ufacık pencereli şatoyu önemsememeyi, onu ve hakkındaki sorgulamalarımı hatırlamaz oldum. Şimdi hepsini çok net hatırlıyorum ama. Sanki zihnimdeki üstü tozlanmış halde bekleyen o sorular tekrardan temizlenip gün ışığına çıkmışlar gibi net ve açık bir şekilde hatırlıyorum hem de. Çünkü kapısız bir evde hayatla tek bağlantısı penceresinden gördükleri olarak yaşayan ben oldum bu sefer. Aylarca sadece evimin pencerelerinden gördüklerim dış dünyayla en büyük fiziksel bağlantım olarak yaşadım. Herkes yaşadı. Yaşamak zorunda kaldı. Eskiden kendi sokağında olup bitene hiç dikkat etmeyen ben her sabah düzenli koşuya çıkan kır saçlı, orta yaşlı adamı, köpeğini yürüyüşe çıkaran üst kattaki komşuyu, herhalde evde duvarlar üstüne üstüne geldikçe müzik dinleyen ve yolun kenarındaki çalılıklara dünya üzerindeki en ilgi çekici şeymiş gibi bakan genç çocuğu tanıdım; onların ve daha bir çok kişinin rutinlerini öğrendim. Kafamda onlar hakkında tamamen hayal gücüme dayanan ve muhtemelen gerçekle yakından uzaktan alakası olmayan senaryolar oluşturdum. Kısacası eskiden sadece benim dışarı çıkmamla bir parçası olabileceğimi sandığım dünyanın aslında istediğimde penceremden içeri girebilecek kadar küçük olduğunu keşfettim. Çok değil, geçen ilkbaharda bana sorsanız hayatımda karşıma çıkan yenilikleri, sahip olduğum ve gelecekte olacağım bana değer katacak fırsatları, geçmişimi ve geleceğimi, karşıma çıkan fırsatları değerlendirip değerlendirmeme seçimimi, merak duygumu ve bilinmezliği kapıların sembolize ettiğini söylerdim. Bana göre yaşamak, hayatında ilerlemek bir kapıdan geçmeyi ya da bir kapıyı kapatmayı gerektiriyordu. Bu düşüncem hala tam anlamıyla değişmiş değil tabii ki. Birkaç ay boyunca evde kalmak hayata bakış açımın tamamen bambaşka bir hale bürünmesine sebep olmadı ama evrimleşmesini sağladı. Eskiden kapılara yüklediğim mecazi anlamların bazılarını pencerelere yüklemeye başladım. Penceremden gelebileceğini fark ettim mesela yeniliklerin. Hayatı penceremden tanıyabileceğimi anladım. Yaşamın illa bir kapıdan geçmek ve bir diğerini kapatmak olmadığını, ona pencereden de bakabileceğimi, onunla penceremden sarkarak da konuşabileceğimi keşfettim. Merakımı uyandıran, ilgimi çeken insanları ve olayları uzakta aramama gerek olmadığını, sadece camdan bakarak onları bulabileceğimi öğrendim. Her eski Türk komedi filminin olmazsa olmazı tüm gün pencerede duran yaşlı teyzelerle empati kurdum. Yakın çevreme ve orada olup bitene daha çok dikkat etmeye, özen göstermeye başladım. Kendi çevremi tanımadan uzakları tanımaya çalışmanın manasız, boşa bir çaba olabileceğini, bu kadar büyük adımlar atmaya çalışmadan önce ufak ufak yürümem gerektiğini fark ettim. Evet, belki de hayattaki her şey pencereden gelmez, gelemez. Bir noktada, insan hazır olduğunda, ben hazır olduğumda kapılar da mutlaka gerekli olacak. Fakat o zamana kadar pencereyi asla kapamayacağım. Belli mi olur, gök dolabilir içeri. ■

Melis May Sarfati

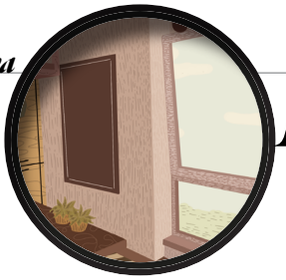

Cansu Kavuzlu UAA'25

Çiçek Tezgâhı

Ayşe Teyze pencereden dışarı bakıyordu. Varlıklıydı, eşinden ona çok para kalmıştı. Fakat para hiçbir işine yaramıyordu. Ne arayanı vardı ne de soranı. Üç çocuğu da onu terk etmiş, yıllardır ziyaretine gelmiyorlardı çünkü yaşlı birine bakma yükünü istememişlerdi. Torunlarını da göremiyordu. Dışarı çıkmazdı. Zar zor yürüyebiliyordu. Haftada bir evine yardımcı gelir, bir iki saat kalır, yemek yapar, evi temizler, giderdi. Her gün saatlerce ara sokağı gören penceresinden dışarı bakardı Ayşe Teyze. Çocuklarının gelmesini beklerdi. Çok özlemişti onları. Pek bir şey değişmezdi dışarıda. Her gün aynı saatte aynı insanlar işe giderdi. Okul servisi çocukları aynı saatte alır, bırakırdı. Gelen giden herkesi tanırdı Ayşe Teyze.

Bir sabah yine pencereden bakıyordu. Çocuklar tam saatinde servise bindi. İşi gücü olanlar arabalarına atlayıp işlerine gitti. Her şey her zamanki gibiydi. Tek bir şey hariç: Küçük bir kız Ayşe Teyze'nin penceresinin altına bir tezgâh kurmaya çalışıyordu. Ayşe Teyze bu kızı daha önce hiç görmemişti. Uzun uğraşlardan sonra kız tezgâhı kurdu. Tezgâha demet demet papatya ve birkaç gül dizdi. Akşama kadar orada kaldı, birkaç satış yaptı ve gitti. Ertesi gün küçük kız tekrar geldi, tezgâh kurdu, satış yaptı, gitti. Haftanın kalanı boyunca böyle devam etti, Ayşe Teyze de her gün kızı pencereden izledi. Bir gün kız pencereden onu izleyen kadını gördü ve el salladı. Ayşe Teyze de karşılık verdi. Şaşırmıştı. Yıllardır evine gelen yardımcı dışında kimseyle iletişime geçmemişti. Kız her gün gelmeye devam etti, Ayşe Teyze de el sallamaya. Haftalarca el salladılar birbirlerine. Bir gün kız olabildiğince yüksek sesle ''Merhaba!'' diye bağırdı. Ayşe Teyze penceresini açıp ''Merhaba, adın ne senin?'' diye sordu.

-Zeynep!

-Merhaba Zeynep!

-Kaç yaşındasın bakalım?

-On iki!

Kızın bir sonraki alıcısı gelene kadar konuşmaya devam ettiler. Bir iki ay böyle minik sohbetler ettiler. Havalar iyice soğuyunca Ayşe Teyze kızın haline acıdı ve evine sıcak bir çay içmeye davet etti. Kız kabul etti ve Ayşe Teyze'nin evine girdi. Uzun uzun sohbet ettiler. Çok sevdi küçük kızı Ayşe Teyze. O anda içinden sadece kıza yardım etmek geçiyordu. Zaten kızı ilk gördüğü andan beri okula gitmek yerine çalışmak zorunda kaldığı için üzülüyordu. Birden kıza ''Okula gitmek ister misin?'' diye sordu. Küçük kız afalladı. Hayatı boyunca okula gitmenin hayalini kurmuştu, tabii ki okula gitmek istiyordu ama kadının ciddi olup olmadığından emin olamıyordu. Ayşe Teyze çok ciddiydi.

-Eşimden bana çok para kaldı. Evden çıktığım da yok. Çok da giderim yok. Çocuklarım gelip gitmez. O kadar para öylece duruyor. Senin gibi tatlı bir kızı okutmak beni çok mutlu eder.

-Hep okula gitmenin hayalinin kurmuştum. Annem çok üzülüyor beni okula göndermediği için. Gerçekten nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum.

...

-Zeynep Hanım, Nermin Teyze yine sizi soruyordu.

-Geliyorum, teşekkürler.

Zeynep Hanım çok başarılı bir avukattı. Ayrıca kimsesiz yaşlıların mutlu bir yaşam sürebilmesi için çok güzel, küçük bir bakım evi açmıştı. Bakım evinde kalan herkesle teker teker ilgilenir, fırsat buldukça uzun uzun sohbetler ederdi.

-Nermin Teyze, beni sormuşsun. Bir şey mi oldu?

-Hayır Zeynep Kızım. Merak ettim gelmeyince. Bugün biraz geç kaldın.

-Bir davam biraz uzun sürdü Nermin Teyze ama elim boş gelmedim. Bak en sevdiğin çiçeklerden getirdim.

Nermin Teyze çok duygulandı. Aylar önce en sevdiği çiçeğin papatya olduğunu laf arasında söylemişti. Nasıl da hatırlamıştı Zeynep Hanım bunu. ''Zeynep Kızım, sen olmasaydın ben ne yapardım bilmiyorum. Son yıllarımı yalnız geçirmek çok korkunç bir şey. Çocuklarım beni bırakınca içim parçalandı. Sen beni bu yalnızlıktan kurtardın. Benim gibi yaşlılara neden yardım ediyorsun bilmiyorum ama sana ne kadar teşekkür etsem az.''

-Bundan yıllar önce küçük bir kızken okula gidecek durumum yoktu. Sokakta çiçek satıyordum. Bir gün yaşlı bir teyzeyle tanıştım. Hiçbir şey istemeden, karşılıksız olarak bana yardım etti, okuttu. Yardım etmenin ne kadar güzel bir duygu olduğunu, kimsenin yalnız kalmaması gerektiğini öğretti. Ne zaman yardıma ihtiyacı olan birini görsem aklıma o geliyor. Gül yüzlü, çok tatlı bir kadındı. Dur sana fotoğrafını göstereyim.

Zeynep Hanım cüzdanından bahsettiği fotoğrafı çıkardı ve Nermin Teyze'ye gösterdi.

-Bak Nermin Teyze, beni okutan, bana yardımı öğreten kadın bu işte. Ayşe Teyze.

Nermin Teyze'nin gözünden önce bir gözyaşı damladı. Sonra içini çeke çeke ağlamaya başladı.

-Bu benim annem... ■

Melis May Sarfati

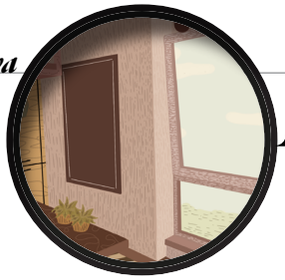

Deniz Özgencil UAA'25

Tek Bir Pencere

Yaklaşıyordu, bütün yıl beklemişti bu an için. Şimdi çok yakındı ama o kadar uzak geliyordu ki. Sanki dakikalar geriye doğru gidiyordu. Zaman geçmiyordu. Güneş batmıyor, gün geçmiyordu. Hayır, bu sadece onun düşüncesiydi. Saniyeler ilerliyordu ve her geçen saniye onu yılbaşına biraz daha yaklaştırıyordu. Onun için yılın bugünü hem en soğuk hem en sıcak olmayı başaran tek günüydü. Her yılbaşında hava yağışlı olurdu. Sanki ayarlanmış gibi, bin bir çeşit kar tanesi düşerdi gökten. Kocaman beyaz bir battaniye örterdi bütün şehri. Kuşlar uçmayı, kedi köpekler gezmeyi bırakırdı bu günlerde. Sokaklarda sendece insanlar olurdu. Bir de birbirinden parlak ışıklar tabii. O her yeri aydınlatan ama hiçbir şey göstermeyen, tek amacı süs olmak olan ışıklar. Alışveriş merkezlerini, restoranları ve daha birçok binayı süsleyen ışıklar ve onların altında dolaşan birbirinden farklı insanlar. Aynı kılıf içerisinde; birbirinden farklı amaçları, umutları olan farklı insanlar kalın montların, atkıların altındaki insanlar.

Bu kadar göz alan ışıkların, farklı karakterlerin arasında onun tek bir amacı olurdu. Bir tane pencere bulmak. Evet, tek amacı buydu. Her yıla başlarkenki dileği ve amacı, bir sonraki sene başında en az o sene ki kadar güzel ve ışıl ışıl başka bir ev, pencere bulmaktı. Bazen yıl içerisinde de uğrardı o yılki penceresine, bakardı içeri o yılki arkadaşlarına, ne yaptıklarına. Bu sayede kendini bir yere ait hissederdi, bir ailesinin, onu seven birilerinin olduğunu. Ayrılırken onlara hediyeler de bırakırdı, ne de olsa yılbaşında bütün aile üyeleri birbirine hediye alıyordu. Tabii onun hediyesinin hediye olduğu bile belli olmazdı fakat olduğu kadar.

Bu yıl da bir perece seçmeliydi ama önce son kez arkadaşlarına uğrayacaktı. Hemen yola çıkması gerekiyordu. Ayağa kalktı merdivenlere doğru gitti. Sokaklarda kimse yoktu, zaten bu kadar neşeli bir günde kim böyle bir yere uğrardı ki. Yavaş yavaş merdivenlerden inmeye başladı. Etraftaki insanlara selam verdi, herkes yavaş yavaş çıkmaya hazırlanıyordu. Sonunda sokağa çıkmıştı, sokaktaki tek ağaca dokundu. Arkasını döndü, yuvası olan o inşaata baktı. İyi ki derdi çoğu zaman içinden iyi ki bitirememişlerdi bu binayı yoksa ne yapardı. Fakat şu anda bunu düşünmek için zamanı yoktu. Caddeye çıktı ve kalabalığa daldı. Bin bir renkte insan geçiyordu yanından ama şöyle bir baksan tabii ki de yeşil ve kırmızı çoğunluktaydı. Eh, ne de olsa yılbaşı ruhu başka türlü anlatılamazdı. Çok sevdiği o mağazanın yanından geçti, her yılbaşında birbirinden güzel süslemeler yapardı kapısına. Bazen hediye paketleri, bazen çanlar, bazen çoraplar... Öndeki süsler değişirdi ama her zaman arkalarında bir çam ağacı yükselirdi. Birbirinden güzel süsler olurdu ağaçta, ışıl ışıl da parlardı. Şimdi de öğleydi, bir yılbaşı ağacı vardı arka tarafta, önündeyse dev gibi hediye yığınları. Ama bu sefer gözüne bir şey ilişmişti, bir farklılık vardı. Ağacın tepesindeki yıldız, değişmişti. Artık daha büyüktü, ayrıca sarı da değildi, altın rengi olmuştu. Bu değişiklik onu çok mutlu etti. Mutlulukla yoluna devam ederken, şeker almak için ağlayan bir çocuk gördü. Her yıl görürdü böyle çocuklar, şeker almak için, Noel Baba ile fotoğraf çekilmek için ve daha bir sürü şey için ağlayabilirdi küçük çocuklar. Tamam buna hak

verirdi ama her gördüğünde de üzülürdü, yılın en güzel gününde bile ağladıkları için. Oradan hemen uzaklaştı. Yaklaşmıştı, sokağa daldı ve orada bütün bir yıl boyunca penceresinden içeriyi izlediği ev duruyordu.

Yavaşça pencereye yaklaştı. Her şey kitabına göreydi bu evde. Köşede kocaman bir yılbaşı ağacı vardı, üstünde birbirinden farklı süsler ve tepesinde de sapsarı bir yıldız. Ağacın altındaysa altı tane hediye paketi. Yemek masası kuruluydu, kırmızı bir masa örtüsü, yeşil peçeteler, bembeyaz tabaklar muhteşem bir manzaraydı. Bir tane de şömine vardı odanın köşesinde, üzerinde çoraplar asılıydı. Ev yılbaşı ruhunu tamı tamına yansıtıyordu ama bu kadar büyük bir evde üç kişi yılbaşı kutlamak onun hayali değildi. Bu sene daha büyük bir aile ile geçirecekti yılbaşını. Her zaman yaptığı gibi cebinden bir demir parçası çıkardı açık pencereden içeri attı. Güzel bir hediye değildi belki ama onu ifade ediyordu.

Evden uzaklaştı, tekrardan caddeye çıktı. O ilerlerken kar yağmaya başladı. Çok hızlı yağmıyordu ve etrafta çok güzel bir etki yaratmıştı. Herkesin yüzü gülmüş, herkes küçük kar taneleriyle kaplanmıştı. Şimdi çok daha güzel gözüküyordu sokaklar. Denize doğru döndü. Biraz da oradan yürümek istiyordu. Bu aylarda deniz genelde dalgalı olurdu. Onun sesini dinlemekse en sevdiği şeylerden biriydi. Deniz kenarına gelir bir banka oturur, ufka bakardı. Denizin ve soğuğun kokusunu içine çekerdi. Arada bir etrafına göz gezdirirdi, havanın soğukluğundan dolayı koşuşturan çok insan olurdu bu aylarda deniz kenarında. Çoğu vapurdan veya motordan inmiş bir yerlere yetişmeye veya donmamaya çalışırdı. İşte yine oradaydı ama etraf çok boştu. Zaten yılbaşında vapur iskelesi pek dolu olmazdı buralarda. İnsanlar çok önceden gidecekleri yerlere varmış çoktan kutlamalara başlamış olurdu. Tek tük insanın yanından geçti, yemek saati yaklaşıyordu ama hiç aç değildi. Bir an önce bir pencere bulmak dışında bir derdi yoktu. Biraz daha deniz kenarından yürüyecek ve ilerden bir sokağa dalacaktı. İşte o andan sonra da her pencereden içeri göz gezdirecekti, mutlaka bir tanesi gözüne takılırdı. O da onun yeni yıl penceresine sahip olan evi olacaktı.

Çok sessiz bir sokağa girdi, girerken yanlış bir sokak diye geçirdi içinden. Ama denemekten zarar gelmezdi. İlk evde yılbaşı ağacı yoktu, sofra bile kurulmamıştı, ilerledi perdeleri kapalı birkaç ev geçti ve işte o aradığı pencereyi gördü. İçerisi çok kalabalıktı. Bir ailenin orada olduğunu anlamak çok kolaydı. Büyüklü küçüklü on-on iki kişiydi içerisi. Kocaman bir yılbaşı ağacı vardı, altındaysa onlarca hediye. Herkes birbirine bir şeyler almıştı anlaşılan. Küçük ya da büyük, almışlardı ya önemli olan buydu. Kaloriferin üzerinde iki tane çorap asılıydı. Herkes sofranın başındaydı, herhalde hindi yiyorlardı. Yüzleri gülüyordu, bir seneyi birlikte bitirmeye, bir seneye birlikte başlamaya hazırlanıyorlardı. Dışarısı iyice soğumuştu, kar da bastırmıştı ama gördüğü manzara karşısında içi ısınmıştı her zamanki gibi. Yılbaşını bütün anlarıyla çok severdi fakat bu en sevdiğiydi. Soğuğun bile ısındığı o an. Bütün bir akşam izledi onları, hediyelerin açılmasını, edilen sohbetleri, oynanan oyunları... Sonunda herkes ayağa kalktı, şehir de yankılanmaya başlamıştı. Yakındaki restoranlardan, kafelerden sesler geliyordu. Üç, iki, bir... ■

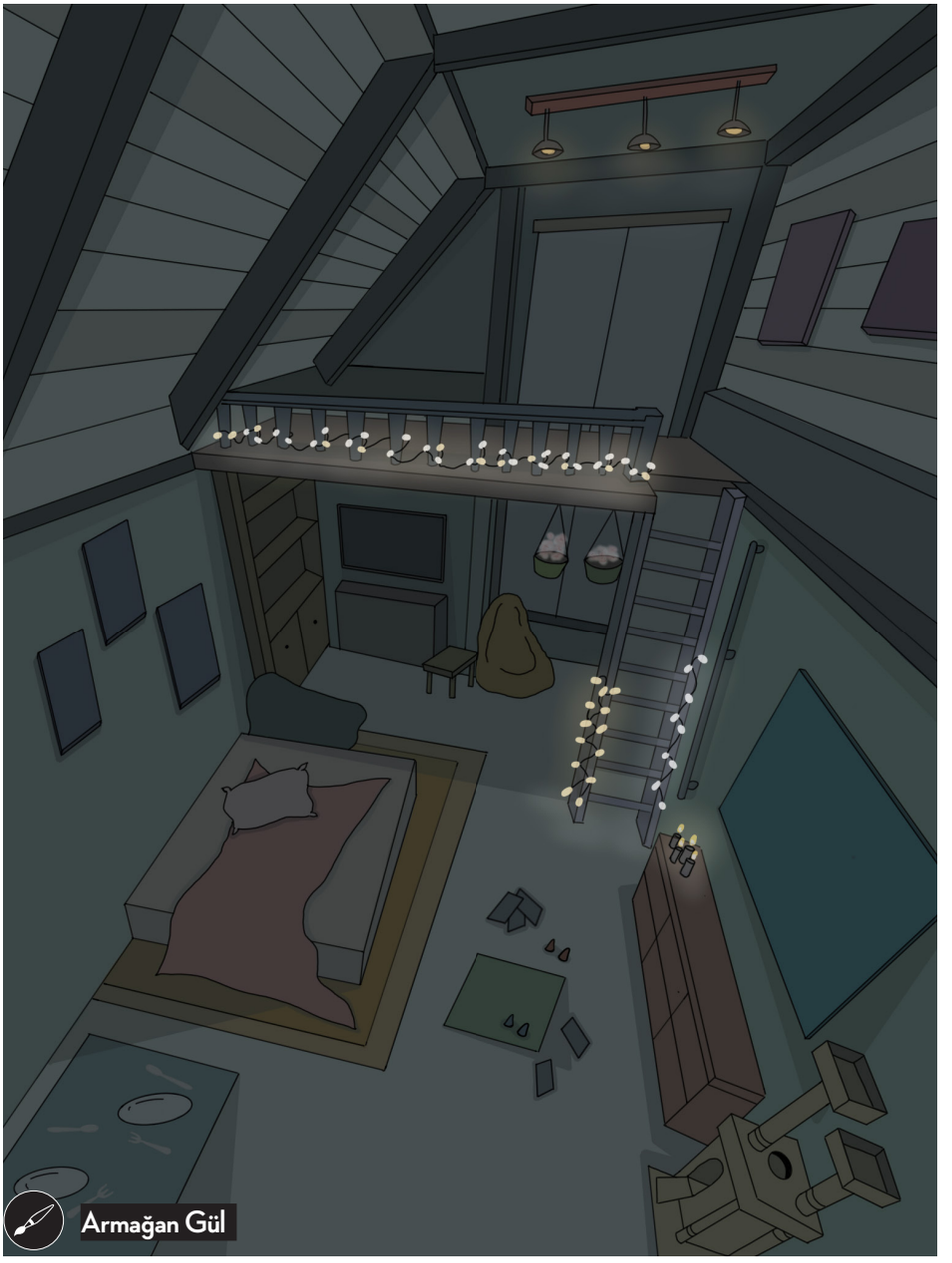

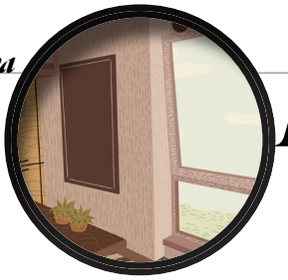

Pencere

Deren Özarslan UAA'23

Pencereler

Kaçış.

Pencereden dışarı bakıyordu. Gün boyu hiç konuşmadan. Camdaki yansıması hüzün veriyordu hem dışarıdan geçenlere hem evdekilere. Uzun bakışlar, gözünü kırpmadan, çıt çıkarmadan, uzun bakışlar. Dalıp gidiyordu, içinde bulunduğu ev dışında her yere.

Bekleyiş.

Pencerenin önünde sabırsızca dikilmeye başlıyordu saat yediye gelirken. Her hafta içi. Yerinde duramıyor, kıpırdanıyor, kafasını bir sağa bir sola çeviriyordu, içindeki coşku dışarı taşıyordu ama pencerenin önünden ayrılmıyordu. Bekliyordu, işten çıkıp gelecek annesini görmeyi bekliyordu.

Yaşam.

Pencerenin önündeki yerini aldı. Küçük mutfağın en köşesinde kalan yemek masasının eski ahşap sandalyesine oturdu. Dizlerinin ağrısı artık oturmasını bile zorlaştırıyordu. İzlemeye başladı. Köşedeki kasaptan kıyma alan genç kadını... Postaneye gelen yaşlı amcayı... Bakkaldan sakız alan küçük çocuğu... Onu gören herkes el salladı, gülümsedi. O da onlara gülümsedi. Gülümseyişi sevgi doluydu. El salladı. El sallayışı yavaş ve huzurluydu. Akşam olup hava kararken, eski ahşap sandalyesinden kalkarken gözünden bir damla yaş aktı. Yarın olacak mıydı?

Öfke.

Pencerenin önünde oturuyordu. Sokakta yürüyen onca insana baktı. Hepsi bir yerlere gidiyor, hepsi bir yerlerden geliyorlardı. Hiçbir şey olmamışçasına. Kimsenin umrunda değildi olanlar. Kimse bilmiyordu ne yaşadığını. Yapayalnız olduğunu hissetti. Yalnızlığın yerini çabucak öfke kapladı. Her şeye ve herkese öfkeliydi. Hiç kimse onu duymadığı, hiç kimse onu görmediği, hiç kimse onu önemsemediği için öfkeliydi ama en çok da kendine öfkeliydi.

Özlem.

Pencereyi açtı. Saksıların içindeki çiçeklerin kuruduğunu gördü. Yaprakları sararmış, dalları boyunlarını bükmüştü. Onlar da ölmüştü. Onları ihmal etmişti. Onları unutmuştu. Onları öldürmüştü. Yaşlı adam bir anda hıçkırıklara boğuldu, gözyaşlarını tutamadı. Karısının çiçekleriydi onlar, gözü gibi bakardı. Her gün sular, her gün onlarla konuşur, her gün onları öpüp koklardı. Şimdi karısının çiçekleri de karısı gibi toprak olmuşlardı.

Sevgi.

Pencereyi açmış, kafasını dışarı çıkarmış, geçen arabaları izliyordu. Bekliyordu. Arabanın yanaşmasını, kaldırımdaki saksının yanına park etmesini bekliyordu. Mutlu bir bekleyişti. Birkaç dakika sonra gri arabayı sokağın başında gördü. Araba yavaşça gelip kaldırımdaki saksının yanına park etti. Kapısı açıldı. İçinden çocuklar indi. Yaşlı kadının gözlerinin içi güldü. Kapıyı açmak için mutfaktan kapıya doğru yönelirken evin içini fırındaki böreğin kokusu kaplamıştı, ocağın üstünde ise demlenen çayın dumanı tütüyordu.

Umut.

Pencerenin önündeki tekli koltukta oturuyordu. Sabahtan beri oturduğu yerden hiç kalkmamıştı. Sabah güneş doğmadan kalkmış, çantasını hazırlamış, saçlarını taramış, çok sevdiği kıyafetlerini giymişti. Çantasını ayakkabılığın önüne bırakıp salondaki tekli koltuğa oturmuştu. Oturuşunda rahatsız tedirgin bir hal vardı. Tekli koltuğun içinde kaybolmuştu küçük kız. Gözünü camdan ayırmıyordu, bekliyordu. Bekledi, bekledi, bekledi. Yerinden kalkmadan, gözünü camdan ayırmadan. Hava kararmaya başladı, o beklemeye devam etti. Hava kardı, akşam oldu. Belki trafikte kalmıştı. Belki arabası bozulmuştu. Belki işten çağırmışlardı. Belki bir arkadaşına acilen yardım etmesi gerekmişti. Belki birini hastaneye götürmek zorunda kalmıştı. Babası beraber geçirecekleri gün için onu almaya gelecekti, küçük kız bunu umarak camın yanındaki tekli koltukta beklemeye devam etti.

Sığamamak.

Pencereyi açtı, önündeki sandalyeye oturdu. Önünde duran ayakları aşınmış ahşap sehpaya doğru eğilerek sigara paketine uzandı. Paketin içinden bir sigara aldı. Sigarayı yaktı, başını cama doğru çevirdi. Saçını kelebek tokasıyla arkada toplamıştı. Nefes alışında, sigarayı içişinde, bakışında kederli bir hava vardı. Sanki göğsünün ortasında nefes almasını engelleyen bir ağırlık vardı. Sığamadığını hissediyordu, içinde bulunduğu odaya, evine, İstanbul'a. Camdan dışarı baktıkça gökyüzünün bile üzerine geldiğini hissetti. Yaşlı kadın dünyaya sığamıyordu. Odanın içini sigaranın dumanı kaplamıştı.

Gelecek.

Pencerenin önünde durdu. Baktı, gökyüzüne baktı, güneşin aydınlatmaya başladığı şehre baktı, uzaktan görünen denize baktı. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Yaşananların artık bir önemi yoktu. Hepsi geçmişte kalmıştı. Gökyüzü açıktı, bulut yoktu, güzel günler onu bekliyordu, hissediyordu.

Farklı pencereler, farklı insanlar, farklı hayatlar. ■

Nilsu Tüysüz

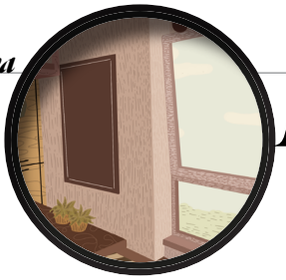

Duru Polatateş UAA'25

Hayata Bakılan Pencereler

Bir insan dünyaya geldiğinde küçük, tahta, kare, sade ve klasik, bir o kadar da masum bir pencereden bakar hayata. Baktığı bu pencereden her şeyi görür, hiçbir şeyi gözden kaçırmaz çünkü bu dünyada yenidir ve her şeyi öğrenmesi gerekmektedir. Gördüğü her çiçek, her hareket, her sözcük için penceresine bir fırça boya sürülür. Yaklaşık olarak 6 yaşında penceresi artık beyazdır. Okula başladığında penceresi büyümeye başlar çünkü kafasındakiler büyür. Artık daha fazla şey görebilmektedir ama baktığı her şeyi görmez veya göremez. Her insanın hayatı başka pencerelerden fark ettiği yaştır bu. Sonra büyür, artık liseye geçmek üzeredir o. Sınavlar olmuştur ama hiçbiri lise sınavı kadar önemli değildir onun için çünkü okuduğu lise onun penceresinin şeklini tamamen değiştirecektir. İyi bir liseye gider eğer şanslıysa, fakat değilse onun penceresini büyütmek, değiştirmek ve süslemek için diğerlerinden daha fazla emek harcaması gerekmektedir. Liseye geçtiğinde penceresi daha da büyür fakat artık boya soyulmaya başlamıştır ve yeni renkler gelir. Artık penceresini nasıl şekillendireceği çoğunlukla ona bağlıdır. Hangi dersleri alacak, üniversite okuyacak mı, nasıl insanlarla arkadaş olacak, bunlar penceresini gökkuşağının tüm renklerine boyar. Mezun olduğunda hangi yoldan gideceğini seçen penceresi oval mi olacaktır, dikdörtgen mi? Kendi şirketini mi kuracaktır, yoksa zengin anne babasıyla işsiz bir sosyetik olarak mı yaşayacaktır?

Bir insanın en yakın arkadaşıyla ve/veya eşiyle pencereleri çoğunlukla benzer özellikler barındırır. Zamanla pencereler soyulmaya, eskimeye, dökülmeye başlarlar. Bunu önlemek için yapılabilecek tek şey yeni insanlarla tanışmak, yeni hobiler edinmek, yeni şeyler öğrenmektir. Bir insanın penceresi hayatta birçok kez renk, şekil, boyut değiştirir. Bazı insanlar hayatlarını diğer insanların pencerelerini değiştirmekten kazanır. Bazı insanlar ise pencerelerine perde çekmişlerdir, kimseyle görüşmez, yeni bir şey öğrenmez, öyle dururlar ve en sonunda alışkanlıklarının içinde boğulup giderler. Perdeleri açmak için hiçbir zaman geç değildir. Her insana azıcık da olsa farklı görünür birinin penceresi. Bazı insanlar belli kişilere, hobilere, bilgilere perdelerini kapamışlardır, bir daha da açmazlar. Pencereleri o renklerden mahrum kalır. Bazılarının pencereleri camdan yapılmıştır, birinin bir sözüyle, öğrendiği bir bilgiyle kırılıverir. Bazılarınınki tahtadandır, onları kırmak biraz zordur ama yapılabilir. Ama demirden pencereleri olanlar sabittir, kimse fikirlerini değiştiremez. Genelde bu tarz insanların pencereleri uzun yıllarda, bir sürü bilgiyle, bir sürü düşünceyle, bir sürü renkle kurulmuştur. Bazılarının pencereleriyse o kadar renklidir ki içinde kendilerini kaybederler. Fakat demir pencereli insanların bile yıkılışı engelleyemeyeceği bir durum vardır. Bir insan dünyadan göçerse, penceresindeki renkleri, desenleri onu tanımış diğer insanlara bırakır ve görevini yapma sevinciyle uzaklaşır. ■

Melis May Sarfati

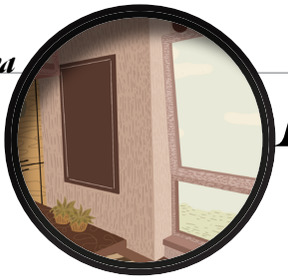

Selin Deniz Akdoğan UAA'22

Düş Oyunu

Hep çok merak ederdim gökkuşaklarının nasıl oluştuğunu ve gökyüzü masmavi iken bulutların nereye gizlendiğini. Çocukların ellerinden kurtulup süzülen ve bir süre sonra yok olan uçurtmaların nereye gittiğini bazen de.

Yağmurlu günlerde pencerenin karşısına geçer gökyüzünü seyre dalardım. Bulutların hepsi farklı şekillerde olurlardı. Birisi kocaman kanatlarını açmış, tatlı bir kuş, yanında ise ağzında kemik çok şirin bir köpek. "Aaa! Şuna bak; elinde bastonu, sırtını kamburlaştırmış koca ayakkabılarıyla dedem de orada işte."

Güneşli günlerde bahçeye çıkar, kırmızı güllerin arasındaki büyük taşa oturur, güneşin bana göz kırpışını seyrederdim bazen. Tatlı tatlı esen rüzgarın yanaklarımı öpmesine, saçımı bir baba şefkatiyle okşamasına izin verirdim.Gökyüzünün derin maviliğinde kaybolur hayaller kurardım. Hazinelerden daha değerliydi bizim düşlerimiz.Büyüklerimizin yapmamız gereken işleri hatırlatmalarına inatla; şeker tadında, bebek yumuşaklığındaydı. Hiç imkansızlıklar barındırmayan sonsuz mutluluklara yolculuktu, bir ucundan arkamıza bakmaksızın yelken açtığımız...

Bir ikindi vakti , kardeşim evde olmadığından dolayı, tek başıma gittim düş köşemize. Yanımda götürdüğüm kilimi kayanın yanına serip üzerine oturdum. Kuş seslerinin melodisi eşliğinde hissettiğim tek şey güneşin sıcaklığının yavaş yavaş tenime işliyor olmasıydı. Ellerimi ensemde birleştirerek sırtüstü uzanıp bulutları izlemeye koyuldum. Sarı saçları beline kadar uzanan, tütü giymiş küçük, güzel bir kız çocuğu gördüm önce. O an kardeşimin yanımda olmasını çok istedim, çünkü bu kız aynı kendisine benziyordu. Hemen yanında ise ablasının saçlarını tarayan annesi vardı. Belli ki , dışarı çıkmak üzere hazırlık yapılıyordu. Babalarının nerede olduğunu ararken gözüme kulaklığını takmış, müzik dinleyerek top oynayan erkek kardeş takıldı. İşte babası da kaşlarını çatmış; bu yaramaz oğlana evde top oynanmaması gerektiğini anlatıyordu. Babası bıyıklı, hafif göbekli ve bence oldukça kalın sesi olan birisiydi. Yavaş yavaş toparlanıp hep birlikte hayvanat bahçesine geldiler. Küçük çocuk, kafesteki maymun ile el sıkışmaya çalışıyor ama annesi onu koruma içgüdüsüyle kolundan tutup çekiyordu. Tütülü kız en çok su hayvanlarını sevmişti. Önünde durup baktığı şey kocaman bir yengeçti. Kıskaçları bile neredeyse kızdan daha büyüktü. Gökyüzünde gezintiye çıkan gözlerim birden kocaman olmuştu. "Şuna da bak! benim kemanımın aynısı." derken irkildim sanki biraz. Saat epeyce ilerlemişti. "Artık eve gidip biraz keman çalışsam iyi olacak." diye düşünürken serili kilimi toparlamaya başlamıştım bile.

Tam bu sırada, etrafımı kör edici bir ışık sardı. Bir süre sonra da söndü. Gördüklerimin gerçek olup olamayacağını sorgulayarak şaşkınlık içerisinde oturduğum taşın üzerinden yavaşça kalktım. Tam yürümeye başlayacaktım ki karşıma bugüne kadar görülmemiş güzellikte bir kadın çıktı. Şaşkınlığımla heyecanım birbirine karışmıştı ki, kadının yanında dört çocuk belirdi. Kalbimse korkmuş bir yavru kedininki kadar hızlı çarpıyordu. Kadının sarı saçları omuzlarına dökülüyor, üzerindeki masmavi elbise rüzgarın etkisiyle sallanıyordu. Yüzünde tebessüm vardı. Gözleri de elbisesini kıskandıracak kadar maviydi. Yanındaki çocukların ikisi kız, diğer ikisi ise erkekti. Erkeklerden birisi hüngür hüngür ağlıyordu. Şişmandı da biraz. Yanındaki kız ise neredeyse kadın kadar güzeldi. Gözlerinin içi inci taneleriyle be-

zenmiş gibi parlıyordu. Kadının diğer yanındaki erkek çocuk ise baştan aşağıya turuncu giyinmişti. Hatta teninin rengi de hafif turuncuya çalıyordu. Ama saçları alev kırmızısıydı. Onun yanında ise bembeyaz bir kız vardı. Saçları sarı ile beyaz karışımı, teni ise dokunmadan bile anlaşılabilen yumuşaklıktaydı. İncecik, beyaz, tiril tiril bir elbise giymişti. Bakışları donuk, yüzü biraz soluktu. Kadının elindeki rengarenk yumak ve tuttuğu iki şiş dikkatimi çekti birden. Nedendir bilmem konuşamıyordum bir türlü. Neyse ki kadın konuşmaya başladı, "Merhaba! Ben Gökyüzü Perisiyim ya senin adın ne?" Sesi, masal anlatan bir annenin sesi kadar huzur vericiydi. Heyecanım daha da artıyordu. O, sabırla bir şeyler söylememi bekledi. Çok geçmeden sessizce "Deniz." dedim. "Tanıştığımıza memnun oldum. Şaşkınlığını anlıyorum. Madem ki bizi çok merak ediyorsun, yakından tanıtmak istedik kendimizi." Cümleleriyle söze başladı yanındaki sürekli ağlayan çocuğun elini tutarak. "Bunlar benim çocuklarım. Şu an elini tuttuğum Bulut. Ağlıyor, çünkü yağmuru o yağdırıyor." Sonra en güzel kızının elini tutup "Bu da Yıldız. Ablası Ay'la birlikte geceleri aydınlatıyor." dedi diğer kızını işaret ederek. "Peki, o?" diye sordum biraz çekingen ve boğuk çıkan sesimle. Gülümsedi ve "Bu da Güneş. Aralarında en büyükleridir." dedi. Dördü birden "Merhaba Deniz!" diyerek sardılar etrafımı. "Merhaba!" dedim. Ama halen yumakla şişin neden elinde olduğunu bilmiyordum doğrusu. Elindekilere baktığımı gören Gökyüzü Perisi'nin söyledikleriyle büyülenmiştim. "Bunlarla gökkuşağını örüyorum. Her sabah erkenden kalkıp örmeye başlarım. Bulut ağlamaya başladığında bitmiş olur. Gökkuşağının renklerini gören bulut susar ve yanıma gelir. Sonra birlikte salarız onu gökyüzüne neşeyle. Sonra güneş kendini gösterir. Öyle güzel dans eder ki herkes onun dansının sıcaklığıyla kendinden geçerken Bulut kenara çekilir ve sessizce izler. Bir de çocuklarımın babası var, Gece. Kendisi de birkaç saate kadar burada olur. Artık gitmemiz gerekiyor. Güneşle çok iyi anlaşamıyor olsalar da kızları Ay ve Yıldızı çok sever. Onları benden alır ve bu saatlerde birlikte gezintiye çıkarlar. Hazırlanmalıyız." dedi ve aynı yoğunluktaki ışık yine hiçbir şey görmemi istemiyormuşçasına gözlerimi kamaştırarak, onları getirdiği hızla geri götürdü.

Şaşkınlık içerisinde, öylece bakakaldığım sessizlik, bütün olanları, heyecan ve mutlulukla karışık, evdekilere nasıl anlatabileceğimi düşünürken, hızlanan adımlarımın sesiyle bozuluverdi. Eve geldiğimde, her şey sıradan ve durağandı. Ece eve çoktan gelmiş, resim yapıyor, annem akşam yemeği hazırlığında, elinde kumandasıyla evin en rahat köşesinde, rahatsız edilmek istemediği her halinden belli olan babamsa, televizyonda gündemi takip ediyordu. Yaşadıklarımı anlatmak için hiç de uygun bir zaman olmadığını düşündüm. Yemekte herkes bende bir tuhaflık olduğunu sezinlemişti ama ben gördüklerimin etkisinde kalmak istediğimden, yorgunluğumu bahane ederek hemen yatmaya gittim.

Gülümseyerek uykuya daldığım o akşamın sabahında gözlerimi, gök gürültüsüyle araladım. Koşup pencereden baktım. Dışarıda şakır şakır yağmur yağarken bile beni duyacağını biliyordum. "Hadi Gökyüzü Perisi, çok fazla ağladı. Çabuk ör şu gökkuşağını!" ■

Alisa Mercan Aşar

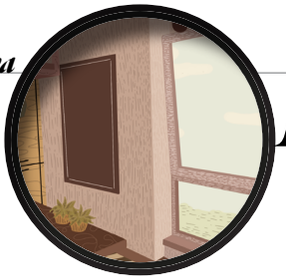

Fatma Duru Zincirli UAA'22

Benim Penceremden Anneannem

23.10.2020

Bir ihtimal daha var.
O da ölmek mi dersin?
Söyle canım ne dersin?
Vuslatın başka alem
Sen bir ömre bedelsin.

Hep bu şarkıyı söylerdi benim anneannem. Hatta geçenlerde Beti teyzem (anne yarım) anneannemi kayda aldığı videoyu attı bizlere. Anneannem şarkıyı söylerken sanki kara kara bir şeyler düşünüyordu. Çok buruk ve dalgındı. O videonun kayda alındığı zamanlar anneannem daha yeni yeni bu Alzheimer denen hastalığın pençelerine yakalanmıştı. Neden yakalandığı ortalık yerde söylenmese de altında yatan nedeni, ben bu yaşına kadar çektiği acılara ve tek başına göğüs gerdiği zorluklara bağlıyordum. Mesela, çok güçlü olan ağaçlar; yağmur, fırtına gördükçe bir süre sonra artık başlarını eğer ya, anneanneme de öyle olmuştu işte. Herkes ona "Ulu Çınar" derdi. Anneannem, her zaman gökkuşağından keyif almaya çalışsa da insan kaybedince eğilirdi, yere bakmayı alışkanlık haline getirirdi umudunu havada aramayı bırakmış kırlangıçlar gibi.

Anneannem İskenderun'un en başarılı terzilerindendi. Defileler yapar ve yanında bir sürü kız çalıştırırdı. Dedem erken vefat ettiği için anneannem, yedi çocuğunu tek başına büyütmeye çalışsa da işlerini asla aksatmaz ve hayattan keyif almaktan vazgeçmezdi. O, hayatın anlamını çalışmada ve ondan sonra gelen rahatlama ve ödülde bulurdu. Aynı zamanda anneannem bulduğu fırsatları değerlendirmesini çok iyi bilirdi. Hatta bir gün İstanbul'a gezmeye geldiğinde tur gezisi yapan bir gruba takılmış, İstanbul ile ilgili kayda değer bilgiler öğrenmişti. Hatta annem ve babam, anneannem uzun süre gelmeyince kaygılanmışlardı. Meğer anneannem İstanbul'u tadına vara vara, öğrene öğrene geziyormuş. Bu arada dünyada pek çok ülkeyi gezmiş, bilgi ve görgüsünü arttırmıştı. Hatta Amerika'ya teyzemlere gittiğinde odasına çekilir kimseye göstermeden İngilizce öğrenmeye çalışırmış, teyzem bunu anlattığında ona çaktırmadan bayağı gülmüştük. Anneannemin bir başka özelliği de azı ve özü çokluğa tercih etmeseydi. Onu tanıyan herkes sadeliğe ve kaliteye önem verdiğini belirtirdi.

Anneannem, ben ve kardeşim yazlığa - Hatay'a - gelince çok sevinirdi. Bize kıyamaz ve bir dediğimizi iki etmezdi. Küçükken aşırı hareketli bir kızdım. Tüm aile benim enerjimi atmamı sağlamak için benimle voleybol oynardı. Voleybol oynamak için her gün Mahmut dayımın işten gelmesini beklerdim. O gelince dayımın yorgun argın olduğuna bakmayıp onunla voleybol oynardım. Sonra o yorulunca annem-babam... Annem-babam yorulunca da yengelerimle voleybol oynardım. Eğer o zaman da yorulmazsam kuzenlerime gelirdi sıra. Bazen oynayacak kişi bulamayınca üst katta denizi izleyen anneannem dikkatimi çekerdi. Ve yukarı topu atıp, onun cevabını oldu bittiye getirirdim. Anneannem yorulunca bana "Fatma topu atma" derdi. Ve bir süre sonra, günlük yaşamda, beni gördüğünde de bana "Fatma topu atma" demeye başladı ritmik bir şekilde. Bunun dışında, anneannem Duru isminden hiç ama hiç haz etmezdi. Bana hep şunu derdi: "Duru ismi ne öyle? Sen sabun musun?" Bu nedenle benim bir lakabım da "Duru Sabunu" idi.

Anneannem Arapça'yı çok iyi bilirdi. O yüzden onun kanatları altında büyürken ondan azıcık da olsa Arapça'yı kapmıştık. Hatta anneannem ara sıra bize Arapça şarkılar da öğretirdi. O benim yazlıktaki özgüven kaynağımdı. Yazlıkta her yere tek başıma gider ve komşuları ziyaret ederdim. Bunun en büyük sebebi de anneannemin oturduğu koltuktan beni izlemesiydi. Ben nereye gidersem onun beni koruyup kollayacağını hissederdim çünkü. Bu yüzden annemle Üsküdar Amerikan'daki en büyük ağaca Fatma Taner ismini koymuşluğumuz bile var. Tabi ki yazın da bir sonu var, her üzüntünün sonunun olduğu gibi. Anneannem, ben ve kardeşimin her İstanbul'a dönüşünde ağlardı. Hatta bizi unuttuğu zamanlar ben biraz hainlik yapıp yüksek sesle şöyle derdim: "Anneannem ben Fatma, topu atma. Ben senin torununum. Biz İstanbul'a dönüyoruz im imme (anneanne). Enna mehabbik (seni seviyorum). Bir yıl bizi göremeyeceksin." Anneanne hastalığından dolayı beni unutmuş olsa bile ağlardı böyle dediğimde. Hissiyatlar ve sevgi her ne olursa olsun kalıcı

olabiliyormuş, anlardım.

Teyzelerim, anneannemin hastalığının ilk zamanlarında onunla kitap okuma seansları ve dört işlem egzersizleri yaparlardı ki anneannemin unutması zorlaşsın, beyni daha taze kalsın. Anneannem o zamanlarda kendi başına bulmacalar çözer ve kendini geliştirmeye çalışırdı. Biz torunlar da ilk unutulacak küçükler olarak sıklıkla anneannenin yanına gidip adlarımızı söylerdik. Ve zaman geçtikçe hastalık gerçekten de belirgin olmaya başladı. Ne yapsak da anneannem biz torunların adlarını hatırlayamazdı. Hatta biz ona yanaşınca bazen sinirlenmeye ve sıkılmaya bile başlardı. Bu da bizi gerçekten üzerdi, çünkü o bizim de ulu çınarımız, idolümüzdü. Unutulma sırası yavaş yavaş yedi çocuğuna geldi. Son olarak da en büyük ikinci çocuğunu, Mehmet dayıyı unuttu. Biz yine de her şey için Allah'a şükrediyorduk tabi çünkü anneannemiz her şeye rağmen bizimle birlikteydi. Koltuğunda oturur ve her daim bizleri izlerdi.

2013 yılında anneannem büyük bir şanssızlık sonucu kalçasını kırınca hastalığı doğal olarak ileri evrelere atladı. Bunlara tanık olan bizler, zaman geçtikçe bu hastalığın geri dönülmez bir yol olduğunu da kabullenmeye başlamıştık. Fakat buna rağmen kolay kolay unutmadığı bazı şeyler vardı: Mesela Mehmet dayının ismini hastalığından çok zaman geçtikten sonra unutmuştu. Hatta bir gün beni Cemile -vefat eden kız kardeşi- ismiyle çağırmışlığı bile vardır. Bunlara ek olarak "Eski Dostlar" ve "Bir İhtimal Daha Var" şarkıları aklından silinen en son şeylerdendi. Bizler, anneanneyle bağlantıda kalmak için bu şarkıları ezberlemiş ve fırsat buldukça ona konserler vermeye başlamıştık bu nedenle.

2.11.2020

Anneannem şu an Hatay'daki evinde, birbirinden tatlı iki bakıcısıyla birlikte yaşamını sürdürüyor. Anneannemin ortak Whatsapp grubuna atılan her fotoğrafı, onun her şeye rağmen hayata aynı inatla, aynı azimle tutunduğunu gösteriyor bizlere. Gerçekten bir insanın hem en kudretli hem de en zayıf, başkalarına muhtaç dönemini görmek hayatın gerçeklerini gözler önüne sermiyor değil. Belki de yaşlılığı yenmek ve korkmamak sadece içimizdeki ışık ve huzur ile oluyor. Gerisini de Allah'a bırakmak lazım.

26.11.2020

Şu an pek iyi değilim. Hiçbir şey öğrenmek, hissetmek, kabul etmek istemediğim bir duygu durumunda hissediyorum kendimi. Tutuyorum gözyaşlarımı ve şu an gerçekten güçlü olmaya çalışıyorum. Ellerim titriyor, derinlerde bir yerde bir şey kaybettiğimi hissediyorum: 17 yıllık idolüm, Üsküdar Amerikan'daki, beni koruyan Fatma Taner Ağacı ve güç, zarafet ve en zirvede olmak. Fakat hissetmek istemiyorum ne bir gözyaşını yanaklarımdan bir yıldız gibi kayan, ne de bir insana yalnızca hayat bitince ulaşacağım düşüncesini. Şu an ağlamak belki de içimden gelen en son şey. Ama başlıyor. Önce yanaklarımı deliyor, sonra da yeri. Düşün Duru, düşün, düşünmeye çalış. O şu an kendinde, bitti acı, bitti hayattayken hissettiği ve kendisine yakıştıramadığı o muhtaçlık, yaşlılık, hastalık. O bir melek, yaşlanınca güzelleşen, masumlaşan bir ağaç o. Peki, imimme inte ğali, enna ğuli, (anneanne, sen değerlisin; ben dağınık). Anneannemle konuştuğumuz her anahtar kelime başımı ağrıtıyor ve düşünüyorum belki de unutmak, silmek dünyanın en güzel şeyi. Fakat unutma tomurcuk anneannem: biz senin hep yanındayız, arkandayız, önündeyiz, uzağındayız. Ve ne olursa olsun hayattaki tek amacım senin gibi olmaya çalışmak olacak çünkü sen bu hayatta evrenin tüm renklerini taşıyan nadir kadınlardansın.

-Hepimiz neyse ki güneşimize çekmişiz. Hepimiz onun gibi son nefesimize kadar güçlü ve ışıl ışıl olmak için elimizden geleni yapacağız. Seni çok çok seviyorum anneannem. Güvendesin artık. ■

Eda Gümrah

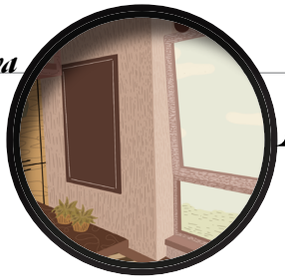

İnci Büyükçayır UAA'25

Takım Yıldızı

Yıllardır beklerim, babamın dönmesini; belki dönecek belki de beni sonsuza kadar unuttu bile. Yağmurlu bir kış sabahıydı, penceremizin gördüğü tren garında babamı görmüştüm. Uyuyoruz sanmıştı belki de, ama ben uyanmıştım onu duyunca. Elinde ağır ve eski bir kahverengi çanta vardı, belli ki taşımakta zorlanıyordu. Düşündüm, acaba nereye gidiyor diye bulamadım; akşama geri gelir sandım. Gelmedi. O gün annemle, nerdeyse benim boyumda olan büyük yuvarlak masada iki kişiydik, babam yoktu.

"Babam gelmeyecek mi anneciğim?" diye sormuştum o gün, tabii daha 7 yaşındaki bir çocuktan olanları anlamasını bekleyemezsiniz.

"Canım, baban bir iş gezisine gitti." dedi annem.

"Ne zaman gelir? Onu şimdiden çok özledim." demiştim, gelir diye düşünmüştüm.

Annem beni geçiştirmişti,

"Canım şimdi babanın durumu biraz karışık." annem de haklıydı aslında bir yönden.

O gün çok keyifsizdim, çok sevdiğim köfte ile şehriyeli pilavımı bile yemek istemedim.

Yemekten sonra ödevlerimi yapmaya gitmiştim, yeni okuma yazmaya başlamıştım, öğretmen 3 cümle yazmamızı istemişti.

Ben kağıdıma,

Babam geri gelecek.

Beni bırakmaz babam kahramanım o.

Babamı çok seviyorum ♥.

yazmıştım.

Ondan sonraki bir yıl boyunca her gün sabah aynı saatte kalkıp tren garını gören penceremizin önüne geçip orayı seyrettim, babamı özlüyordum. Bir yıldan sonra artık bakmayı bıraktım, hem beni üzüyordu hem de ümitsizleştiriyordu çünkü. Anneme sorduğum zaman, annem de üzülüyordu o yüzden sormayı da bırakmıştım.

Günler geçmedi ama yıllar geçti, babam gideli tam 7 yıl oldu.

Neden mi gitmişti? Başka bir kadını anneme tercih etti, annem onu çok seviyordu aslında. Ama demek ki o sevmemişti. Peki ya ben? Beni de mi sevmiyordu? Kendi öz kızını, diye düşündüm yıllarca ama dönmediğini görünce sevmiyormuş demek ki dedim.

Ben Buket, Buket Polat. Sıradan bir kız olmanın yanında benim de gizli bir yeteneğim vardı: şarkı yazmak. Yıllar süren üzüntülerimi şarkıya dönüştürüyorum. Bunları hiç kimseye söylemesemde beni rahatlatıyorlar ve biraz da olsun babama daha yakın hissettiriyor. Biliyorum, babam beni terk etmişti ama hala içimde onu seven bir yanım vardı. Babam bana küçükken şarkı söylerdi gitarıyla, bana yıldızlara bakıp onların bana yol göstereceğini söylerdi. Yıldızlar nasıl yol gösterebilir ki? İşte bu da küçükken inandığım şeylerden biriydi. Şimdi ise bana ondan kalan tek şey, o eski, kenarları hafif yıpranmış, akustik gitarı. Gittiğinden beri hiç çalmadım, çok çalmayı bilmesem de ondan görüp bir şeyler deniyordum. Neden hiç çalmadım bilmiyorum ama her gün bakıyordum, orada mı diye, onun da gitmesini istemiyorum. Belki de zamanı gelmiştir, elime şöminenin yanında duran gitarını aldım ve tek tek telleri çaldım. Akortu gitmişti ama halledebilirdim. Youtube'dan bir video açıp akortunu yapmayı denedim, tam yapamasam da olmuştu. Gitarın net seslerini duyunca birden geçmişe gittim: Babam ile salonumuzdaki büyük pencerenin önündeki koltukta otururken onun kendi yazdığı şarkısını söylerkenki an geldi. "Yıldızlar sana yol gösterecek, Buket, her şeyin güzel olacak, hiçbir durum seni üzmeyecek, sen güçlüsün her şeyin üstesinden gelirsin, güzel kızım." Demişti sonrasında. Bunu ilk duyarken bir şey hissetmemiştim, hem küçüktüm hem de zaten her şey yerindeydi. Peki babam bunu söylerken beni terk edeceğini düşünüyor muydu?

Tekrar günümüze döndüğümde fark ettim ki gitarın içinde bir not var. Hemen bu notu gitarın içinden çıkarttım ve okumaya başladım:

22 Ekim 2012

Sevgili kızım Buket,

Bu mektubu ne zaman okursun bilmiyorum ama şunu bilmeni istiyorum ki ben seni hiçbir zaman sevmemezlik yapmadım, yapamam. Sizin yanınızdan gitmemin asıl sebebi annen de değil sen de değilsin. Bu sebep çok daha farklı,sana anlatmak çok isterdim ama yapamam, seni tehlikeye atamam. Şu an beni ya çok özlüyorsundur ya da bu adam ne kadar kalpsiz bir insan diyorsundur. Çok haklısın, ben de istemezdim seni, canımın içini, bı-

rakmayı ama sizi korumanın tek yolu buydu inan bana. Annen umarım iyidir, ona benim için çok iyi bak lütfen, kendine de çok iyi bak. Sizi bir daha görebilir miyim bilmiyorum ama şunu bilmeni istiyorum:

Güçlüsün, güzel kızım. Tek başına da, benimle de, başkasıyla da.

Sevgilerimle,

Baban

Not: Gitarı sakladığın için teşekkürler, senin olsun o, 45 kere çalmıştım sana nerdeyse.

Bu neydi şimdi! Babam bizi o yüzden terk etmediyse neden terk etmişti? Birinin tehdidi altında mıydı? Bunu anneme ya da polise gösterip göstermemekte kararsız kaldım. En sonunda Tuna'ya göstermek istedim. Tuna Kilci: En yakın arkadaşım olması dışında tanıdığım en detektif meraklısı insandır. Tuna ile 1. sınıfta tanıştık, babam gitmeden önce, birlikte büyüdük sayılır. Onu tanıdığımdan beri ya gizem romanlarında kaybolurken, ilkokulda bile, ya yine bir suç-gerilim dizisi/filmi seyrederken ya da onlarla ilgili konuşurken görürüm, yani anlayacağınız Tuna tam bir Sherlock Holmes. Tuna'nın bana yardım edeceğini düşünerek,

"Tuna merhaba, şimdi hatırlarsın" dedim, ona okulda öğle teneffüsünde. "babam bizi 'terk etmişti ya,'"diye devam ettim ama araya girip,

"Dur, neden tırnak içine aldın 'terk etme'yi? Terk etmemiş mi yoksa?" dedi.

"Anlatıyorum dinle!" dedim. Tuna'nın da böyle bir merak sorunu vardı.

"İşte neyse, aslında terk etmemiş!" dedim heyecanlı bir şekilde.

"Ne! Nasıl yani?" o da şaşırmıştı çünkü benim bütün hayatımı yalnızca o biliyordu: Babamın gittiğini, benim duygularımı, şarkı yazdığımı (ama hiç söylememiştim).

"Dün, babamın gitarı vardı ya,"

"Şu eski, birkaç yıldır şöminenin yanında olan?"

"Evet o. Dün onu elime aldım, biraz akort ettim ve bir baktım içinde bir not." Çok meraklanmıştı.

"İçinde babamın aslında başka birisi için bizi terk etmediği, başka nedenler olduğu ama bunları bizi korumak için söyleyemeyeceği yazıyordu." dedim.

"Nota bakabilir miyim? Yanında mı?" diye sordu.

"Evde, ama bugün okuldan sonra gelsene; sana ihtiyacım var."

"Tabii, geleyim." dedi.

Okuldan sonra bizim eve gittik, notu ona gösterdim. Çok detaylı inceledi: eliyle kalınlığını, kokusunu, hangi mürekkeple yazıldığını, mektuptaki izleri...

"Bir dakika, bu yazı 2012'den kalma!" dedi kendi kendine.

"Evet, noldu?" çok merak etmiştim, 2012'de ne olabilirdi ki.

"2012'de 'bir grup adam, insanları tehdit altına alıp onları zorla çalıştırıyor' haberi çıkmıştı."

"Peki, bunu sen nerden biliyorsun? Daha 1. Sınıftaydık?"

"İnternet, merak, Tuna. Bu üçü açıklar." dedi, gerçekten de açıklardı.

"O zaman diyorsun ki, babam bir yerde esir tutuluyor ve istemediği bir şey yapıyor, hem de kaç yıldır." Peki ya neden? Neden küçük bir kız babasını kaçırırsın be adam!?

"Ya hala esir ya.." söylemeye gücü yetmedi ama ben anlamıştım: ya da öldü. "Çok üzgünüm, Buket."

"Peki, bu sakladıkları yeri bulabilir misin? Yani bulabilir miyiz?" diye sordum, bir umut.

"Çok zor ama denememiz lazım. Onu ne kadar çok sevdiğini, özlediğini biliyorum Buket." dedi ve bana sarıldı. Ağladım biraz,

"Sen olmasan ne yapardım Tuna." dedim.

Sarılışımızın ardından mektubu dikkatlice incelemeye koyulduk. Mektup, sert bir kağıda yazılmıştı, hafif buruşmuştu. Tuna babamın gözyaşı olabileceğini söyledi. Üzerinde izler vardı, sanki bir şey ifade ediyor gibiydi. İki tane kahve lekesi vardı, biri öbürüne göre çok azıcık daha büyük. Bunlar bir rastlantı mıydı yoksa bir işaret miydi? Tuna'yla bunu birkaç gün düşündük. 4 gün iyice düşündükten sonra,

"Baban nasıl bir şeyi şifreleyebilir? Sana böyle şifre oyunları falan yapar mıydı?" dedi okulda.

Biraz düşündüm ama böyle bir şey yoktu ki, biz babamla şifre oyunu oynamazdık. Aaa dur! Tabii ya!

"Yıldızlar sana doğru yolu gösterecek" dedim kendi kendime.

"Ne, bir daha söylesene bir." dedi.

"Babam! Babam, bana küçükken yıldızlar sana doğru yolu gösterecek, sen güçlüsün güzel kızım derdi."

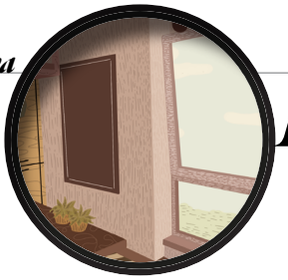

Pencere

"O zaman bu lekelerin yıldızlarla nasıl bir ilişkisi olduğunu mu bulmalıyız?"

"Sanırım." dedim.

Bu ipucunu çözdükten sonra yıldızlarla ilişkisini araştırdık.

"Şimdi öncelikle, eğer biri büyük biri küçükse bunların büyüklüklerine ya da parlaklığına bakmalıyız, Buket." dedi mektuba bakarak.

"İkisini de deneyelim ama neye göre yani her yıldızdan büyük veya küçük yıldızlar vardır."

Tuna düşünmeye başladı. Tekrar tekrar okuduğu yazıyı bir daha okudu ve bir daha.

"Buldum!" dedi heyecanlı bi sesle. "'...45 kere çalmıştım sana nerdeyse' 45! Buket, 45!"

"Eee?"

"4 ve 5, belki de en büyük ya da en parlak 4 ve 5. yıldızdan yola çıkacağız." dedi.

Çok mantıklıydı.

Baktık en parlak 4 ve 5. yıldızlar Çoban (Arcturus) ve Çalgı (Vega) yıldızları. Önce parlaklığa bakalım dedik, büyüklüğe eğer bu işe yaramazsa bakarız. Ama bu Çoban ve Çalgı'da nasıl bir ilişki olabilir ki? Tuna yarına kadar araştıracağını söyleyip gitti. Ben evde annemle kalmıştım. Annem, her insan gibi sabahları işe gidiyordu saat beş buçuk gibi de dönüyordu. Eve döndüğünde yemek pişirip birlikte yiyorduk. Genelde anneme çok yardım ediyorum yemek ve temizlik konusunda ama bu günlerde iş üstünde olduğum için yapamıyorum. Annem genel olarak pozitif bir kadın olsa da babam gittikten sonra biraz sarsıldı ama hala bana belli etmemeye çalışıyor. Ben babamı bulup annemle buluşturacağım, ikisi de mutlu olacaklar.

Sonraki gün, Tuna:

"Buldum sanırım" dedi ben de kafamı sallayarak anlat bakalım demeye çalıştım. "Şimdi, bu parlaklığı 'kadir sistemi' diye bir sistemle ölçüyorlarmış. Yani yıldızların parlaklık seviyeleri var. Arcturus, yani Çoban, onunki -0.04; Vega, yani Çalgı, onunki ise 0.03. Belki de baban sana bir adres vermek istedi. Araştırdım: Çoban Mahallesi diye bir yer var, orada da Çalgı Sokak var son olarak da Çalgı sokaktaki 3 numaralı bina, böyle eski püskü bir yer, var. Eğer baban benim teorime göre şifrelediyse orada olabilir." dedi. Çok şaşırdım, bunları nasıl bulmuş benim için.

"O zaman vakit kaybetmeden okuldan sonra gidelim mi oraya? Ama polisi de çağıralım nolur nolmaz." önerdim.

"Bence de acilen." dedi. "Polise gerek yok aslında ben hallederim." dedi gülerek. İkimiz de birbirimize bakarak güldük sonra da bu işin şakaya gelmeyeceğine karar verip okuldan sonra o "terk edilmiş" binaya gittik.

Gerçekten de Tuna'nın dediği gibiydi. Koyu kahverengi eski, yıkık dökük tahtalar vardı etrafında. Polisler önden sessizce girmeyi teklif ettiler. Polisler önden biz arkadan girdik. Kapı, üst kattaydı, kimse tutmuyordu. İçeri yavaşça girdik. Merdivenlere vardığımızda konuşmalar duyduk:

"Şimdi bu elemanlardan kaç tane var?" dedi birisi

"8 efendim"

"8 mi? Daha geçen gün 10'du. Nasıl toplayacağız daha parayı o zaman?" dedi tekrardan, bu sefer daha da sinirlendi.

"Efendim, siz 2 tanesini hani göndermiştiniz ya."

"Tamam o zaman, yenilerini bul."

"Nasıl, efendim?" dedi korkak bir sesle

"Ne bileyim ben, şu küçük kızın babasına yaptığımız gibi yap, git bir kız bul sonra onları izle falan filan. Hiçbir baba çocuğuna kıyamaz." dedi adam.

Demek benim babamı da bu yüzden kaçırdılar. Kendimi kötü hissediyordum, sanki benim yüzümden babam 7 yıldır burdaydı.

Bir anda polisler silahlarını ellerine alıp hızlıca aşağıya daldılar. Bize burada, güvenli olan yerde, beklememizi söylediler. Aşağıdan silah sesleri geliyordu, korkuyorduk; Tuna bile, ki o bir dedektiftir. Biraz geçtikten sonra sesler kesildi,el işareti yaparak bir polis bizi aşağıya çağırdı. Adamları polisler tutuyordu, bir polis de onunla gelmemizi söyledi. Bizi babamı ve diğer adamları tuttukları yere götürdü. Bir sürü adam kilitli metal kapılı odalarda duruyorlar, sanki zindan gibiydi. Polis amcanın elinde birkaç anahtar vardı, oradaki adamlardan almışlar. Tek tek her kapıyı açtılar. 5. kapıyı açınca babamı gördüm. Bana hafifçe bir gülümsedi, ben ona kocaman gülümsedim. Ona doğru koştum, sarıldık. Sanki küçük bir kız olarak yeniden doğmuştum, yıllar sonra babama sarılmıştım. Tuna da yanımızda duygusallaşmış olmalı ki ağlıyordu.

Babam ve diğer adamlar karakola gidip ifade verdikten sonra onu eve götürdüm. Sıcak bir duş aldıktan sonra sıcak çikolata yapıp yıllardır yakmadığımız şömineyi yaktık. Babam bana küçükken söylediği kendi yazdığı şarkıyı söyledi ben arada eşlik ettim.

Bir saat sonra annem geldi. Gelince tabii şaşırdı kadıncağız. Ona yalan söylemek zorunda kalmıştı. Her şeyi anlatınca ben annemin gözleri yaşardı. Önce babama sonra birlikte bana sarıldılar. Polat ailesi tekrar birlikteydi.

Yıllar geçti, hep birlikteydik. Ben ünlü bir şarkıcı olmuştum Tuna ise bir dedektif ve galiba polis.

İşte benim babamı bulma hikayem, yıldızların herkese yardım etmesi dileğiyle. ■

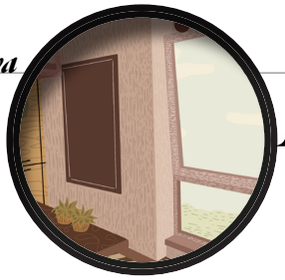

Pencere

İnci Zeynep Topak UAA'25

Hikaye Kahramanları

"Çıkarken atkını almayı unutma!"

"Tamam anne!"

Annemden klasik bir uyarı aldıktan sonra buz gibi havada evden çıktım. Ellerim üşümesin diye ceplerime sokarken söyleniyordum:

"Hava 2 dereceyken neden babaanneme gitmek zorundayım? Hayır, hafta içi çıkmadım diye illa hafta sonu çıkmak zorunda olmam çok saçma değil mi? Ocak ayındayız ya, sonra da üşütürsem bana kızılıyor 'Kesin hafif giyinmişsindir!' diyorlar."

Söylenmem bittikten sonra babaannemin apartmanına vardığımı fark ettim. Söylenmemin yersiz olduğunu babaannemin evine geldiğimde fark ettim, abartmışım. Kapıdan girdiğim gibi yüzüme çarpan sıcak kurabiye kokusuyla sakinleşip babaanneme sarıldım. Hal hatır sorma faslından sonra pencerenin önündeki koltuklara oturup sohbete daldık. Bir an pencereden dışarı baktım. İyi ki de bakmışım dedirtecek bir manzarayla karşılaştım.

"Babaanne, bak kar yağıyor!"

"Bizim zamanımız ne karlar gördü, bu da bir şey mi?"

"Ama yine de çok güzel."

"Güzel tabi."

Babaanneme baktım. Kırışmış elleriyle örgü örüyordu. Ani bir kararla sordum:

"Babaanne, sen boş zamanlarında ne yapıyorsun?"

"Benim artık boş zamandan başka zamanım mı var yavrum? Örgü örüyorum, televizyona bakıyorum, yemek yapıyorum ve kitap okuyorum işte. Arada bir de pencereden dışarı bakıyorum."

"Bakıp da ne görüyorsun ki, hep aynı manzara."

"Önemli olan etraftaki binalar değil ki Öykü. Önemli olan gelip geçenler."

"Tanımadığın insanlar nasıl ilginç geliyor ki sana?"

"Farklı karakterler canım. Farklı karakterler ve farklı davranışlar. Biraz da yorum. Artık benim yaşıma gelince insanları iyi tanımış oluyorsun. Gel mesela şuradaki küçük kızı ele alalım."

Pencerenin önüne geçmemle küçük kıza bakmam bir oldu. Elinde oyuncak ayısıyla dolanan küçük bir kızdı işte. Fakat babaannem sadece öyle düşünmüyordu.

"Bu kız üç gündür her sabah buraya geliyor. Her zaman da beraberinde oyuncak ayısını getiriyor. Neden?"

"Neden?"

"Ben de bilmiyordum. Dün kapıcıya sordum ve öğrendim ki orada küçük kızın yakın arkadaşı oturuyormuş. Düşün ki bu küçük kız, adına Melek diyelim, ve bu küçük oğlan, adına Ömer diyelim, çok yakın arkadaşlar. Her gün okula beraber gidip geliyorlar. Melek bir gün okula Ömer'in gelmediğini fark ediyor. Tabi ki meraklanıyor fakat endişelenecek bir durum olmadığını düşünüyor. Ömer'in okula gelmediği 3. gün artık endişeleniyor çünkü normalde Ömer okulu asla aksatmıyor. Ömer'in evine gidiyor ve annesinin solgun yüzüyle karşılaşıyor. Ömer'i görmek için izin istiyor fakat annesi Ömer'in çok bitkin olduğunu söylüyor. Meraklanan Melek ne olduğunu soruyor ve cevabını alıyor: 'Ömer kanser.' Kanserin ne gibi etkileri olduğunu bilmeyen Melek ısrar ediyor, arkadaşını görmek istiyor. Sonunda Ömer'in annesi izin veriyor ve Melek oyuncak ayısıyla Ömer'in odasına giriyor. Arkadaşını yataktan kalkamayacak halde bulan Melek şaşırıyor ve ağlamaya başlıyor. Ömer onu sakinleştirmeye çalışıyor ve Me-

Dilara Çiçek

lek en sevdiği oyuncak ayısını Ömer'in kucağına bırakıp gidiyor. Ömer'e moral olacağını düşündüğü oyuncak ayısını ise bir hafta sonra geri alıyor. Çünkü Ömer'in ailesi oyuncak ayının Melek için çok özel olduğunu biliyor. Ömer'in neden bu oyuncak ayıya daha fazla ihtiyacı olmadığı ise Melek'in kalbini yaralıyor, öyle ki günlerdir Ömer'in evine gelip onun geri gelmesini bekliyor. Ömer kanserle daha fazla savaşamayıp ölüyor. Melek ise hâlâ onun geri geleceğine inanıyor. Çocukluk işte!"

Babaannem resmen küçük bir kızın görüntüsünden hikaye yazmıştı. Ağzım bir karış açık ona bakarken bana takıldı:

"N'oldu, şaşırdın mı? Sana farklı karakterler derken neden bahsettiğimi anladın mı şimdi?"

"Evet. Cidden böyle mi olmuş?"

"Bilmiyorum ki yavrum. Sadece tahmin yürütüyorum."

"Umarım söylediğin gibi olmamıştır. Zavallı kız."

"Ben de öyle umuyorum. Bak, şuradan geçen genç adama da bir senaryo yazabilirim hemen."

Pencereden işaret ettiği adama baktım. Yine küçük kızda olduğu gibi bu adamda da ilginç bir şey görmemiştim. Fakat babaannem yine hayal gücünü kullanıyordu. Önce bana sordu:

"Sence bu adamın arkasında nasıl bir hikaye vardır?"

"İşe giden ve monoton bir hayatı olan bir adam?"

"Senin de hayal gücün iyice durgunlaşmış. Bir de çocuk olacaksın!"

"Sen ne düşünüyorsun bu adam hakkında?"

"Önce ona bir isim verelim. Mesela, Furkan. Fark ettin mi bilmiyorum ama Furkan'ın ayakkabıları iyice eskimiş. Buna rağmen paltosu çok şık. İyi bir izlenim bırakmak isteyen kişi üstüne başına dikkat eder, değil mi? Bu genç adam da saçını başını taramış, şık bir palto giymiş. Buna rağmen ayakkabıları eski. Eski ve bu soğuk kış günü için yetersiz. Bu kadar şık bir palto alan kişinin ayakkabılarının da 2 derecelik havada giyilecek tarz olması gerekmez mi? Demek ki yeterli maddiyata sahip değil. Bir palto almaya önem göstermiş fakat ayakkabılara özen göstermemiş. Zaten genç bir adam, demek ki iş görüşmesine gidiyor. Çünkü iş görüşmesinde oturacağı için ayakkabıları göze pek çarpmayacak. Fakat Furkan'ın paltosu, onun temiz ve özenli biri olduğu düşüncesini karşıdakine gayet aşılıyor. Düşün bakalım bu Furkan'ın mezun olduktan sonraki 5. ayı. Artık iş bulma ümidini giderek kaybediyor fakat hâlâ kendini salıvermiş değil. İş görüşmesinde heyecanlanıp kabul edilme olasılığını giderek düşürme stresini yaşıyor fakat bunu olabildiğince azaltmaya çalışıyor. Fazla parası olmadığı için artık herhangi bir işe girmesi ona yeterli olacak gibi görünüyor. Ayakları üstünde durmak isteyen, sorumlu bir genç."

"Bence sen bu öykülerini derleyip toplasan bir de detaylandırsan güzel bir kitap yazabilirsin."

"Geçti artık benden. Ama sen biraz hayal gücünü konuşturabilirsen sen kendin yazabilirsin. Bir pencerenin ardında neler neler olduğuna inanamazsın. Sadece 'bakmaktan' ziyade 'gördüğün' zaman yaratıcılığın konuşacaktır zaten."

Babaannemde biraz daha kaldıktan sonra yola çıktım. Karın azıcık tutmasıyla heyecanlanan çocuklar buldum yolda. Pencerelerinden merakla gökyüzüne bakanlar da gözüme çarptı. İçimden gülerek babaannemi düşündüm. "Bir-iki sokak öteye geçin de babaannem sizi hikaye kahramanları yapsın!" ■

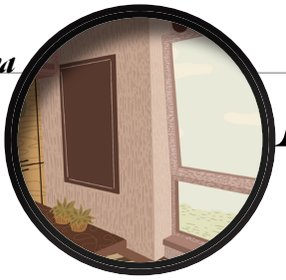

Mehmet Efe Kılıç UAA'22

Nereden Başlamalı?

Kenan Işık uyanmaya başlamış, komasından kalkıyormuş. 5-6 yıl oldu. Uyanırsa ne olacak? Nereden başlamalıyız anlatmaya ona bu uzun yıllar içinde olanları?

Çok fazla iş var, hangi birini yapmalı? İş diyorum çünkü genel anlamda bir iş; bir ödev, bir görev, bir hareket değil. Hepsi, biraz biraz... Bir şekilde bitiyor aslında istesem de istemesem de. Ama farkında olarak değil. Etrafta yapmam gereken şeyler kendilerini yapıyorlar, ben de izliyorum dışarıdan. Acaba başlamama gerek yok mu o zaman, nasıl olsa bitecekse kendiliğinden?

Kitap okumak isteği var. Ne okusam? Hangi kitaptan devam etsem? Seçtiğim her kitap seçmediğim milyonlarcası anlamına geliyor. Seçmediklerimden kaç tanesini kaybediyorum? İnşallah okumak istediğim kitapların hepsini okumadan ölmem. Bir yerden başlanmalı. Nereden?

Bunları düşünürken oturdum piyanoya. Her zamanki klasik piyanist ikilemi: çalışılması gereken ama zorlanılan pasajları mı çalışmalıyım, yoksa zaten iyi-kötü çalabildiğim, parçanın genelinden daha iyi çaldığım kısımları mı? Tabii ki ilki. Ama kim ne kadar sık ilkini yapıyor ki? Ben nadir yapıyorum. Bu sefer de yapmadım.

Açtım notamı, Beethoven Tempest Sonata. Koydum ellerimi yerlerine. Aldım derin bir nefes. Nefesimin son kısımlarını verirken bastım ilk notalara. Olmadı, beğenmedim. Bir daha. Gene olmadı. Bir kez daha. Bu sefer oldu. Devam ettim iki ölçü daha ama sonra durdum. Tırnaklarım biraz uzamış, kesmem lazım. Yarın kessem olmaz mı? Olur. E öyle olsun madem. Kalktım piyanonun başından.

Şimdi kalktım; nasıl, neden, niçin, nereye kalktım? Bazı soruların cevabını bilmeye gerek yoktur. Ama malum oldu o an bana "71" diye. Bu malumatla bir şey yapmadım.

Geri döndüm masama. Sandalyemde artık iki tane ufak çukur oluşmuştu, tamamlıyorduk birbirimizi. Birkaç saniye geçti tam o çukurları ortalamaya çalışırken. Sonra açtım bilgisayarımı, YouTube hemen. O da ne! Bir cadı abi tavsiye edilenlerde çıktı. Aklımda Roald Dahl'ın "Cadılar"ı hemen açtım videoyu. Herkes kendisini istediği gibi tanımlar tabii de cadı abiyi ilk kez duyuyordum. Neden izlemeyeyim?

İzledim, bitti. Çok tutarlı bir abiydi. Ama bilmiyorum, Hogwarts dışında cadılık... Büyü müyü bozmasın bizi bu saatten sonra.

Mutfağa gidip su içtim. Sonra bir bardak daha. Kenardaki kutudan bir parça çikolata aldım. Karam geldi aklıma, çok uzun zaman oldu yemeyeli. Bir ara dışarı çıkarsam unutmayıp alayım.

Döndüm gene odama. Gene oturdum piyanonun başına. Bir ilhamla yerleştirdim ellerimi. Çaldım biraz. 2 kez tekrar ettim. Tırnaklarım da "takır takır" eşlik etti biraz. Sonra kapattım piyanoyu, yeter şimdilik. Çalmak istiyorum aslında ama çalasım gelmiyor, bugün o günlerden. Bugün başlamamak lazım... mış.

Sonra gittim kaloriferin yanı başına, camın kenarına, sandalyeye oturdum. Bıraktım kendimi kaloriferin üstüne. Gözlerimi kapattım. Dün gece saat 2'de yattım derslerimi yetiştirmek için. Bu korona dönemi öğrenciler için zor, ama tabii öğretmenler için daha zor... O yüzden diyemeyiz bir şey çok fazla. Ben de demedim zaten, gözlerimi kapattım biraz. Kedi olmak lazımmış bu hayatta.

Bütün gün ye, iç, yat. Hoş, ben de bu aralar pek farklı bir hayat sürmüyorum ama gene de. Benim farklı bir hayat sürmem lazım, kedinin böyle bir zorunluluğu yok. Ot da olunabilir mesela. Hatta daha iyi, kendi kendine fotosentez de yapabilirsin. Tek kötü yanı bir şey tarafından yenmek ya da bir kedinin işemek için seni kazması ihtimali. Ama onun dışında hoş bir yaşam!

Pencerenin kenarındaki kumrular gibi bir hayat da isterdim. Buranın kumruları farklı. Ege'dekiler öterler "Gu guuuk guk" diye, bunlar tembeller, ötmüyorlar. Sabah ekmek kırıntısı bırakınca yiyorlar. Minik serçeler de yemek isteyince üstüne yürüyüp kovuyorlar büyük olduklarından. Sonra evin duvarlarına pisliyorlar. Hem eşleri de yanlarında oluyorlar çoğu zaman, yalnız kalmıyorlar.

İnsan olmak zor... biraz... galiba... gördüğüme göre.

Yeter! Çok sıcak oldu. Ayrıldım kaloriferin yanından. Çıkardım üstümü. Mayışmıştım iyice, gözlerim kapanıyordu. Bıraktım kendimi yatağa. Yapacak çok iş var. Yarın bir yerden başlarım elbet. Battaniyeyi üstüme çektim, yastığa başıma koydum. Yattım uyudum. ■

Ceysu Korkmaz

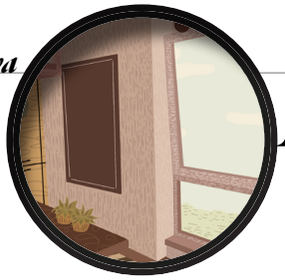

Mert Ali Topak UAA'22

Cuma Akşamı

Bütün cuma akşamlarında olduğu gibi işten geldiğimde evde kimseyi bulamamıştım. Çocuklarım arkadaşlarıyla dışarı çıkmış, eşim ise annesi ve babasını ziyaret etmek için İzmit'e gitmişti. Ev ahalisinin gece geç saatlerde geleceğinin bilincindeydim, evde uzun bir süre tek başıma kalacaktım. Hiç aç değildim, bu yüzden kendime kahve hazırlayıp salondaki büyük pencerenin yanında olan koltuğa oturdum. Bu koltuk benim koltuğum sayılırdı çünkü her cuma akşamı bu koltukta oturur, gece geç saatlere kadar düşünürdüm. Cuma akşamlarını bu yüzden çok seviyor, içimdeki tarif edilemez boşluğu, huzursuzluğu çözmek için kendime vakit ayırabiliyordum. Dışarıdan bakıldığında çok mutlu bir hayatım vardı. Güzeller güzeli bir eşim, iki tane de pırlanta gibi çocuğum vardı. Büyük bir şirkette genel müdür olarak çalışıyor, yurt dışında seyahatlere gidiyor, izin aldığım zamanlarda ise tatile çıkıyordum. Dışarıdan bakıldığında hayatım mükemmel gözüküyordu ama içim kan ağlıyordu. Bunun sebebini çok iyi biliyordum ama bir türlü bu sorunu çözemiyordum. Kalbimde büyük bir yara bırakan bu acıyı bir türlü atlatamıyor, bir türlü mutlu olamıyordum. Yirmi yıl önce yaşadığım büyük kazanın benden aldıklarını, kalbimde yarattığı acıyı bir türlü unutamıyordum.

Bundan yirmi yıl önce, büyük kazanın yaşandığı güne aslında çok mutlu başlamıştım. O gün hayatımın tamamen değişeceğinden bihaberdim. O sabah güne camdan yansıyan güneş ışığının etkisiyle uyanmıştım. Güne çok mutlu başlamıştım çünkü evlenmek için sevgilim Mira ile gün almaya gidecektik. Mira ile yedi senelik ilişkimizi, on sekiz yaşından beri devam eden birlikteliğimizi artık evliliğe dönüştürmeye karar vermiştik. Ona evlenme teklifi ettiğimde onun tek bir kelimesini duyana kadar geçen azıcık sürede hayatımın en heyecanlı saniyelerini yaşamıştım. Bana büyük bir sevinçle "EVET!" diye bağırdığında ise dünyalar benim olmuştu. Sonunda hayatımın aşkı ile hayatlarımızı birleştirme kararı almıştık. Aslında evlilik için çok geç bile kalmıştık ancak bir türlü cesaretimi toplayıp evlenme teklifi edememiştim. Bunun sebebi ise Mira'nın "hayır" demesinden korkmamdı. Ancak evlenme teklifi ettiğim sırada Mira'nın da aynı benim gibi geç bile kaldığımızı düşündüğünü öğrenmiştim. Bir an evvel evlenmek istiyordum çünkü hayatımın bir saniyesini bile Mirasız geçirmek istemiyordum. Onun zekasına, iyi niyetine, güvenilirliğine, dürüstlüğüne, akla gelebilecek her türlü özelliğine aşıktım. Hızlıca kahvaltı ettim. Bir an evvel çıkıp Mira'yı evden almam gerekiyordu. Evlendirme dairesine hızlıca gitmek istiyordum. Kahvaltı ettikten sonra apar topar evden çıktım ve Mira'nın evine gittim.

Zili çaldığımda kapıyı kız kardeşi Eda açmıştı. Eda on sekizine yeni basmış, tatlı bir kızdı. Ona ortak diyordum çünkü ablasını ne zaman kızdırsam Mira'nın gönlünü almamda bana yardımcı olmuştu. Onun sayesinde pek çok sürpriz yemek programı ve sürpriz doğum günü ayarlamış, özel günlerde hediye seçerken bile Eda'ya danışmıştım. Eda kapıda beni gördüğüne çok sevinmişti. Bana sarılırken, "Doruk, dün evlenme teklifi etmişsin. Aşk olsun, insan bunu ortağından saklar mı?" diye sitem etmişti. Ben de ona bu durumun ani geliştiğini, planlı olsa onsuz zaten yapamayacağımı söylemiştim. Eda da bunun üstüne gülmüş ve beni içeri davet etmişti. Beraber salona geçtiğimizde Eda anne ve babasının

Dilara Çiçek

işte olduğunu söyledi. Ablası hazırlanana kadar ikimiz koyu bir sohbete dalmıştık. Mira hazırlanıp aşağı indiğinde ise gözlerimi Mira'dan alamaz hale gelmiştim, bugün ayrı güzel görünüyordu. Mira da sohbete biraz katıldı ancak daha sonra "Hadi çıkalım mı? Çok heyecanlıyım." dediğinde ikimiz de ayaklandık. Eda bir anda, "Ben de gelmek istiyorum, sonuçta bugün sizin özel gününüz ve ben de sizin yanınızda olmak istiyorum." demişti. Benim için hiç sorun değildi, Mira da aynı şekilde bunu sorun etmemişti. Hep beraber evlenme dairesine gitmek için yola koyulmuştuk.

Yol boyunca hepimiz çok neşeliydik; bol bol sohbet etmiş, şarkılar dinlemiş ve Eda'ya Mira ile üniversite anılarımızı anlatıp eski zamanlarımızı düşünürken kahkahalarla gülmüştük. Hiçbirimiz olacakların habercisi değildik. Mira ile yine bir anımızı hatırlayıp gülerken bir anda Mira'ya bakakaldım. Evleneceğim kadın o kadar zarif, o kadar güzeldi ki... Ona bakınca adeta hipnotize oluyordum. Mira da benim ona baktığımı görünce o da bana gülümseyerek bakmıştı. Gözlerinden aşk okunuyordu. Bir anda, arka koltuktan çığlık sesleri yükseldi. Eda, "DİKKAT ET, KAZA YAPACAKSIN!" diye bağırdı. Kafamı hemen yola çevirdiğimde çok geçti. Yan sokaktan gelen tır frene basmakta geç kalmış, aynı şekilde ben de tırın geldiğini görmemiştim. Bir anda gözlerimin karardığını hissetmiştim.

Gözlerimi açtığımda hastanedeydim. Annem ve babam, besbelli ki gözleri ağlamaktan kızarmış bir şekilde bana bakıyorlardı. Annem, gözlerimi açtığımı gördüğünde sevinç gözyaşları dökmeye başlamıştı. Ben ilk saniyelerde ne olduğunu hatırlayamamıştım ancak daha sonra kazayı hatırladım. Annem ve babama Mira ile Eda'nın nerede olduğunu sormuştum. Onlar en başta birbirlerine çekinerek bakmışlardı, sonra da bana korku ve üzüntüyle baktıklarında neler olduğunu anlamıştım. Hayatımın aşkını kaybetmiştim.

Bu kazadan sonraki iki yıl ölü gibiydim. Şu anda genel müdürü olduğum, o zamanlar ise bilgisayar mühendisi olarak çalıştığım şirkete hiç gidemez hale gelmiş, hatta yeme içmeden kesilmiştim. Ailemin ısrarları sonucu işe gidip gelmeye başlamıştım ancak kendimi işe hiç veremiyordum. Bir gün, başka bir şirketle ortak bir proje üzerinde çalıştığımızda Derya adında bir kadınla karşılaştım. Derya ile ortak proje üzerinde çalıştık ve zamanla arkadaş olduk. Fakat Derya'nın bana bir ilgisi olduğu belliydi, ailemde Derya'nın ailesini tanıyordu. Beni de el birliğiyle ikna etmişlerdi ve böylece Derya ile evlenmiştik.

Derya ile evliliğimizde mutsuz değildik, mutsuz olsak on altı sene devam edemezdi. Ancak Mira'nın acısı beni hayatımın her noktasında takip ediyordu. Bunu ne Derya'ya ne de çocuklarıma yansıtmıştım. Ancak içim her saniye kan ağlıyordu ve bu hisleri durdurmak istiyordum. Derya'ya, çocuklarıma haksızlık ettiğimi düşünüyor, bu da beni daha kötü yapıyordu.

Bütün bunları düşünürken derin bir nefes aldım. Her zamanki gibi cuma akşamım kendi acımı çözmeye çalışarak geçiyordu. Yanımda duran pencereden dışarı baktım. Karanlığa doğru pencereden bakıp düşünmeye devam ederken kapı kolunun sesini duydum. Eşim sabah ailesini ziyaret etmek için gittiği İzmit'ten gelmişti. Bana, "İyi misin, ne düşünüyorsun?" diye sorduğunda ona "Önemli bir şey değil." diye cevap verdim. O da karşımdaki koltuğa oturdu ve ikimiz de pencereden dışarıya bakarken kendi düşüncelerimize daldık. ■

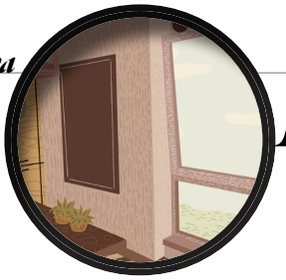

Pencere

Nehir Elkin UAA'24

Sarı

Dedikoducu cırcır böceklerinin bitmek bilmeyen eleştirilerine uyandım. Yatak taş gibi ve yorgan yerine artan kıyafetlerimi kullanıyorum. Ayağa kalktım ve duvarlara elleyerek tuvaleti bulmaya çalıştım. Duvarlara dokunduğumda ellerime kıymıklar batıyor. Bir yıldır bu evdeyim fakat bir türlü tam olarak alışamıyorum. Eski evim çok güzeldi, duvarlar sapsarı, yataklar yumuşacık, yorganlar sıcacık. Her gün farklı bir yemeğin kokusuyla dolup taşıyordu. Bu evde tek başıma yaşıyorum ve evin nasıl göründüğü hakkında en ufak bir fikrim yok, sadece tahmin edebiliyorum. Yerler, duvarlar ve çatı; masalar, sandalyeler ve kapı, küf kokuyor. Akşamları içeriye dondurucu rüzgarlar giriyor. Farelerin konuşmalarına kulak misafiri oluyorum ve bana acıdıklarını söylediklerini duyabiliyorum.

Kullanabildiğim bütün duyulara tutunarak gözümde canlandırdığım ev ayakta zar zor durmaya çalışan bacağı kırılmış bir sinek gibi, karanlık ve soğuk. Sadece bir tane penceresi var. Evde tek sevdiğim şey o pencere ve hayal ettiğim manzara. Her gün en az üç saatimi pencere kenarında oturup dışarıdaki sesleri dinleyerek geçiriyorum. O pencerenin yanında oturup gerçekleri düşlemek eğlenceli çünkü bir nevi tanrı gibiyim, kendi dünyamı yaratabiliyorum. O üç saatin ikisinde karşı evde oturduğunu tahmin ettiğim iki kız kardeş oyunlar oynuyor, bazen de bağırıp çağırarak kavga ediyorlar. Kardeşlerden küçük olan altı yedi yaşlarında olmalı çünkü daha sesi tam olgunlaşmamış ama sözcükleri güzel seçebiliyor. Abla ise aşağı yukarı on yaşında olmalı çünkü bazen annesi makyaj malzemelerini aldığı için ona bağırıyor, kız da kahkaha atarak kaçıyor. Küçük kızı kafasında kurdelelerle ve pembe elbisesiyle, ablayı da yüzünde acemice sürülmüş rimel ve allıklarla hayal ediyorum. Anneyi kendi annem gibi hayal ediyorum. Yüzünde kırışıklıklarla ve tombul yanaklarıyla. Evde bir de gitar çalan genç bir adam var. Hafta başında bir şarkıyı çalışmaya başlıyor ve hafta sonuna kadar o şarkıyı hem çalıp hem de söylemeyi öğreniyor. Hafta sonu sesi çıkmıyor. O adamı, uzun sarı saçlarını dağınık bir topuz olarak toplamış, bol kıyafetler giyen biri olarak, apartmanı da benim evim gibi hayal ediyorum; sadece daha iyi durumda ve duvarları açık mavi. O ev dışında birkaç ev daha olmalı ama oralardaki insanları tam olarak duyamıyorum çünkü yakından gelen su sesi onların seslerini kapatıyor. İnsanların sesleri işçi arıların çıkardığı sesler gibi. Ne kadar odaklansam da sadece bir kişinin ağzından çıkan sözleri seçemiyorum. Bu su sesi; dalgalı bir denizin çıkaracağı kadar yüksek değil ama bir çeşme sesi kadar da alçak değil.

Düş kurmayı ne kadar sevsem de, etrafı görebilmeyi tercih ederdim çünkü hayal gücümle baş başa kalmanın bir takım zorlukları var. Mesela hiç bilmediğim bir yere gideceksem eğer, tanıdığım insanlardan yardım alıyorum ama onları da işlerinden alıkoymuş oluyorum. Eskiden her şeyi kendi başıma yapmaya alışmış biri olarak başkalarına bağımlı bir şekilde yaşamaktan çok sıkıldım. Fakat beni en çok zorlayan bunlar değil. Karşı komşumun kızları kavga ettiğinde onların kafalarından alev çıktığını görüyorum ve güzel elbiseleri paramparça oluyor. Annelerinin bir kafası daha çıkıyor ve kafalarından her birini bir kıza bağırmak için kullanıyor. Onlar bağırdıkça fareler de kahkaha atmaya başlıyorlar. Uzaktaki insan grubu da sanki ben bir canavarmışım gibi evime doğru ellerinde silahlarla koşarak bağırmaya başlıyor. Sesler gittikçe artıyor ve netleşiyor. "Senin suçun... Sen öldürdün... Senin suçun..." Sonra ben de bağırmaya başlıyorum ve anılar başımda hortum gibi dönüyor.

Çalıştığım konfeksiyon atölyesinden kovulmam, annem ve babamı marketten almam, bir hışımla arabayı kullanmam, yağmurun başlaması, arabanın kayıp takla üstüne takla atması, çığlıklar ve karanlık... Uyandığımda hastanede olduğumu anlamıştım. Keskin bir ilaç kokusu vardı. Gözlerime bantlar sarılmıştı

Cansu Çağıran

ve doğrulmaya çalıştığımda ayağımda yoğun bir acı hissettim. Bir kadın geldi ve bana, hem kör olduğumu hem de annemleri kurtaramadıklarını söyledi. Gözlerimden yaşlar akıyordu ve her bir damlada gözlerim daha da yanıyordu. Annem ve babam benim her şeyimdi. Hayatta başka hiç kimsem kalmamıştı. Hiçbir şey göremeden yaşamak başlı başına korkunç bir durumdu. Üstelik nasıl yaşayabileceğimi de bilmiyordum. Annemlerden geriye kalan hiçbir şey yoktu. Onlara ben bakıyordum. Kira ve yemek paralarını, her şeyi ben karşılıyordum. İş bulma şansım olmadığından, evden ayrılmak zorunda kaldım ve işte bu eve, büyükannemin çok uzakta olan eski evine taşınmak zorunda kaldım. Annemin en yakın arkadaşı beni şu an yaşadığım bu eve getirdi. Dört ay yetecek bir para verdi ve gitti. O günden beri bu evdeyim ve susmayan cırcır böceklerine uyanıyorum. Kızların her bağırışında, ailemi tekrar ve tekrar öldürüyorum. Kızlar susunca da anılarımla baş başa kalıyorum ve yatağıma kıvrılıp uyumaya çalışıyorum.

İlk geldiğimde, karşı apartmanın kapıcısının bir değneğe dönüştürdüğü paspas sopasını aldım ve evden çıktım. Birkaç adım atmıştım ki bana seslendi: "İyi görünüyorsun!" Komik adam!

Koluma girdi ve kahvaltı yapmak için onun evine gittik. Penceremin kenarından sonra en sevdiğim yer kapıcının evi çünkü eski evim gibi yemek kokuyor. Kapıcı, eşi ve üç çocuğuyla yaşıyor. Çocukların hiç sesleri çıkmıyor. Yaşları üç, dört ve altı. Kapıcı buraya geldiğimden beri bana destek olan tek kişi. Babacan bir kahkahası ve sevgi dolu bir sesi var.

Kahvaltıdan sonra ekmeklerini yeni çıkartmış bir fırının yanından geçerek parka gittik. Bir grup şarkı söylüyor, kuşlar cıvıldıyordu. Sarı güneşin sıcaklığı tenimi eritecek gibi olmasına rağmen gün mükemmel başlamıştı.

Öğleden sonra eve döndüm, penceremin başına geçip kulağımı soğuk cama dayadım. Genç adam gitar çalmaya ve şarkı söylemeye devam ediyordu, kızlar bağırarak oyun oynuyor, anneden tuhaf bir biçimde hiç ses çıkmıyordu. Su ve kuşların sesiyle huzurlu bir şekilde uykuya daldım.

Rüyamda annemi gördüm. Araba kazasını yaptığım yoldaydık. Arabadan yavaş yavaş çıktı. Kanlar içindeydi. Yanıma geldi. O geldikçe ben küçüldüm ve bir böcek kadar kaldım. Tıpkı bana her kızdığında olduğum gibi... Yanıma geldi ve aşağı baktı: "İşini kaybettiysen başka bir işe girerdin. Oysaki sen sinirlendin ve bizi de kaybettin. Mutlu musun?" Sonra yavaşça ayağını yukarıya kaldırdı, ayakkabısına sıkışmış çakıl taşlarını görebiliyordum. Ne yapmaya çalıştığını anlayana kadar iş işten geçmişti. Üzerime bastı ve ayakkabısına yapıştım. Tam yürümeye başlayacakken birinin bağırış sesleriyle uyandım.

Penceremden dışarı baktım ve bir bebek gördüm. Yeni doğmuştu. İki tane de küçük kız vardı. Biri siyah saçlı mavi gözlü, öbürü sarı saçlı kahverengi gözlü. Kafalarında kurdeleler yoktu, tüylü taçlar vardı. Kızların yanında da ter içinde kalmış bir kadın. Bir kan gölünün içinde oturuyordu ama çok mutluydu. Saçları uzun ve sarı, gözleri kahverengiydi. Yüzünde hiç kırışıklık yoktu fakat yanakları tombuldu. Kadının yanında da kucağında bebekle gülen, kısa saçlı yaşlı bir adam vardı. Adamın üzerinde bir gömlek, yanında da bir gitar.

Aniden yükselmeye başladım. Ayaklarımın altında kafasını cama dayamış, gözleri kapanmış olan kendimi görebiliyordum. Etrafa baktım ve evimin tıpkı eski evim gibi sarı olduğunu gördüm. Alçak duvarları ve kırılmış tahtaları vardı. Yatağımın altından fareler çıkıyordu. Evimin arkasında bir dere, derenin yanında bir çadır. Müzik çalıyordu ve insanlar dans ediyordu. Bulutlara doğru yükseldim, evimin aslında ağaçlarla çevrili olduğunu ve yakınlarda bir sürü evin olduğunu gördüm. Bulutların içinden geçerken yeni doğan bebeğin nasıl bir hayatı olacağını hayal ediyordum... ■

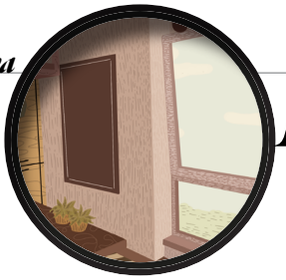

Nil Toker UAA'23

Soğuk Kahve

Sabahın erken saatleriydi. Batıya bakan mutfak penceresinin camından güneş ışınlarının komşu apartmanları altına boyamasını izliyordu. Her sabah bu büyüleyici manzarayı izlerken bir taraftan da kaynar kahvesini yudumlardı. İnce fincan elini yaktığı için kahveyi bir top gibi elden ele geçirirdi. Fakat parmaklarına acıyı unutacak kadar zaman tanımaz inatla avucunun içinde sıkıştırırdı fincanı. Hoşuna gidiyor gibi bir hali vardı. Gözleri caddede ve parlak pencereli evlerde gezindi, sanki ilk defa bakıyormuş gibi bakardı her sabah. İki resim arasındaki sekiz farkı bulun oyunları olur ya tam da onun gibi. Alışılmışlığa karşı bir asilik gösterisiydi belki, görmek istiyordu artık ne görmesi gerekiyorsa onu. Enteresan olan nedir bilir misiniz? Siz o koca pencerenin arkasında öylece dikilip etrafı seyrederken o pencere sorgu aynası gibi gelir insana. Oysa yalnızca ince şeffaf bir cam parçasıdır. Yine düşüncelere dalmıştı işte. Mutfak tezgahına dirseklerini koyup başını ellerinin arasına aldı, birden kafası ağırlaşmıştı. Gözlerini kırpıştırdı, altın pencereler solmaya başlamışlardı. O göz alıcı parlaklığın yerini kirli parmak izleri ve çirkin perde parçaları almıştı. Camdaki yağmur damlası lekelerine odaklanarak başını yavaşça oynattı. Apartmanların üzerinde dans eden bu küçük şeffaf benekler hoşuna gitmişti. Birden bakışları elindeki fincana kaydı. Elini ısıtmayı bırakıp bencilce onun sıcaklığını emen fincana öfkeyle baktı ve lavaboya döküp musluğu açtı. ■

Armağan Gül

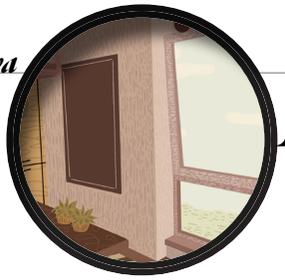

Hande Naz Kavas UAA'25

The Window Room

A circular-shaped room furnished with old dark brown wooden parquets, cream wallpapers, and 3 different windows, each having a different colored frame. This room has no TV, no door, not even a sofa; just 3 windows and their unique views. The colors of the windows are yellow, blue, and red. Just a sentence before, I said that the windows have unique views, yet all the windows show the same setting with different angles. Don't worry if you haven't understood what I'm talking about, everything will be clearer when we start looking at each window.

Let's start with the yellow window. The window is showing us a forest on a sunny day. In this forest, a family with a son and a daughter are camping. Each one of them seems so happy. The father and the daughter are setting up the tent; the mother and the son are searching outside and preparing lunch. They are making jokes, chatting, and playing games. We are watching the actions from the eye of the daughter. After they eat lunch, the parents sit in their camping chairs and watch outside. The brother separates from the family and sits somewhere else where he will be alone, probably chatting with his friends or listening to music and dancing, because the brother doesn't like people watching him dance. The daughter goes inside the tent, gets her diary, and puts a tick next to "going camping with my family" on her To-Do list. This view really made me happy and reminded me of my good memories.

Now, let's move to the blue window. Just as the yellow window, we are in a forest, the weather is sunny, and the family is the same. But now, we are watching the actions from the son's point of view. The parents are out, the sister in the tent, and we are in the forest alone. We see the son sadly looking at his phone, and he's thinking about the fight he had with his friend yesterday. He's upset and misses his friend, but he tries to forget it. To comment on this view, we now see the sad part of the story. The son is not happy, but when we look from his sister's point of view, he seems as if he's having so much fun.

It's enough sadness, let's move to the red window. Again, the same forest, family, and story. However, now we're seeing the story through the parents' eyes. The daughter goes inside the tent happily, the son goes inside the forest probably to chat or listen to music, and we are sitting on our camping chairs with coffee in our hands. We are so happy to be camping today; we had such a great time. The wife and husband are just watching the forest together. What they feel is love and joy. They love their family and enjoy the moment. To revise this view, we can say that we see love.

And that's it for our windows. I really enjoy being in this room full of windows. I take the room everywhere with me to really understand every story I take part in. And now I'm sharing the room with you, whenever you can't understand a story, go to this room and just watch it from every window. ■

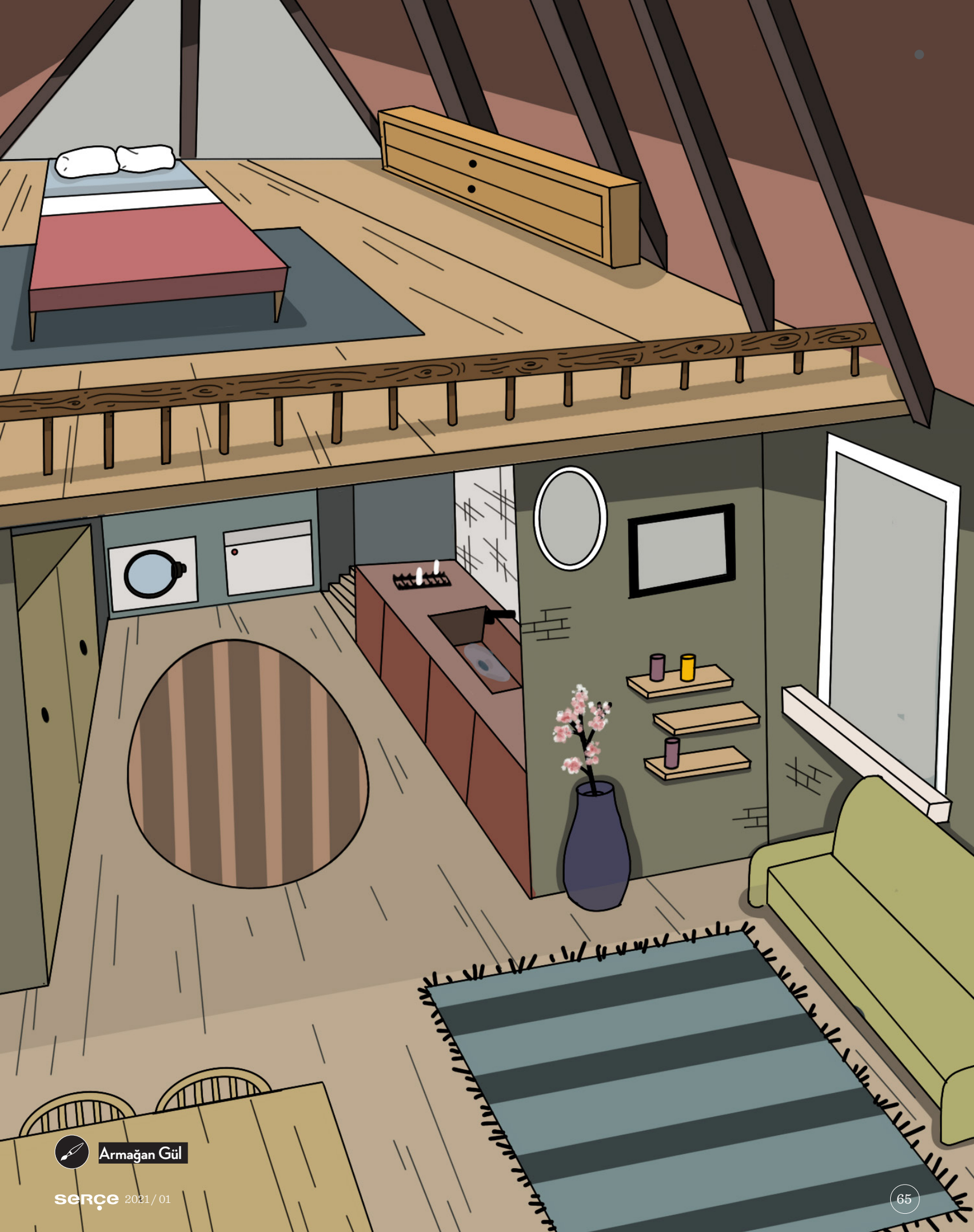

Armağan Gül

Deran Akın UAA'22

kırık pencere

Başında sarmalanmış saçları akşam güneşinde merdivenin
şu iki aşığın, bir umuda kenetlenmiş şu çocuk elinde
koca daldan sopasıyla ilerlemekte, koşmakta
-hatta-
aramakta kendini
-bu kayaların üzerinde-
izini sürmekte,
hep bir kavga duvarlarda
-artık taşan-
ısrarla kavrulmuş bir haykırış
ve ben utanıyorum kafamı kaldırmaya,
yerde yanan ve sönen bu çimlere,
aksime sonsuz olan göğe ve denize bakmaya u t a n ı y o r u m.
ya biri görürse diyorum,
ya ben de sönersem diyorum,
korkuyorum niyetimin öğrenilmesinden.
kimse bilmemeli ne kadar istediğimi
şu kediyi izlemeyi,
şu kırık pencereyi çizmeyi defterime,
aklıma kazımayı şu güzel yüzü.
kimse bilmemeli bunları.
bu yüzden eğik boynum,
arayışta parmaklarım.

Deran Akın

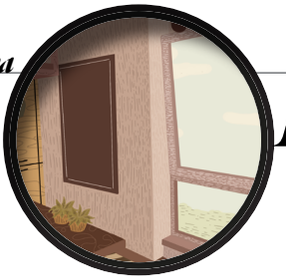

Fethi Can Yaşar UAA'20

Hi / T

Bir ağız dolusu gülüş ve kahkaha. Yaz sıcağı eşliğinde dostlarla hep eğlence hep oyun hep batak

How can you admire those plastic hearts?

Dışa vurulan hassas duygular. Sakın ha bak aramızda. Bir fincan kahvenin kırk yıl hatırı var.

Liar. You are biting your nails to tell this fiasco to everyone.

Yeni notalar farklı türler değişik eserler. Kişisel gelişim ve kültürle işlenen enteller danteller

Don't you have playlists full of Ahmet, Müslüm, Sezen?

Her birinde bir anlam bir hikaye. Dakikalık düşüncelere daldıran tozlu renkli eserler

You are thinking of a pretentious caption, right?

Al yapraklar altında al yanaklar. Soğuk bastırsa da içimiz hala sıcak durmasın bardaklar

Vampires wear real masks. They suck your blood.

Alevli eleştiriler kavgalar. Başlar önde uzatılan zeytinli dallar ve kucak dolusu barışlar

Who won? Who lost? Apparently, you enjoyed that dramatically staged farce.

Hızlı adımlar terler içinde yetişmeler. Metroda itile kakıla nefes nefese ilerlemeler.

Disguise your face. I know you feel that disgusting smell.

Sevdikçe yakınlaşan kıtalar. Omuz omuza dağları aşan beğenilen arkadaşlıklar

Delusional. Don't confuse real friendship with photoshopped Insta likes

Güldüm, mutlu oldum. Sinirlendim, nefret ettim. Aşık oldum, sevdim. Aldandım

Oh God, that perception of a vitrine for your soul blinds all eyes.

Tanıdıkça genişler çevreler. Açar her insan bir pencere bir kapı.

When are you going to reveal what is hidden at the bottom of your heart?

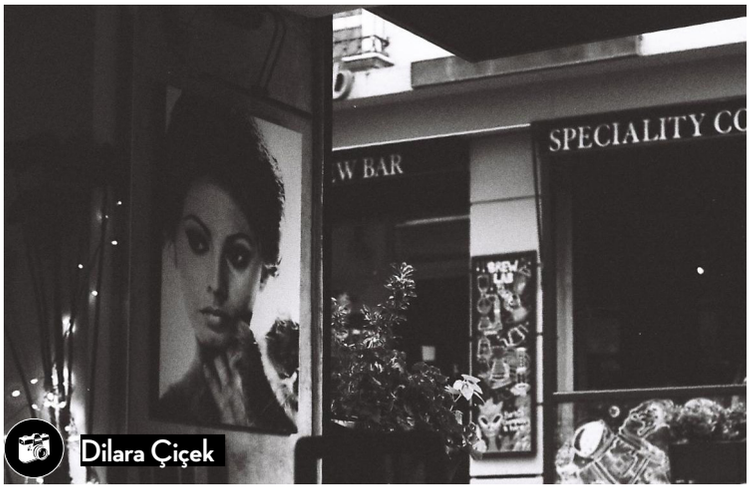

Dilara Çiçek

Ece Adaş

Nazlı Derin Yolcu UAA'23

Hanımeliler Açmış Penceremin Önünde

Küçük bir kız çocuğu açmış gözlerini,
Savurmuş saçlarını buğday rengi,
Dünya koşar peşinden onun güzelliğinin esirliğinde,
Çünkü hanimeliler açmış penceremin önünde.

Gözyaşlarıyla boyanmış yanakları,
Öfkeden kudururken tutulmuş kolları,
Parmaklarını sıkmış, iplerin içinde,
Onun için ağlıyor hanımeliler penceremin önünde.

Kapatılmış ağzı kirli ellerle,
Kandırılmış yüreği tatlı şekerlerle,
Bağlanmış bilekleri,
Anahtarlar zihninin en derinlerinde,
Onun için susuyor hanımeliler penceremin önünde.

Peki neden bu sancı?
Kimi kimden koruyor o bostancı?
Korkuluk mu ağlasın toprağa mahkumluğundan,
Yoksa hicrana boğulan karga mı?

Denizin içine atlayıp kayalıklara sığınmış,
Hayalleri hapishane parmaklıklarına yığılmış,
Belki bir banktaki karıncaya kızmış,
Ama eli boş, gözleri yaşlı, hayalleri bağlı.

Şimdi sadece eski bir arkadaşım,
Bir bardak çay içtiğim akşam güneşinde.
Kayıp gitti bu şiir elimden,
Avuçlarımdaki dikenli sümbüllerle.
Elinde şeker değil, çiçeklerle,
Aklında hayaller değil, gerçeklerle,
Ruhunda sevinç değil, kabullenişle,
Adı kazınır taşların üzerine.
Duvarları kucaklamış,
Senin için, senin için,

Dur, izle!
Hanımeliler açmış penceremin önünde.

Zehra Deniz Sezgun UAA'21

Hüzünler Gece Başlar

Bakarım pencereden
Hiç doğmayacak güneşleri
Hiç dinmeyen acıları
Sensiz zamanlarda senli günleri beklerim
Hüzünler gece başlar
Ben sabahları beklerim

Ansızın bastırır yağmur ve ansızın çalar kapı
Ansızın terk edişin beni ve tek kelime etmeden gidişin
Ansızın akan çeşmeler gözlerim
Ve yanaklarımda yeşeren gülüşlerin
Hüzünler gece başlar
Yanımda sen yokken

İnci Zeynep Topak

Armağan Gül UAA'23

Hug

When you look out the window, what do you see?
I see all the things I want to be,
All the clouds in the sky-
free,
But could I ever be redeemed
From searching for a warm hug?
God I hope your hands are empty-
I'm coming for a hug,
'Cause I have no one left for me.
So I want to fall from the sky,
Only then, I can fly.
And be hugged.

İnci Büyükçayır

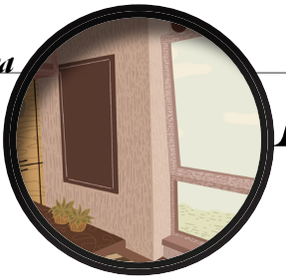

Pencere

İnci Büyükçayır

Çağan Kemerli UAA'25

Window

There is a window
Every day comes a crow
I always speak to him
Asking where are you now

There is a window
It isn't just my light
That makes me stay alive
Which is my supreme right

There is a window
It is a gap between walls
I am able to see the blue sky
But it doesn't let me go outside

There is a window
Reminds me we are all transient
It is important to have a meaningful life
And not to be inefficient

There is a window
I write on it when there is snow
"Why am I here
Is everything going to change in time"

Doğu Boran Şentürk UAA'25

World Without Windows

Imagine a place without windows,
Just you and four walls.
Without feelings, without thoughts.
Just the hush of your own noise

Imagine a world without windows,
Blind to the outside.
The darkness of the environment.
Like the world is a rumor.

Imagine a world without windows
All things are secret and obscure.
But we can always consult windows.
They let us distinguish between real and hoax.

Windows are the gate to life.
They keep us alive.

Nazlı Derin Yolcu

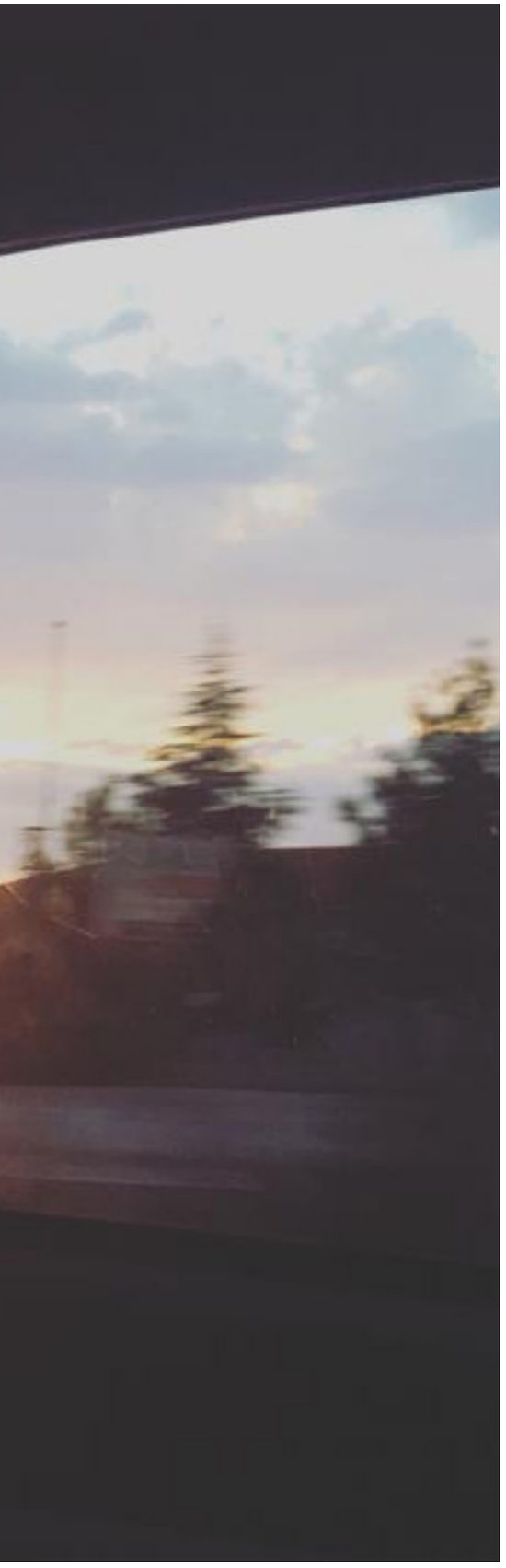

Mehmet Ender Erturan UAA'25

Inside the Window

It's a hot summer day
Looking out the window
Fish swimming, birds flying
And the occasional dolphins skipping

One is trying to feed her younglings
One is trying to survive
Me on the other hand
Not worried looking outside

Fishermen trying to hunt the fish
Time trying to hunt the Fishermen
Me on the other hand
Not worried looking outside

Sometimes i think
Do they look inside
Are others too worried for it
Or trying to find a moment for it

I try to look inside
I can't see what I need to do
I try to look outside
I see the birds
See what they need to do

I ask myself, am I escaping reality?
Who knows, I can't see the inside
Maybe the birds can
Maybe they can't

It's time to look inside
It was never the time to look outside
Maybe the fish does
Maybe it doesn't

Türk Yayıncılığının Unutulmuş Öznesi: Babıali

Albina Boran UAA'22

Ahşap köşkleri, İstanbul beyefendileri, küçüklü büyüklü kitabevleri, yıllar boyu yazarların uğrak mekanı olmuş kahvehaneleri, Rumcadan Ermeniceye her dilde basım yapan matbaaları ve sağlı sollu dizilmiş gazete binalarıyla tarihe gömüldü Babıali.

Yıllar boyu, önce Osmanlı'da sonra Cumhuriyet yıllarında; gazeteler burada yayına hazırlanır, gazete küpürlerine buranın adresi yazılır, romanların ilk tefrikaları gazete yazıhanelerinin yanındaki kahvelerde okunurmuş. Bütün muharrir çevresini Babıali'de, diğer bir deyişle Cağaloğlu Yokuşu'nda bulmak mümkünmüş. Fakat şimdi, tarihin bekçiliğini yapmak için Babıali'ye gidip Cağaloğlu Yokuşu'nda terleyeceklerin görebilecekleri tek şey, fast-food zincirlerinin restoranları arasında eski kültürü yaşatmaya çalışan birkaç kitabevi belki de. Oysaki çok değil; bir 30 yıl kadar öncesine gitmek yeterli, eski gazete binalarını ve tarihin tozunu tutmuş matbaaları görmek için. Peki ne oldu Babıali'ye ?

Anadolu Yakası'ndan vapurlarla gelirmiş gazeteciler. Sirkeci İskelesi'nde inerler, basın kartlarını göstererek bindikleri otobüslerle Cağaloğlu'na çıkarlarmış. Milliyet'ten Cumhuriyet'e, birçok gazetenin yazıhanelerinin yer aldığı Cağaloğlu Yokuşu'na "bizim yokuş" derlermiş gazeteciler. Sadece gazetelerin değil, birçok derginin de basıldığı; kitabevlerinde yazarların sohbet ettiği bir mekanmış Babıali. Meserret kahvesine uğramayan edebiyatçı yokmuş o dönemde, Sait Faik'ten Yaşar Kemal'e.

Bu kültür korunamamış fakat, değişim bir şekilde başlamış. Gazeteler Babıali'ye sığamamışlar, şehrin dışında çok katlı plazalara taşınmışlar. Gazetelerin gidişi kitabevlerini ve matbaaları da etkilemiş. Edebiyat çevresi de yavaş yavaş göçmüş buradan. Değişime bir şey yapılamamış, değişim zaten gelecekmiş. Nitekim, Cumhuriyet gazetesinin meşhur Pembe Konak'tan taşınması ile Babıali'nin son can damarı da kopmuş. Bir zamanlar İttihat ve Terakki'nin merkez binası da olan, yıllar boyu Cumhuriyet gazetesinin evi olmuş, Tarihi Yarımada'nın en güzel köşklerinden Pembe Konak şimdi yok. Yıkılmış köşkleri ve unutulmuş kültürü ile Babıali veya Cağaloğlu Yokuşu, benim de parçası olduğum bir kuşak için hiçbir anlam ifade etmiyor artık. Her ne kadar Babıali kültürü kaybolmuş olsa da Babıali anıları hala Rıfat Ilgaz'dan Özdemir Asaf'a birçok ünlü yazarın eserlerinde yaşıyor. Bu yüzden yazımı küçük bir okuma önerisi listesi ile bitirmek istiyorum. ■

Babıali'yi daha yakından tanımak isteyenler için okuma önerileri:
Cağaloğlu Yokuşu, Özdemir Asaf.
Dünden Bugüne Babıali, Nail Güreli.
Bizim Yokuş, Yusuf Ziya Ortaç.
Yokuş Yukarı, Rıfat Ilgaz.
Kırmızı Tenteli Tramvay/Babıali'de 50 Yıl, Oktay Akbal.

Dilara Çiçek

Şimdiden Bir Kaçış: Midnight in Paris

Defne Cılız UAA'22

Çoğumuz hayatımızın belli bir noktasında bizi tatmin etmeyen yaşantımızdan uzaklaşmak, daha mutlu olacağımızı düşündüğümüz bir zamana kaçmak isteriz. İçinde bulunduğumuz zaman dilimi ne olursa olsun, bazen şimdiki zaman bizi tamamen memnun etmez, edemez. Bu nedenle de başka zamanları hatırlar, asla görmediğimiz yaşamların hayalini kurarız. İşte "Midnight in Paris" filminin ana karakteri olan Gil Pender'ın da onu tatmin etmeyen hayatından kaçış yolu budur. Her şeyin daha güzel olduğu bir altın çağı hatırlamak: 1920'lerde Paris.

2011 yılında Woody Allen yönetmeliğinde çekilen "Midnight In Paris", kesinlikle izlediğim en iyi ilk on film arasındadır diyebilirim. İlk film yönetmenliğini 1965'te yapan Allen, yaklaşık 55 yıllık kariyeri boyunca çoğunlukla romantik filmler odaklı çalışmış. Allen, filmlere karşı olan sevgi ve ilgimde büyük rolü olan ve çocukluğumdan beri filmlerini hayranlıkla izlediğim bir direktör. 'Sıradan' romantik filmlerden farklı olarak, Woody Allen filmlerinde çeşitli kültürel ögelere yer verir ve bu filmde de olduğu gibi seyirciyi bazen zamanda bir yolculuğa bile çıkarabilir. "Midnight In Paris" ve bir başka çok sevdiğim filmi olan "Cafe Society" bu yönden Woody Allen'ın en orijinal filmlerindendir diyebilirim.

"Midnight In Paris", Gil Pender adlı başarılı bir Hollywood senaristinin nişanlısı ve ailesi ile çıktığı Paris seyahatini konu alır. Aslında dışarıdan bakıldığında Gil'in hayatı mükemmel bile denebilir. Bir yandan Hollywood'daki işinde oldukça iyi bir geliri varken aynı zamanda zengin bir işadamının güzel kızı Inez ile nişanlıdır. Ancak mutluluğu mükemmeliyet ile ölçmek mümkün müdür?

Gil Pender'ın hayatından memnun olmadığı apaçık ortadadır. Kendini, içinde bulunduğu hayat tarzından kopuk hisseder. Çevresindeki insanlara, işine ve hatta nişanlısına bile hiçbir bağlantısı olmadığını düşünür. Hayalini kurduğu hayat bambaşkadır. Şimdiki zamandan kaçmayı ve Paris'te edebiyatın, sanatın, müziğin yeniden doğduğu 1920'ler döneminde yaşamak ister: Années Folles.

Paris'te 1920'ler... I. Dünya savaşı sonrası Batı ülkelerindeki ekonomik bolluk sonucu artistik, kültürel ve sosyal dinamiğin canlanmasıyla başlayan bir dönem. Aynı zamanda "Roaring Twenties" ya da "Jazz Age" olarak da adlandırılan bu dönem; cazın, Art Deco'nun ve kadınların yaşam tarzında bir başkaldırı olan "Flapper" anlayışının doğuşudur. Bu döneme büyük bir hayranlık besleyen Gil, 1920 Paris'inde geçen bir hayat düşler.

Yıllardır bir senarist olarak çalışan Gil, nostaljik kişiliğinden yola çıkarak bir kitap yazmaya ve edebiyat dünyasına giriş yapmaya karar verir. Fakat, bir Hollywood yazarı olarak edebiyat dünyasından oldukça uzak kaldığı için edebi kimliğini keşfetmekte oldukça zorlanır. Tam da kitabıyla boğuştuğu bu sırada çıktığı Paris seyahati Gil'e kendini tanıması ve gerçekten neyi sevdiğini anlaması için bir fırsat verecektir.

"Sen bir hayale aşıksın" der Gil'in nişanlısı Inez. Ona göre Gil'in geçmişe dair bu hayalleri bir fantezi ve "şimdi"nin inkarından ibarettir. Ancak Gil, sonradan farkına varacaktır ki başka bir zamanda yaşam düşlemesinin asıl nedeni kendi hayatından memnun olmamasıdır. Aslında bu çoğumuz için de böyledir, çünkü hayatın kendisi bizi tamamen tatmin edemez. Ama bunu değiştirmek bizim elimizdedir. Gil'in hayatını daha tatmin edici bir hale getirmek de kendisinin elindedir.

Inez'in arkadaşları ile dışarı çıktığı bir gece Gil, yeni romanına ilham bulmak amacıyla Paris sokaklarında küçük bir gezintiye çıkmaya karar verir. Saat gece yarısını vurduğunda ise olağanüstü bir olay ile karşılaşır. Gil, bir anda kendisini hayalini kurduğu Paris'te bulur. Başta bir rüya gibi gelen bu deneyim, sonunda Gil için Hollywood'daki hayatından bile daha gerçek olacaktır.

Allen, filmin bundan sonraki tüm bölümlerinde 1920'lerin çeşitli kültürel ögelerine yer verir. Yer verdiği ünlü sanatçılar, eserler, yazarlar, müzikler, La Rive Gauche'daki kafeler izleyiciyi Paris'e hayran bırakır. Hemingway, Dali, Picasso, Porter, Fitzgerald ve Matisse... Bunlar Gil'in gece gezintileri boyunca tanışma fırsatı bulduğu büyük isimlerden sadece birkaç tanesidir. Fakat Gil'i en çok etkileyen kişi, Paris'e moda tasarımı okumak için gelen güzel bir genç kız olacaktır: Adriana.

Film bundan sonra Gil'in kendisi ile başbaşa kaldığı bir yolculuğa dönüşür. Gil, geceyarıları tanıştığı tarihin en ünlü isimleriyle yaptığı sohbetlerde kendini tanır. Tabi ki beklendiği gibi Gil, en sonunda kendi altın çağını yaratmanın bir yolunu bulur. Fakat bunun yanında seyirciyi filmin sonunda umulmadık bir son beklemektedir.

Genele bakıldığında, En İyi Senaryo Oscar'ını alan "Midnight In Paris"; mükemmel film müzikleri, eşsiz oyunculukları ve 7.7 IMDB skoru ile kesinlikle izlemeniz gereken bir filmdir diyebilirim. Keyifli seyirler :) ■

Filmde yer alan şarkıların çalma listesi:
https://open.spotify.com/album/4T6ytV8yCJ9UJ8CsWjetq0?si=JFRDOd63RrmsBRbECUIWyA

Kullanılan poster IMDB'den alınmıştır.

Midnight in Paris
Written and Directed
by Woody Allen
Kathy Bates
Adrien Brody
Carla Bruni
Marion Cotillard
Rachel McAdams
Michael Sheen
Owen Wilson
SONY PICTURES CLASSICS PRESENTS A MEDIAPRO, VERSÁTIL CINEMA & GRAVIER PRODUCTION A PONTCHARTRAIN PRODUCTION "MIDNIGHT IN PARIS" KATHY BATES ADRIEN BRODY CARLA BRUNI MARION COTILLARD RACHEL McADAMS
MICHAEL SHEEN OWEN WILSON CASTING BY JULIET TAYLOR PATRICIA DICERTO STÉPHANE FOENKINOS COSTUME DESIGNER SONIA GRANDE EDITOR ALISA LEPSELTER PRODUCTION DESIGNER ANNE SEIBEL, AGC DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY DARIUS KHONDJI, ASC, AFC
CO-EXECUTIVE PRODUCER JACK ROLLINS EXECUTIVE PRODUCER JAVIER MÉNDEZ CO-PRODUCERS HELEN ROBIN RAPHAËL BENOLIEL PRODUCED BY LETTY ARONSON STEPHEN TENENBAUM JAUME ROURES WRITTEN AND DIRECTED BY WOODY ALLEN
© 2011 MEDIAPRODUCCIÓN, S.L.U., VERSÁTIL CINEMA, S.L., & GRAVIER PRODUCTIONS, INC.
SONY PICTURES CLASSICS
WWW.MIDNIGHTINPARISFILM.COM WWW.SONYCLASSICS.COM

Modern Toplumda Kimlik Arayışı: Perfect Blue

Ece ADAŞ UAA'22

Bugün sizlere; Black Swan, Requiem for a Dream gibi popüler filmleri etkileyen bir animasyon filmden bahsedeceğim. Perfect Blue adlı bu film 1997 yapımı bir psikolojik gerilim filmi. İzlerken kafanızı karıştıracak ve gerçek ile hayali ayırt edemeyeceksiniz. Filmin konusuna gelecek olursak, film, Mima adlı genç bir pop yıldızının, kariyerine aktris olarak devam etmeye karar vermesi ile başlıyor. Filmde sorun yaratan olay ise Mima'nın oynayacağı rolün pop yıldızı olduğu dönemdeki karakteri ile çelişmesi. Pop yıldızı iken masum ve çocuksu olan Mima'nın bambaşka rollere bürünmesi gerekiyor. Sorun burada bitmiyor, Mima'yı sürekli takip eden takıntılı bir hayranı ile karşılaşıyoruz. Bu hayranı gerek zihinsel gerekse fiziksel olarak korkunç çizilmiş ve seyirciyi gerçekten ürpertiyor. Öte yandan Mima'nın menajeri Rumi de manipülatif ve Mima'yı strese sokan bir karakter olarak gözlere seriliyor. Durum böyle olunca filmdeki histeri, paranoya ve şiddet artıyor. Ayrıca başta mavi ve kırmızı olmak üzere renkler bu tür sahnelerde çok iyi kullanılmış. Filmi izlerken bu renklerin anlamları olduğunu da göreceksiniz. Zaten filmin başlığı bile mavi renginden geliyor. Yönetmen, şiddet içeren sahnelerle karakterlerin değişimlerini yavaş yavaş gösteriyor. Özellikle ana karakterin bu süreçte yaşadığı ikilemler, kimlik karmaşası ve psikolojik gelgitlerin ustaca gösterildiğini düşünüyorum. Film, gizemli ve kasvetli havası ile sürükleyici fakat aynı zamanda da düşündürücü olmuş. Örneğin, filmde yaratılan eşyaların ve varlıkların yalnızca yüzeysel bir anlamı olmuyor ve çoğu zaman Mima'nın psikolojik durumunun çöküşte olduğuna, gerçek ile hayal arasında gittiğine dair ipuçları veriyorlar. Bu film bir animasyon film olsa da, kesinlikle bir çocuk filmi değil. Modern toplumda ortaya çıkan psikolojik sorunlar, ünlü olmanın stresi, takdir edilme ihtiyacı gibi birçok sorun başarıyla gösterilmiş. Ne de olsa animasyon deyip bir kenara atmamanızı, IMDB puanı 8.0 olan bu filmi izlemenizi tavsiye ederim. ■

Kullanılan poster IMDB'den alınmıştır.

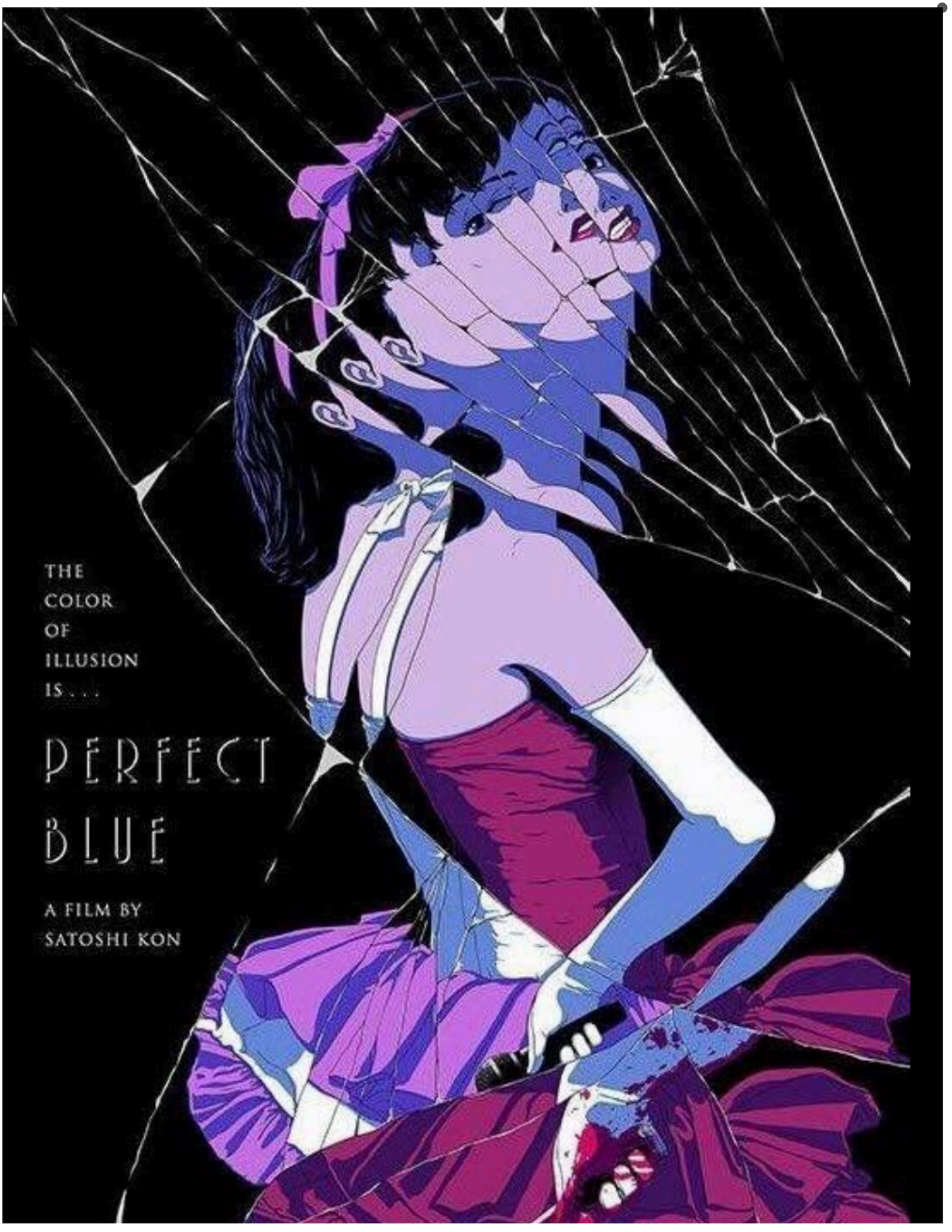
THE
COLOR
OF
ILLUSION
IS . . .
PERFECT
BLUE
A FILM BY
SATOSHI KON

Deha ve Delilik Arasında

Türkiz Nur Çepni UAA'22

Netflix'in son zamanlarda gündemde olan yapımı The Queen's Gambit' i geçen hafta izledim. Özgün bir dizi olması sebebiyle konuşulmaya değer olduğunu düşünüyorum. Dizi, 1960'lar Amerikası'nda geçiyor. Spesifik bir dönemi böylesine doğru şekilde yansıtan eserleri izlemeyi hep keyifli bulmuşumdur, bu yapım da 2020'de çekilmiş olmasına rağmen izleyiciyi 1960'larda çekilmiş gibi hissettiriyor. Dekorundan kostümlerine, müziklerinden dönemin argosuna kadar her bir detayıyla izleyiciye gerçekten de geçtiği zamanın özelliklerini aktarmayı başarıyor.

The Queen's Gambit satranç dahisi olan Elizabeth Harmon'ın küçük yaştan itibaren başından geçen olayları ele alıyor. Beth, daha dokuz yaşındayken kaldığı yetimhanenin tozlu bodrumunda satrançla tanışıyor. Oyundaki olağanüstü yeteneğini keşfetmesi ile beraber satranç hayattaki en büyük uğraşı oluyor ve izleyiciler olarak dizi boyunca onun tutkusunun peşinden giderek adım adım alanındaki sayılı oyunculardan biri oluşunu izliyoruz. Bu yazıyı okuyan ya da dizinin fragmanını izleyenler dizinin sadece satrancı konu aldığı yanılgısına düşmesinler. Evet, dizi süresince oldukça fazla satranç maçı görüyor ve satrançla alakalı pek çok diyaloğa şahitlik ediyoruz ancak dizide işlenen mesaj ve temalar kesinlikle satrançla sınırlı değil. Deha ve delilik arasındaki çizgi, başarıya giden yoldaki zorluklar, bağımlılık, bir yere ait hissedememek, sevgi, sevgisizlik ve bağlanma problemleri bu yapımda yer alan konuların sadece bazıları.

Satranç oynamayı biraz bilmeme rağmen iyi oynadığımı ya da satrançla yakından ilgilendiğimi söyleyemem. Bu yüzden, diziyi izlemeden önce, hikayeyi sürükleyici bulamayabileceğimi düşünmüş ve bazı detayları anlamamaktan çekinmiştim. Ancak dizi öyle kurgulanmış ki izleyici oyun hakkında hiçbir şey bilmese bile olay örgüsünü takip etmekte zorlanmayacaktır. Hatta dizi yayınlandıktan sonra satranç ürünlerinin satış oranlarında artış yaşanmış. Yani bu yapım, daha önce satrançla hiç ilgilenmeyen insanları bile oynamaya teşvik eden bir etki yapmış.

Özetlememem gerekirse, Netflix'in yeni mini dizisi The Queen's Gambit'i özgün konusu, sürükleyici senaryosu ve inandırıcılığı sayesinde oldukça başarılı buldum. Kısa ve keyifli bir dizi arayanlara öneriyorum. ■

Kullanılan poster IMDB'den alınmıştır.

THE
QUEEN'S GAMBIT
A NETFLIX LIMITED SERIES
Servado
CALCADO
LUCKY
DUKE

şiir_poetry

Melis May Sarfati

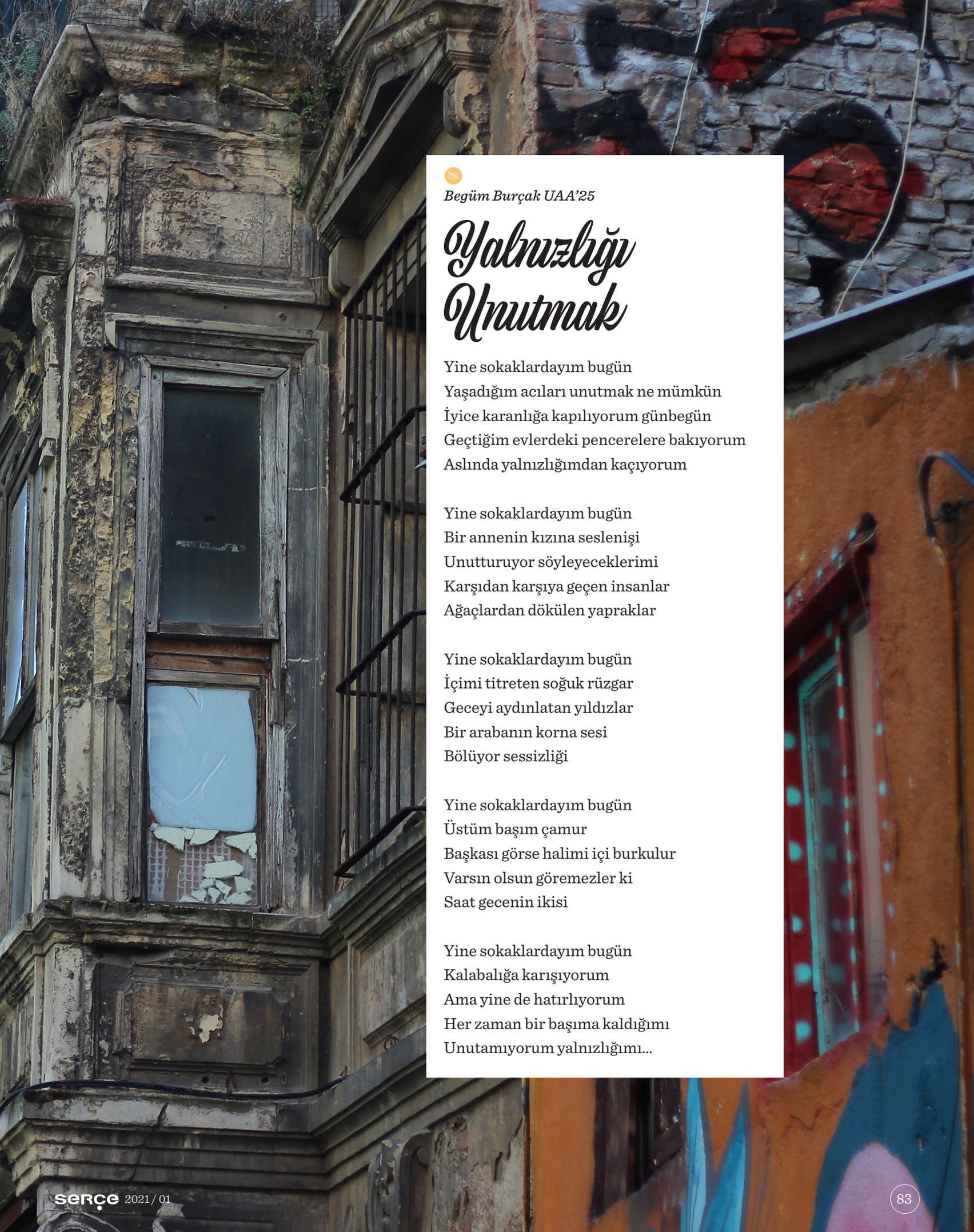

Begüm Burçak UAA'25

Yalnızlığı Unutmak

Yine sokaklardayım bugün
Yaşadığım acıları unutmak ne mümkün
İyice karanlığa kapılıyorum günbegün
Geçtiğim evlerdeki pencerelere bakıyorum
Aslında yalnızlığımdan kaçıyorum

Yine sokaklardayım bugün
Bir annenin kızına seslenişi
Unutturuyor söyleyeceklerimi
Karşıdan karşıya geçen insanlar
Ağaçlardan dökülen yapraklar

Yine sokaklardayım bugün
İçimi titreten soğuk rüzgar
Geceyi aydınlatan yıldızlar
Bir arabanın korna sesi
Bölüyor sessizliği

Yine sokaklardayım bugün
Üstüm başım çamur
Başkası görse halimi içi burkulur
Varsın olsun göremezler ki
Saat gecenin ikisi

Yine sokaklardayım bugün
Kalabalığa karışıyorum
Ama yine de hatırlıyorum
Her zaman bir başıma kaldığımı
Unutamıyorum yalnızlığımı...

Deniz Cenikli, Serra Damgacı, Kaan Eroltu, Kerem Kahveci, Aylin Demir, Can Kın UAA'24

Sümerler, Asurlar, Babiller: Bunlar Kimler?

Bu dünyada bir zamanlar
Varmış bazı yaşayanlar
"Nereden biliyorsun?" diye soranlar
İşte aşağıda cevaplar

* * * * *

İlk uygarlıklardan biriyiz,
Mezopotamya'nın temeliyiz,
Ur, Uruk, Lagaş gibi sitelerimiz,
Küçük şehir devletlerimiz.

Bütün uygarlığa sahip olan krala
Denirdi Lugal Kalma.
Sanki ayakta kalamayan tuğlalarımıza
Burada kalma der gibi hitap ettik onlara.

Rahip krallar ensi
Başka bir adla patesi,
Yönetim şekli teokrasi.
Ve bir elde toplanır bütün yetki.

Dinimiz çok tanrılıydı
Ama bir tane tanrı vardı
Ayrı bir yer tutardı
Ve Anu'ydu onun adı.

Mısırlıların aksine
İnanmadık ölüm sonrası hayata
Sadece tanrıların ölümsüzlüğüne
Yer verdik inancımızda.

Açtık tarih devirlerini
Bularak çivi yazısını
Yazdık bazı destanları
Yaradılış, Gılgamış, Tufan gibi

Ziggurat'ın görevleri
Tapınak, depo, okul ve gözlemevi,
Sayesinde geliştirdik astronomiyi,
Bulduk bir de ay takvimini,
Üstüne hesapladık çemberin çevresini
Kullandık ondalık sistemi ve dört işlemi

İlk kanunlar çıktı buradan
Lagaş Kralı Urugakina'dan
Biraz yumuşak da olsa,
Yine de uymuştuk onlara.

*****

(Daha önce demiştik ki
Sümerlerle gelişti astronomi
Asurlular ve Babiller de geliştirdi
Yıldız falını yani astrolojiyi
İşte karşınızda şimdi
Bu uygarlıklardan başka biri)

*****

Asurlularız biz
Ninova başkentimiz
Kütüphaneler bilgi kaynaklarımızın başı
Ticaret kolonileri ise başımızın tacı
Ah bu verimsiz topraklar, ah!
Yaktı bizi bu karargâh!
Çareyi bulduk ticarette,
Zengin olduk karumlar sayesinde.

Anadolu'ydu karumların yeri.
Kaniş, ya hani şu Kayseri'deki
İlçesi de Kültepe, aklına geldi mi?
İşte o, karumların en büyüğü idi.

Cansu Çağıran

Böylelikle taşıdık Anadolu'ya çivi yazısını,
Başlattık orada tarih çağlarını.
Yaptık bir hayli fazla kabartma,
Nemrut'taki arslanlar, ünlü oldu bunların arasında.

Tuttuk ordularımızı düzenli,
Yaşadık her zaman güvenli
Her zamandan kasıt sürekli
Yardım etti bize, ilk atlı birlikleri.

*****
(Şimdi geldik turumuzun son durağına
Başka bir Mezopotamya uygarlığına
Tarihi çok geniş olsa da
Sığdırdık onu şu küçücük kağıt parçasına)

*****
Ben bir işçiyim
Başkent Babil'in ortasında.
Ben bir işçiyim
Babil Kulesinin yapımında

Yönetim şekli
Mutlak krallık, monarşi
Aksine diğerlerinin
Farklıydı gücünün cinsi
Orduydu kaynağı, din değildi.

Hammurabi verdi emir
Biz de aldık elimize demir
Başladık kulenin yapımına
Varana kadar tanrıya

Kulenin yapımında
Çaldı paramı bir adam
Koştum koştum yakalamaya
Kısas esası yazılmıştı kanuna.
Sonra elinden oldu bu adam

*****
Attık tarihin tohumlarını bizler
Sümerler, Asurlular, Babiller
Değerimiz bilinsin şimdiki yerliler
Sunulsun bize teşekkürler!

Işık Tütüncü UAA'22

züccacüye dükkanına giren fil

mum ışığında çalışıyorsun yine
nereye baksam sıra sıra şiir kitapları
behçet necatigil, attila ilhan...
insanı öğrenmek (öyle) kolay mı?

dudaklarından dökülen kül taneleri
kış günü yağan kar gibi
süzülüyor,
senden bir şeyler tatmak için,
dilimi gökyüzüne uzatıyorum.

her bir dokunuşun ilahi,
rengi solmuş sayfalar
yeniden alevleniyor.

yaşatmak için biraz biraz tükenen
yüca isa;
o canlandı mı, sen ölüyorsun.

bense judas'ın öpücüğü gibi,
hakikatsiz ve bir o kadar da
ihanetkar.
apollonuna bir dionysus bile değilim,
ne yeterince sarhoş, ne de yeterince sanatkar. :

ve ne zaman mum yakmayı denesem
yüzüme gözüme bulaşıyor,
loş ışıkta da güzel değilim hem
dakikalar geçtikçe çirkinleşiyorum.
ha dorian gray, ha portresi...
neye dokundumsa büsbütün karartıyorum.

sevme beni, sevgilim,
neye dokundumsa büsbütün kırıyorum.

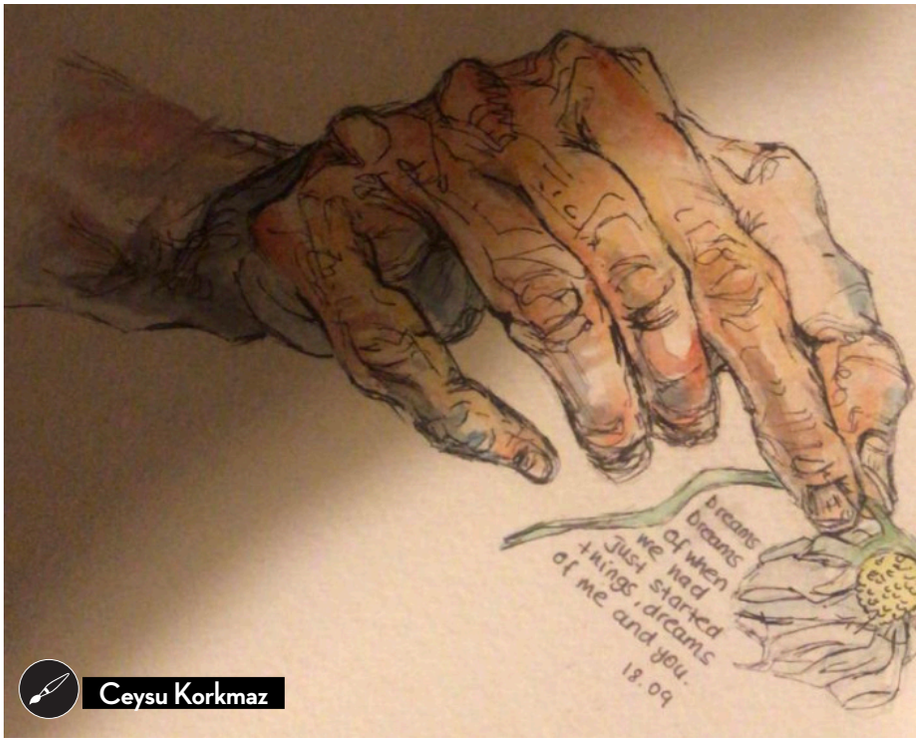

Ceysu Korkmaz

İnci Büyükçayır UAA'25

Koza

Ben çekirgeyim, sen tırtıldın.
Bir gün kelebek oldun,
Uçtun gittin.
Zıpladım, zıpladım
Yetişemedim.

İçimdeki kelebeksin hala,
Sanki daha gitmemiş gibi.
Resimlerimiz sanki hala canlı
Sanki hala umut varmış gibi.

Seni seviyorum,
Sen gelmesen de.
Bir gün olur da
Beni düşünürsün diye.

Cemre Bahar Boz

Kayra Ali Özturan UAA'22

Bal Badem

Tadın kurumuş gitmiş vanilya gibi.
Buruk bir bej ve şeker şakaları,
Van Gogh tablolarında bir yürüyüş,
dökülen badem çiçeği ve bir parça turuncu gibi.

Tadın erimiş dondurma gibi külahımın
sonuna damlayıveren, damlayıveren.
Kırpılıp paralanmış arılar ve kraliçeler,
altın suyuna batırılmış, bükük bir taç
ve titrek titrek kuyumcu tartıları gibi.
Aynı Mısır Çarşısındakiler...

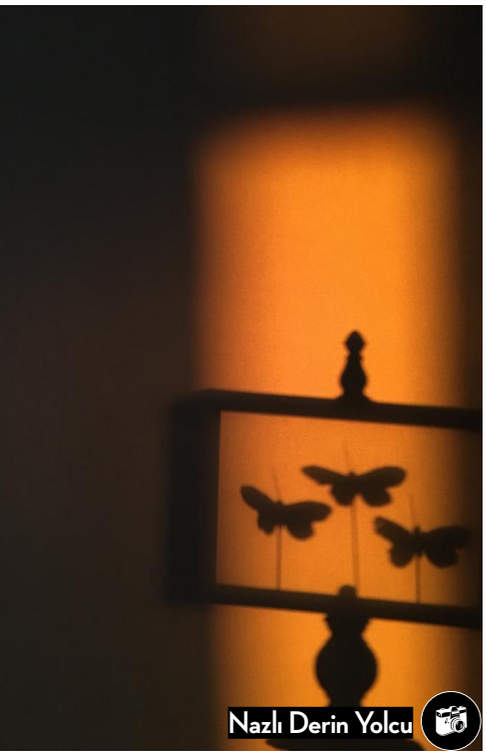
Nazlı Derin Yolcu

Tadın tungsten lambalar gibi
dilimi yaktı yakacak bilemiyorum.
Dokunsam mı sana, izlesem mi,
yoksa izlesem mi kıvılcım gözlerini?
İzlesem mi seni uzaktan gözlerim
kamaşmaktan bitap biçimde?
Kan çanağına dönmüş gözlerim
boş odalarda geziniduruyor, bekliyor.

Tadın tütsüden duman altı bir yaz akşamı gibi.
Kaybolmuş bir bisiklet, yırtık bir fular,
çiğ, pişkin kumlar ve öpüşler, koşuşlar,
seni bekleyen akrepler, yılanlar gibi.
Trik trak çalışan yelkovan kuşları
ve yapış yapış elma suyuna benziyorsun.

Başa sar, başa sar teybi, pikabı.
Başa sar anneannenden kalan gümüş
detaylı, kontrplaktan bozma gramofonu.

Tadın kurumuş gitmiş bir petek bal gibi.
Buruk bir pastane ve el şakaları,
kara tahtalar ve tablolarda bir yürüyüş,
dökülen ter ve bir parça gözyaşı gibi.

Kayra Ali Özturan UAA'22

Kasım Böceği

Gece gündüz, gece gündüz,
gece gündüz sar sarmala beni kasım böceği
kıkırdak kozandan çıkarken sen.
Düşen at kestanelerinde saklan bakalım,
bir sincabın yanında uyan kasım böceği.
Ne de olsa senden korkmaz, senden ürkmez.
Etliye sütlüye karışmaz o pısırık sincaplar,
sen hiç korkma.

Çıtır çıtır kozalakları, kış güneşinde pişen
tupturuncu mandalinaları, portakalları,
boğaz yakan ayvaları içine çek kasım böceği.
Çatlayıp patlayan bulutlar, ışık huzmelerinde,
söküp attığın dış iskeletinde yıkanıyor sonbahar.

Açsa gözünü sarı krizantemler, geç kalan,
bluzu kırış kırış şamdan çiçekleri.
Açsa gözünü tekrar tekrar dağ kekiği, karabiber ve
havada uçuşan tarçın, zencefil, adaçayı.
Bir nefes çek içine yeniden, çek içine meşe ağacını
üşümüş baykuşları sürekli öten,
sürekli kaşkollar ören tarla farelerini.

Sonra bir de sen gözünü son kez aç kasım böceği.
Bir açmışsın bakmışsın, bitmiş gizlenen yağmur, tipi,
bitmiş gülümseyen altın damlalar, solmuş kozalaklar.
Bir bakmışsın saate, zamanı gelmiş,
zamanı hemencecik gelmiş uyumanın,
uyumanın neredeyse sonsuza kadar.

Melis May Sarfati

Aslı Keskin UAA'22

The Night Sky

When the world bleeds
The sun pities the moon
He gifts her some light
So that she shall bloom
The moon shines on the sea
With insurmountable gloom
The fish look up with delight
Mountains pierce the brume
The sky looks down on daisies
With an unprecedented blue
With stars like blinking eyes
Looking right through you

Subutay Ata Akçalı

Kayra Ali Özturan UAA'22

Raincloud

Bells are ringing, trinkling
High up in the sky,
Whistling as if you just broke
All the rules there ever was.

It's you, it's all for you
Everything the sun shows you.
The frigate birds with their burning necks
That blow up the sky like fireworks.
You always miss those carnivals, the window sills,
The window sills that open to the ocean.
Think I can see the beach, so seasick.

Sing a lullaby with me.
The lost windmills a microphone,
The slimy moss, the Carnegie Hall.
Sing to the sleeping guard dogs, the middle line,
The fallen starfish, the birthday boy.

Why don't you go ahead and finally
Make amends with that bitter raincloud
That waited for you to step out of your glass slipper?
Skip the rock, skip the playlist,
Skip your life away, it's all yours.
Skip the stinking rope
All tied up into a knot, skip the note left behind
Left behind the tossed chair.

Crybaby, crybaby little boy,
Scream and shout and throw the hail,
Storm out of the trembling house
That sits on the prairie with a veil.

Cemre Bahar Boz

Kayra Ali Özturan UAA'22

Snowdrop

Didn't you already drink up all of your money,
looking in the mirror, looking out the window,
forgetting how your memories missed you?
Lose the frown, you say, make me feel
mighty mighty real.

Spend hours locked in a cage, go home
alone, damp, funny feelings in joints.
Leave or stay, you say, the hazy winter
shading a glimpse of sunshine.

Keep you off the grasslands, the wind,
the hungry hamsters, the candle,
the piercing heat of steamy exhales.
Should I stay distant, you ask, not knowing
that you already grew up.

Look up, look up.
Look at the balloons above carrying a house,
at the slim sparrows too tired
to even speak a single word.
Speechless, I say this time, you
finally peeking your head.

Sing lullabies to the hedgehogs,
the skunks, the owls, the bears.
Numb the pain around you with ice,
you don't speak this time.
Look up at the grey clouds,
the waning moon.
Look up at the blizzard falling
drop by drop on your face.

İnci Büyükçayır

Nehir Gökçe UAA'24

Anywhere in the World

There are a thousand different places
Millions of unique faces
Where it could be, hiding from me

There's a new tomorrow, of that I'm sure
One that's worthy of waiting for
And dreaming, for who knows how long

It's there, it's clear, it's floating
Right above the fire's flare
In the shadows, hiding from me

So step out the window
And fly into the night, towards the shore
The stars will blink,
And they'll hide no more.

Armağan Gül

Güneş Yıldız UAA'22

Lovers in a Chateau

Two lovers nest in a chateau
Two lovers crawl all so lovingly
Two years of courtship and all the misery

The candle wanes, the radio glitches
The cold breeze lifts their blanket
Then the lovers rouse

The wine spills all over their now naked bodies
The wood cracks
The window shuts close

Oh, how the years have passed
In this foreign land
Armed in cuirass

Cansu Çağıran

Ode to Sylvia

I came to know what you meant by
"a flap like a hat/ dead white"
Sylvia, while emptying the dishwasher
My blood stained the white carpet
As the queen's blood dripped on snow,
What a triumph-
The flux left the window ajar,
As a hinge emerged on my thumb.
Auspicious accident.
Eau de cologne was no longer alcoholic.
As the mixture tingled my raw flesh,
All I smelled was the musky lemon.
I lit a candle the color of gore
And watched it burn to the end
As the wax imitated the blood.
Snow White.
Asleep but awake,
In her glass coffin, still,
Cursing the princes,
Longing for the dwarfs,
God hardening her heart.

Armağan Gül

2020 #1